

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

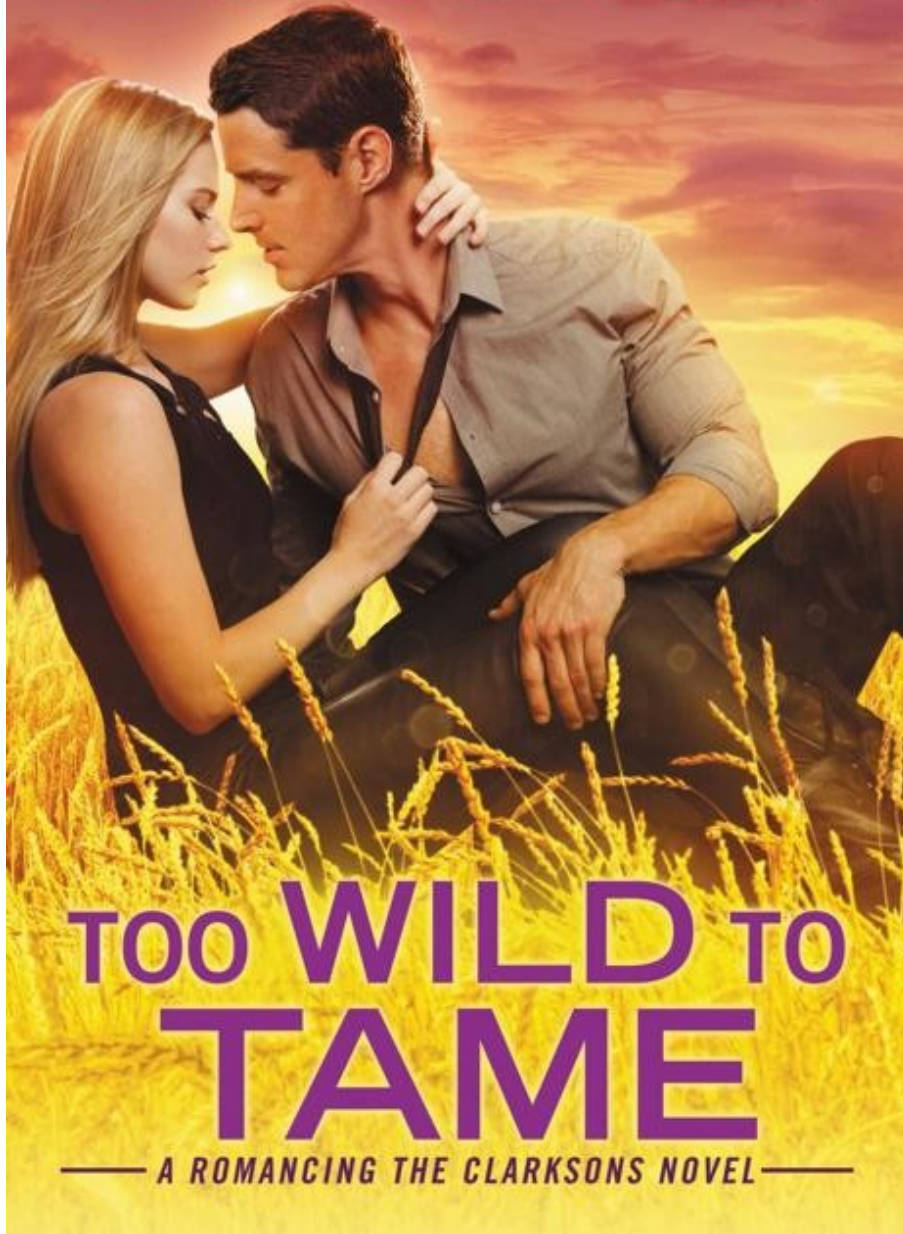

TOO WILD TO TAME

— A ROMANCING THE CLARKSONS NOVEL —

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EVCİLLEŐTİRİLEMEYECEK KADAR VAHŐI

Tessa Bailey

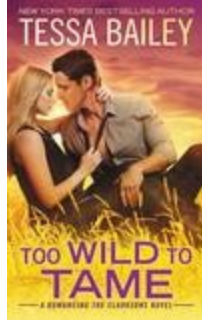

FOREVER

New York Boston

OceanofPDF.com

[İçindekiler](#)
[Listesini](#)
[Okumaya](#)
[Başlayın](#)
[Unutması Çok Zor Haber](#)
[Bültenlerinin Önizlemesi](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdakiler dışında) inceleme amaçlı), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

OceanofPDF.com

*Mackenzie'ye
Herkesi sev, azına
güven, hiç kimseye
yanlış yapma.*

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki kişilere teşekkür etmek istiyorum, çünkü onlar bu kitabı -ve bazı durumlarda her kitabı- yazarken benim can simitlerim oldular. Yazarlar çok nadiren tek başlarına bir şey başarırlar ve ben de kesinlikle bir istisna değilim. Bu benim, sevdiklerimin, editörlerimin, kahvenin, evrenin, şansın, uykusuzluğun ve Spotify'nın bir ekip çalışması. Çoğunlukla, bu insanlar...

Kocam Patrick ve kızım Mackenzie. İkinizi de tüm kalbimle seviyorum.

Editörüm Madeleine Colavita, beni her seferinde biraz daha zorladığı ve mümkün olan en iyi kitapları yazmaya teşvik ettiği için.

Ailem, Michael ve Susan, hayatımın destekleyici ve sevgi dolu bir parçası oldukları için. MTV ya da *Friends* izlememe izin vermediniz, ben de onun yerine odamda müstehcen aşk kitapları okudum. Ben kazandım!

Arkadaşlarım Shannon, Jillian, Siri, Caroline, Nelle, Ashley ve Bernice, cesaretiniz ve desteğiniz benim için her şey demek. E-postalara/metin mesajlarına geri dönme konusunda berbat olduğum için özür dilerim.

Kardeşim Michael'ın kendine has romantik bir ruhu olduğunu ve bunu güzel müzikler yazmak için kullandığını yeni öğrendim. Sırada ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum!

Beta okuyucum ve dostum Kartal, bana açıkça söylemeden ve beni ikiye bölmeden kaçırdığım şeyleri her zaman ima etmeyi başarıyor. Bu takdire şayan bir özellik ve düşünceleriniz çok güzel ve paha biçilmez.

Facebook okuyucu grubum Bailey's Babes, beni pozitif, motive ve JJ Watt, David Gandy ve #PMB'lerin resimleriyle dolu tuttuğu için.

TEŞEKKÜRLER!

Miriam Clarkson, 9 Ocak

Pekala. Sanırım Rita hakkında yeterince konuştum. Biriyle mutfakta yeterince sık çarpışırsanız, alışkanlıklarını öğrenirsiniz. Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde nefeslerinin altında söyledikleri küçük şeyleri. Zaferleri ya da daha önemlisi yenilgileri nasıl karşıladıklarını. Bu yüzden, Rite-Aid'den satın aldığım defterimin boş beyazlığı içinde ilk kırmaya karar verdiğim ceviz kızım ve çırağım oldu. İlk yirmi sayfayı atlayanlar olabilir diye, sizi hızlandırayım. Benim adım Miriam Clarkson ve muhtemelen ölüyüm.

Aynı sosta piştiğimize göre, bazı şanslı sevgililerin bir gün içinden geçme zevkine erişecekleri dört karmaşık labirent olarak da bilinen çocuklarım hakkında daha fazla konuşmak istiyorum. Kendilerini yeterince ifade edememeleri onların suçu değil. Ne de olsa, karanlık bir mutfakta saklanan annelerine bakın, sonunda ruhunu geri zekalı Martha Washington gibi kağıda döküyor. Ama bakalım ne yapabileceğim.

Her tarifte, tüm yemeği odak noktasına getiren bir malzeme vardır. Ben buna *elebaşı* diyorum. Kaşıkla ya da ölçü kabıyla eklenir, dağınık bileşenlerin arasından süzülür ve onları lezzet kulübüne katılmaya çağırır. Başarılı olmak için o eski malzemelere ihtiyaç duyar. Mutlu olmak için. Yemek pişirme mantığını bana mantıklı gelene kadar her şeye uyguladığım için, çocuklarımı gelişigüzel malzemelerden oluşan dört grup olarak görüyorum. Tüm parçaları hayati ve güzel, ancak her birinin onları uyumlu hale getirecek birine ya da bir şeye ihtiyacı var.

Artık daha yaşlı olabilirim. Göğüslerim önlüğümün altından sarkıyor olabilir. Ama elebaşımı hatırlıyorum. Bir zamanlar yanımdaydı, kendimi toparlamama yardım etti ve sonra gitti. Onu hiçbir şey için suçlamıyorum. Onu kutluyorum. Yol ayrımım haline gelen sözler, eylemler ve paylaşılan deneyimler beni yedi yöne işaret eden bir kızıdan tek bir hedefi olan bir kadına dönüştürmek için gerekiyordu. Yemek yapmak. Bir aileye sahip olmak.

Yemek yapmak çoğu zaman aileden önce geliyordu ama bir gün bu defteri bulacaklar ve yetişkinler olarak tüm parçalarının mükemmel olduğunu anlayacaklar. Sadece kapaklarını çıkarmaları ve bir elebaşına izin vermeleri gerekiyor.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Cehenneme hoş geldin," diye mırıldandı Aaron, dar yolda bir buz parçasından kaçınmak için Suburban'a manevra yaptırırken. Yolcu koltuğundaki Yaşlı Adam beyaz, tüylü başını kaldırdı ve eğer köpekler yüzünü buruşturabilseydi, Aaron'un yeni, beklenmedik evcil hayvanı yüzünü buruştururdu. Gözleri konsolda buluştu, tüylü kaşlarından biri sanki "*Beni buraya mı getiriyorsun insan?*" der gibi seğiriyordu.

Aaron içini çekti ve kamp yeri için sokağı taramaya geri döndü. Görünüşe göre *adamın en iyi arkadaşı* terimi yorumlanmaya açıktı. New Mexico ve Iowa arasında Yaşlı Adam'dan saygı görmeyi pek başaramamıştı. Yine de, en azından karşılıklı takdir, Suburban'ın diğer yolcularından toplayabileceğinden daha fazlaydı, değil mi? Kardeşleri söz konusu olduğunda, alabildiğini alıyordu. Gerçi yolculuğa başladıkları dört kardeşe karşılık şimdi sadece üç Clarkson kalmıştı ama Aaron'un alabileceği daha da *az şey vardı*.

Belirgin bir amacı olmayan ülke çapında bir yolculuk.

Tabii annenizin son arzusunu yerine getirmeyi bir amaç olarak saymazsanız. Aaron'a göre, Miriam kahvaltıda başka bir şey yeseydi ya da yeni bir cassoulet tarifiyle dikkati dağılsaydı tamamen farklı olabilecek bir hevesi tatmin ediyorlardı.

En büyük kız kardeşi Rita, New Mexico'da onları sarsmış, daha yeşil çayırlara gitmişti... ya da buruşuk yatak çarşaflarına, gerçekçi ya da romantik olmanıza bağlı olarak. Aaron, tüm bu uygunsuz işlerden dolayı kesinlikle küçük bir yapışkanlık hissetse bile, kendini hala ilk olarak görüyordu. Rita'nın erkek arkadaşıyla birlikte çölde kalmasıyla geriye sadece Aaron, Belmont ve Peggy Clarkson kalmıştı. Düşün organizatörü kan bağı olmamasına rağmen Sage de vardı. *Bazı insanlar doğuştan şanslıdır*.

Aaron ilerideki kamp alanı sapağını gördü ve diğer yolcuları uyandırmak için yüksek sesle öksürdü.

Tall Timbers Kiralama Ofisi olarak işaretlenmiş küçük bir kızılagaç binanın dışındaki bir durağa ulaşım için geçti.

Tamam, Ritz-Carlton değildi ama ertesi sabah başlayacak bir dizi seçim öncesi etkinlik nedeniyle oradan Des Moines'e kadar tüm pire torbası moteller doluydu. Neyse ki, siyasetçi arkadaşlarının yarın sabah erkenden başlayarak memleketlerinin kahramanı ve yükselen yıldızı senatör için mitingler düzenlemeye başlayacakları bazı etkinlik alanlarına arabayla sadece kısa bir mesafedeydiler.

Ya da bir zamanlar onun politikacı arkadaşlarıydılar - eşitleri - o gitmeden ve hızla büyüyen kariyerini cehenneme çevirmeden önce. Şimdi Iowa'ya geri dönmek için savaşılmaya gelmişti, adil ya da kötü yollarla. Evet, Aaron hayatında ilk kez çaresizdi. Iowa'nın arka ormanlarında, yarı aydınlık bir boş yer tabelası olan bir kulübeyi kardeşiyle paylaşacak kadar çaresizdi.

Tanrım, Araf'taki bu tatilin sonsuza dek sürmesine izin verme.

"Daha varmadık mı?" Peggy esneyerek sordu, gerilen kolları dikiz aynasından görünüyordu. "Açlıktan ölüyorum. Tuvalet var mı?"

"Evet. Yeni olan ne? Muhtemelen," diye yanıtladı Aaron, sürücü tarafındaki kapıyı iterek Suburban'dan indi, hemen ardından da İhtiyar Adam, muhtemelen işemek, belki de bir iki sincap kovalamak için tırıs tırıs uzaklaştı. Anlaşmaları bu şekilde işliyordu. Aaron köpeğe şoförlük yapıyor, karnını doyuruyor ve işine karışmıyordu. Yaşlı Adam hazır olduğunda tekrar ortaya çıkacaktı.

Aaron, Belmont'un bir şekilde onu araçtan atlatmış olduğunu görünce durdu, hem de hiç ses çıkarmadan. Kardeşi bir anıt gibi kıpırdamadan durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, soğuk gözlerle ormanlık kamp alanını inceliyordu.

"Senin için yeterince iyi mi?" Aaron kardeşinin yanından hızlı adımlarla geçerken sordu, bavullarını bırakıp yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. Yarın sabahki ilk etkinliğe girmenin bir yolunu bulmak istiyorsa, işi şimdi başlıyordu. Rita'nın erkek arkadaşı New Mexico'dan çıkışlarını sabote etmeseydi geçen hafta başlamış *olacaktı*.

Beklendiği gibi Belmont ona cevap vermedi ama Aaron umursamamak için kendini zor tuttu. Belmont dişini kırıp ona dört saatlik bir diş ameliyatına mal olduğundan beri, aralarındaki ilişki giderek azalmış ve yok olma noktasına gelmişti. Aaron zorlukla bilinçli bir hareketle ağrıyan dişini diliyle dürttü ve Belmont'un dönüp Sage'in Suburban'dan inmesine yardım edişini izledi, tıpkı bir televizyon fırıncısının yapabileceği gibi

bir düğün pastası taşımak. Aaron bile kardeşi ve Sage'in yavaş hareket eden iki gezegen gibi birbirlerinin yörüngesinde dönmelerini izlememeyi imkânsız buluyordu. Aynı anda hem hayal kırıklığı hem de hayranlık uyandırıyorlardı. Sinir bozucuydu çünkü aralarındaki çekimi ve patlamayı kabul etmeyi reddediyorlardı -en azından Aaron'ın bildiği kadarıyla- ve büyüleyiciydi çünkü Sage Belmont'tan tepki alabilecek tek kişi gibi görünüyordu. Aaron kardeşinin burnunu kırmış ve bunun karşılığında ancak bir orta parmak alabilmişti.

Devam ediyoruz.

"Doğru." Aaron gömleğinin kolalı yakasını çekiştirdi. "Bu kulübeler çok ucuz, ama Hurley'deki motelde fazladan geçirdiğimiz gecelerden sonra, araba kısmından bahsetmiyorum bile, bence bunu iki kiralamayla sınırlamalıyız. Birinde Sage ve Peggy. Ben ve Bel de diğerinde." Kardeşiyle tedirgin bir bakış alışverişinde bulundu. "Burada fazla kalmayı planlamıyorum, o yüzden karanlıkta kara kara düşünebilir ve inekler eve gelene kadar soneler -ya da her ne yapıyorsan- yazabilirsin. Sadece benim güzel tıraş losyonumu kullanma."

Plan adamı olmak iyi hissettiriyordu. Clarksons kabilesindeki rolü buydu. Talimatları veren pislik. İşleyen bir kalbi olmaması ona herkes adına zor kararlar alma yeteneği veriyordu. Aaron bu görev tanımından gayet memnundu. Tarih iyi adamları hatırlamazdı; işleri halleden orospu çocuklarını hatırlardı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Peggy büyük boy valizini yere bırakarak biraz da nefes nefese sordu. "İnsanları etkilemem için beni yanında götürebilirsin. *Çok çekiciyimdir.*"

Peggy'nin yanındaki Sage başını salladı. "Elinde değil."

Aaron, Sage'in kendisinin de -çok daha az gösterişli olsa da- afet olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu ama bundan bahsetmek Belmont'un izniyle bir dişinin daha kırılmasına neden olacaktı. Ve dişçi koltuğunda bir kez daha smooth jazz dinlemeye ayıracak zamanı yoktu. "Yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm," dedi Aaron, eğer seçme şansı verilirse her zaman tek başına uçacağını biliyordu. "Plana sadık kalalım. Ben senatörle bir iş ayarladıktan sonra siz üçünüz New York'a gitmeye devam edebilirsiniz. Yeni Yıl'da sizinle orada buluşurum." Deri çantasını eline aldı. "Şimdilik gidip birkaç kulübe kiralayalım ve yaşanabilir olmalarını umalım. Sanki Kaliforniya'da birlikte kamp yaptığımız son sefer yeterince travmatik değilmiş gibi."

Peggy, onun yapacağını bildiği gibi, gülerек ofise doğru onu takip etti. Küçük kız kardeşi bu yolculukta onları birbirine bağlamak için yanıp tutuşuyordu.

asla gerçekleşmeyecek olsa da, Aaron bazen en büyük yeteneğini kapatmakta zorlanıyordu. İnsanlara duymak istediklerini söylemek.

Peggy, Sage'e "Aaron bir denizanası tarafından sokulduktan sonra beni kampa geri taşıırken bir sincap deliğinde bileğini burktu," diye açıkladı. "Annem s'mores tekniğini mükemmelleştirmekle o kadar meşguldü ki bizi takip edemedi. Rita açık havayı protesto etti ve çadırdan dışarı çıkmadı. Belmont, neredeydin?"

Meraklı görünmeyi reddeden Aaron yine de elini ofisin ön girişinin ahşap koluna koyarak durakladı. Belmont, Aaron'ın ağzından çıkan her şeyi duymazdan gelmekte bir sakınca görmeyebilirdi ama söz konusu hassas kız kardeşleri olunca sağır numarası yapmak bir seçenek değildi. "Sahilde uyuyakalmışım." Sesi, suyun üzerinde yükselen bir teknenin gövdesinin gıcirtısı gibiydi. "Uyandığımda hepiniz hastaneye gitmişsiniz."

Sessizlik geçti. "Bunu hatırlamıyorum," dedi Peggy, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirerek. "Eve nasıl döndün?"

Belmont yanlarından geçip ofis kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Aaron bir an için kardeşinin arkasından baktı, *onun* koca kışına arkadan vurma ve belki de bu sefer bir dişini kırma dürtüsünü tarttı ama kendini tutmayı başardı. Onun yerine dirseğiyle Peggy'yi dürttü. "Günde en fazla bir soru sorma sınırını aşman senin hatan." Bu kez kız kardeşinin kahkahası zoraki oldu. "Ne a p t a l ı m , " diye nefes aldı, Belmont'a içeride katılmak için onu geçiyor.

Aaron başını çevirdiğinde Sage'in uzun farlara yakalanmış bir geyik gibi baktığını gördü. "Peki ya siz *Bayan* Alexander? Açık havayı seven bir tip misiniz?"

"Bazı açık hava düğünleri planladım," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, Aaron'a hâlâ tüm dikkatini vermiyordu. Nabızı atan bir kadın olduğu düşünülürse bu oldukça sıra dışıydı ama Aaron'ın bunu kişisel algılamayı bırakması için bin sekiz yüz mil geçmesi gerekmişti. Aaron onun bütün gün orada hareketsiz durmayı planlayıp planlamadığını sormaya başladı ama kadın ona bir bakış fırlattı. "Ciddi değil."

Aaron bir elini kapı pervazına dayadı. "Kim neyi kastetmiyor?" diye sordu, cevabı zaten biliyor olmasına rağmen.

"Belmont. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Bu yolculuk... teknesinden uzakta olmak... çabalıyor. Gerçekten deniyor." Kadının nefesinin kesilmesinden, Aaron'un omzunun üzerinden ve cam pencere camının arkasından söz konusu adamla göz göze geldiklerini anladı. Ama Aaron bunun yerine Sage'in aksanındaki ilginç Güneyli imasına odaklandı.

daha önce hiç yakalanmamıştı. Aynı araçta geçirdiği onca zamandan sonra bile düğün planlayıcısı onun için bir sır olarak kalmıştı. Belki de hepsi için, hatta Peggy ve Belmont için bile. "Hazır yalnızken, size teşekkür etmek istiyorum." Şimdi aceleyle konuşuyordu, muhtemelen bunun çıkışa doğru gittikçe yükselen ayak sesleriyle bir ilgisi vardı. "Dün elbiseme iltifat ettiğin için. Gerçekten çok hoştu. Ama bunu bir daha yaparsan -ya da Belmont'u daha fazla kızdırmak için benimle flört edersen- burnunu kırarım."

Sage sözünün son kelimesini tam da kapı açıldığında söyledi; Belmont'un gölgesi, Aaron'ın Sage'le birlikte durduğu merdivende, yüzünde şaşkın bir ifadeyle belirdi. *Her zaman sessiz olanlardır.*

"İçeri gel," diye gürledi Belmont. "Lütfen."

Aaron'a son bir kez başını sallayan Sage, bir tutam açık kahverengi saçını omzunun üzerinden iterek yanından geçti ve kapı aralığından geçerken Belmont'la arasında ince bir gün ışığı tutmayı başarak kiralama ofisinin içinde ona ve Peggy'ye katıldı.

Aaron başını arkaya attı, parlak mavi Iowa gökyüzünden sabır diledi ve karmaşık ailesinden uzaklaşır uzaklaşmaz huzur bulacağı gerçeğiyle kendini teselli etti. Düzen. *Şimdi huzur.* Clarkson klanı olarak da bilinen Duygu Dağı'nın kayalık arazisinde gezinmek yerine, çözebileceği ve üstesinden gelebileceği bir duruma geri dönecekti.

Ensesindeki karıncalanma Aaron'u bir kez daha duraklattı, bir ayağı kapının içinde, ormana doğru bakarken, ama omuz silkti ve ofise doğru devam etti, kredi kartını partisine yol açması için bir işaret olarak tuttu.

Plan adamına selam olsun.

* * *

Aaron'ı gecenin bir yarısı ormanın kenarına getiren neydi? Hiçbir ipucu yoktu. Her zamanki gibi buruşuk bir elbise pantolonu giyip ormanda ilerlemesinin bahanesi İhtiyar'ı aramaktı ama köpek onu ilk bulduğunda iki kişilik acıma partileri devam etmişti. Şimdi köpek onun yanında yürüyor, arada bir ona "*ne oluyor lan*" bakışları atıyordu.

"Geri dönmekte özgürsünüz, biliyorsunuz. Bir davetiye verdiğimi hatırlamıyorum."

Kokla. Sniff sniff.

"Bu da ne? Mors alfabesi mi?"

Tamam, Aaron'ın kendisini Doğa Görevi'ne neyin gönderdiğine dair bir fikri vardı. Sadece yarın sabahki "Kahvaltı ve Politika" adlı ulusal televizyonda yayınlanan ve kendisinin kesinlikle davetli listesinde yer *almadığı* etkinliğin yapılacağı yere yürüyerek ne elde etmeyi umduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hayır, sadece *tek bir listede* yer alıyordu ve listenin en tepesinde kalıcı bir mürekkeple ÇİRKİN kelimesi yazılıydı. Ancak Başkanlık adayı ve Iowa Senatörü Glen Pendleton da katılacaktı ve Aaron'ın adamın kulağını çekmesi gerekiyordu.

Aaron Kaliforniya'da verdiği yanlış bir kararla kariyerini çöpe atmadan önce patronu Aaron'ın Pendleton'ın danışmanlık pozisyonu için adaylar arasında olduğunu söylemişti. Adamın bir ayağı zaten Beyaz Saray'dayken bu büyük bir olaydı. İhtiyacı olan şey gençlerin oylarıydı ve Aaron sadece karakterine sadık kalarak şansını düzgünce silmeseydi, bu noktada devreye girecekti. Onun dünyasında ahlaksızlığa o kadar az önem verililiyordu ki, yanlış bir şey yaptığını hiç düşünmemişti. Ya da telafi edilemez. Ve bu, kendisinin ve diğerlerinin her zaman şüphelendiği bir şeyin son teyidi olmuştu.

Aaron'ın içinde zerre kadar iyilik yoktu.

Kişiliğinin bu zarif yönü ne olursa olsun, yarın Pendleton'la yüz yüze görüşmesi gerekiyordu. Asıl soru *nasıl yapacaktıydı*.

Aaron ve İhtiyar ormanın çevresine ulaştıklarında, birbirine bağlı bir dizi bina görüldü. Sabahleyin Pancakes and Politics'e ev sahipliği yapacak olan yerel lise, ortasındaki büyük kafeteryayı öğrenciler yerine egolarla doldurmuştu. Dışarıda çoktan haber minibüsleri park etmişti. Polis araçları. Buradaki amacı neydi? İzinsiz girdiği için tutuklanmak mı? Hey, en azından bu onu Belmont'la kahve fincanının etrafındaki garip sabah tangosundan kurtaracaktı.

Yaşlı Adam sessiz bir bakışla aynı soruyu soruyor gibiydi, bu yüzden Aaron toplanan minibüslerin aksi yönüne doğru ilerledi ve kulübeye geri dönüp çok ihtiyaç duyduğu uykuyu almaya hazırlandı. Sabaha en iyi oyununu oynamasını sağlayacak türden bir uyku. Sanki başka bir şey getirmiş gibi.

Tam döndüğü sırada Yaşlı Adam durdu, kulakları dikildi, burnu seğirdi. Arkalarından bir ses geldi. Aaron da duydu. Açılan bir pencerenin uzun gıcırtısı. Kurulan bir silahın sesinden daha iyiydi ama gece yarısı zifiri karanlık ormanda duymayı beklediği şey kesinlikle bu değildi. Aaron geri adım attı.

Bir ağacın arkasına geçerek okulun en yakın binasını iyi bir şekilde görebildi. Bir bacağın en güneydeki pencere pervazından aşağıya düşmesini, bir an sallanmasını ve ardından bir başın çerçevenin altına eğilmesini izledi. Figür tek bir çıtırtı olmadan yapraklarla kaplı zemine atladı, kolları denge için yanlara doğru uzanıyordu.

Kız. Hiç şüphe yoktu. Ay ışığında, dar giysilerin altındaki kıvrımları seçebiliyordu. Hafif olanlar ama... *güzel* olanlar. Ve eğer dikkati kışının sıkı çıkıntısına çekilmemiş olsaydı bile - *kahretsin*, bir süredir bir kadının yanaklarını avuçlarının içine almamıştı - saçları onu uyarırdı. *Her yerdeydi.* Sessiz karanlık bile saçların vahşi ve renkli doğasını gizleyemiyordu. Saç kütlesi sırtının ortasına kadar uzanıyor, her santimde bir tirbuşon kıvrımı, örgü ya da kurdele ile kesintiye uğruyordu. Saçları şizofrenikti. Bir süredir taranmamış gibi görünüyordu ama belki de özen gösterilmemesi kasıtlıydı.

İhtiyar o anda bir ses çıkararak kızı sarstı ve binaya doğru *savrulmasına neden oldu.* Aaron kızın yüzüne iyice bakamadan kız yere, gölgelerin içine doğru kaydı ve nedense bu gecikme onu endişelendirdi. Böyle bir saça nasıl bir yüz yakışırdı?

"Alo?" diye seslendi, fısıltının biraz üzerinde. "Lütfen ayı gibi davranma. Tekrar."

Yine mi? Aaron İhtiyar'ın tasmağını zamanında yakalayamadı, tüylü piç kıza doğru süzüldü ve Aaron'dan bir tür sinsi ninja köpeği gibi kaçtı. Kızın saklandığı gölgelerden birkaç metre uzağa uzandı ve yüzünü iki patisinin üzerine koydu. *Ona bir tehdit olmadığını mı gösteriyor?*

Tam da bir köpeği tanıdığını düşündüğün anda.

Kız tekrar ay ışığına girdi, bu kez dizlerinin üzerindeydi, elleri avuçlarını Yaşlı Adam'a doğru uzatmıştı. Ve Aaron onun yüzünü ilk gördüğünde, yüzünü zevk kapladı. "Merhaba," diye nefes aldı. "Merhaba, güzel... çocuk? Oğlan, sanırım. Bir ayı olmadığın için teşekkür ederim. Yine."

Aaron parmaklarında bir sızı hissetti ve ağacın kabuğunu çok sert kavradığını fark etti. O *ses*. Hemen kulağının dibinde duymak istedi. Ama hayır. Çünkü o zaman onun yüzünü göremezdi. Işığın yokluğunda bile bunun affedilmez bir utanç olacağını biliyordu. Kızın ifadesi hiç değişmiyordu. Şaşkınlık, mutluluk, merak. Hiçbir şey saklamıyordu. İçinde saklayacak hiçbir şeyi olmayan onun aksine. *İşte bu yüzden ormana geldim. O yüzden.*

"Bu çok saçma," diye mırıldanarak acıyan elini pantolonunun yan tarafına götürdü. Gecenin bir yarısı, yarın için arazinin durumunu öğrenmek gibi yanlış bir görevle etrafta dolanıyordu. Kazara ucube saçlı ve gerçekçi olmayan bir Smokey korkusu olan bir kızla karşılaşmak için değil.

"Yalnız mısınız?" diye sordu İhtiyar nefes nefese.

Köpek başını çevirip dili salyalı bir aptal gibi yana doğru sarkınca Aaron tiksinti dolu bir ses çıkardı. Ağacın arkasından çıkmaktan başka çaresi yoktu ama ellerini havaya kaldırma ihtiyacı hissetti. Böylece onun bir ayı olmadığını anlayacaktı, Tanrı aşkına. "O sadece bir insan. Güvendesin."

Kız ayağa fırladı, sırtı tekrar alçı binaya sertçe çarptı. Gözleri de örgülü saçları kadar çalkantılıydı ama ilerleyişini durdurduğunda sakinleşir gibi oldular. Yine de içinde hiçbir şey sakin değildi. Zihninin arkasındaki bir fısıltı onu ileri gitmeye, avuçlarını kalçalarından aşağıya, karnına doğru kaydırarak onu sakinleştirmeye teşvik etti. *Neyim var benim böyle?* "İnsanlar en tehlikeli olanlardır," dedi sonunda. "Neden ceket giymiyorsun?"

Tamam. Kulübesinde rüya görüyor olmalıydı, değil mi?

"Affedersiniz?" "Hava buz gibi ve sen tişört giyiyorsun."

Aaron sanki kıyafetinin tam olarak farkında değilmiş gibi yere baktı. Düşünecek *olursak*, oldukça üşümüştü ama bunu fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. "Ben Kaliforniyalıyım. Tişörtlerimiz ve kayak ceketlerimiz var. İkisi arasında bir şey yok."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Kaliforniya'da ayılar var mı?"

"Eyalet bayrağımızda kahverengi bir tane var." Birkaç adım daha yaklaştı ama Yaşlı Adam ona hırlayarak ilerlemesini engelledi. *"Gerçekten mi?"*

"Köpeğiniz sizi pek sevmişe benzemiyor," dedi kız.

"Onun adı İhtiyar. Ve evet, fark ettiğin için teşekkürler. Hislerimiz karşılıklı." Aaron başını eğdi, yüzünün yine gölgeler tarafından yarı yarıya gölgelenmesine mantıksız bir şekilde sinirlenmişti. "Hey, buraya, ışığa gelebilir misin?"

Bir süre geçti. "Evet, sanırım sakıncası var."

Hiç de beklediği gibi değildi. Kadınlarla olan ilişkisini tamamen kaybetmiş miydi? "Sadece gizemli olmaya mı çalışıyorsun yoksa başka bir nedeni mi var?"

"Beni pencereden çıkarken gördün." Aralarındaki mesafeden kadının yutkunduğunu duyabiliyordu. "*Yanlış bir şey yapmadım -gerçekten yapmadım- ama eğer biri karşı çıkar ve yanlış bir şey yaptığımı* iddia ederse, beni teşhis edebilirsin."

Aaron homurdandı. "Saçını bin kişilik bir sıralamadan bile seçebilirim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, eli karanlığın içinden uzanıp Yaşlı Adam'ın kulaklarının arkasını kaşdı.

"Seninki de güzelmış." "Benimle mi konuşuyorsun yoksa köpekle mi?"

Güldü ve sesi sanki doğayla bütünleşmiş gibi rüzgârda dalgalandı. Topraktan bir şey fişkırdı. Kadının yüz hatlarını kataloglamak için duyduğu çaresizlik stratosfere fırladı. Kaygısız kedi hırsızının bilmecesine bir tür cevap vereceklerdi... ve dürüst olmak gerekirse, neden kafası karışmıştı ki? Kafasının karışıklığı bile kafa karıştırıcıydı.

"Okulun içinde ne yapıyordun?" Soru niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı ve kadının elinin İhtiyar'ın başının üzerinde hareketsiz kalışını izledi. Ormandaki fili görmezden gelmeye devam etmek istese de şüphesini artıran bir hareketti bu.

"Ne yaptığımı *saniyordun*?"

Kadının gırtlaktan gelen cevabı onu belinin altından yakaladı ve külotunun içindeki eti kalınlaştırdı. On saniye önce sadece ormanda yolları kesişen iki kişiydiler ama o iki sorunun sorulmasıyla artık birer meydan okuyucuydular. Aaron tam boyunda dururken kızın hâlâ dizlerinin üzerinde olması da işe yaramadı. Sembolik pozisyonlar daha da fazla farkındalığın sızmasına neden oldu. "O okulda öğrenci değilsin, değil mi?" diye sordu, çünkü aleti kızın sesine, varlığına... içten bir beğeni gösterdiğine göre bu soru şimdi daha anlamlı görünüyordu. "Lise öğrencisi değilsin."

"Hayır, ben özel okula gittim." Bir duraklama. "Ve mezun oldum."

Aaron boğazındaki rahatlamayı temizledi. "Tecrübelerime göre, öğrenciler geceleri kendi liselerine gizlice girip zarar verir, son sınıf şakası yapar ya da sevişirler." *Sevişmiyor olsa iyi olurdu*. Bu düşünce bir anda aklından geçti. "Eğer öğrenci değilsen, bunları eleyebiliriz." Kızın yavaşça başını sallamasını ve bir rahatlama hissinin daha geçmesini bekledi. Sonra parmaklarını kaldırdı ve onları işaretlemeye başladı. "Gazeteci misin? Belki de politikacıları orta sınıf Amerikalıların kanını içtikleri gizli bir ayinde yakalamak için gizli bir kamera kuruyorsundur?"

"Evet. Ben de öyle yapıyordum."

"Ah," dedi Aaron başını sallayarak. "Gördün mü, anlaşman çok hızlı oldu."

Gölgelerden uzun bir iç çekiş geldi. "Avukat mısınız?"

Aaron kravatının düğümünü düzeltmek için elini uzattı ama sadece bir tişört giydiğini hatırladı. "Hukuk fakültesine gittim-"

"Politikacı mı?"

Aaron, "Bir bakıma," diye geçiştirdi. "Ama konuyu değiştiriyorsun." "Eğer bir politikacıysanız, bu konuda her şeyi biliyor olmalısınız."

Yaşlı Adam Aaron'a tekrar hırladı ama kız uzanıp köpeğin başına bir el koydu ve onu susturdu. Aaron evcil hayvanına bakarken dudağını büktü ve meşhur sadakatının ne zaman devreye girmesi gerektiğini merak etti. "Dinle, seni gerçekten ihbar etmek istemiyorum."

"Ama sen yapacaksın?"

Yapar mıydı? Lise kafeteryası yarın politikacılar, seçmenler ve medya ile dolup taşacaktı. İçindeki aksi yöndeki hislere rağmen, herkesi içeri kilitlemek, mekânı ateşe vermek ve küller arasında dans etmek gibi bir gündemi olabilirdi. Birinin siyasi bir olayı kendi davası için bir açıklama yapmak üzere kullanmasından daha garip şeyler de olmuştu. Yine de o psikopat noktayı *bu* kızla ilişkilendiremiyordu. Yüzüne doğru dürüst bakmadan bile. "Bilmiyorum."

Uzun süre sessiz kaldı. "Gerçekten mi?" Sesi şaşkınlıkla karıştı. "Bu sözleri en son ne zaman söyledin?"

"Bilmiyor muyum?" Beynini yokladı. "Bilmiyorum."

Kahkahası onu neredeyse karanlığın içine çekiyordu. Çekince yok, sadece saf neşe. Şimdiye kadar nerede var olmuştu? Onunla aynı dünyada olmadığı kesindi. "Yapabilirim..." Şimdi sesi neredeyse utangaç geliyordu. Burada ne sıklıkla vites değiştireceklerdi? "Sana bir iyilik borçlu olabilirim. Eğer tanışmamışız gibi davranırsan."

Sikerim böyle işi. Kelimeler neredeyse bağırarak ağzından çıkıyordu. Sessiz inkâra bir anlam veremiyordu ama bu karşılaşma olmamış gibi davranmaya da hiç niyeti yoktu. Bu, *gerçekleşmenin en somut* örneğiydi. Ormanda bir saat daha geçirse bunu kanıtlayacak donma izlerine sahip olacaktı. Belki de çoktan hezeyanın ilk aşamalarına yenik düşmüştü çünkü bu etkileşime gereğinden fazla önem veriyordu.

Eğer farklı bir adam olsaydı, bu denge kaybından keyif alabilirdi. Ancak genç yaşta, kardeşinin arkadaşlığını kaybetmekle mücadele etmek için acıyı kapatmayı öğrenmişti. Onu tamamen kaybetmek ve

Görünüşe göre değersiz bulunmuştu. Ne yazık ki, insanlığının diğer hayati parçaları da acıyla birlikte kaçmıştı. Merhamet, mutluluk. Sanki acı hissetmemek için şeytanla bir anlaşma yapmıştı ve herif tüm desteyi almıştı. Belmont'unkinden farklı olan babası, Aaron'un gençliğe özgü melankoliye karşı kendini çelikleştirme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Hüznünün yerine büyüyen alaycı doğasını cesaretlendirmişti. Annesini ve kardeşlerini gözle görülür bir şekilde tedirgin eden doğasını. *Senin gibi birinin duygulara ne ihtiyacı var? Sende üç B var. Beyin, taşak ve at gözlüğü.*

Senin gibi biri.

Oradan çıkmalı ve yarın için hazırlanmalıydı. Önemli olan yarındı. "Bak, unut gitsin." Sanki işe yarayacakmış gibi Yaşlı Adam'a işaret etti. "Bana yardım edebilecek hiçbir şey öneremezsin. Sadece..." Rahatsızlık boğazını işgal etti. "Bu hiç olmadı."

Oradan uzaklaşmak ona çok boktan gelmişti ama başka ne yapabilirdi ki? Dondurucu soğuktaki ormanda bir tişörtle, kindar bir köpek ve muhtemel bir anarşistle bir saat daha mı duracaktı?

"Bekle."

Aaron arkasından koşarak gelen ayak sesleriyle döndü. Ve sonra öylece bakakaldı. Ay ışığında yüzü tamamen açıkta kalan kız, canlı yeşil gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor, vahşi saçları omuzlarına dökülüyordu. Dünyanın en yetenekli ressamının bile yeniden yaratamayacağı bir ağız. Midesi bir kepçe gibi kaynayan bir çorba tenceresine daldı ve orada asılı kaldı, orman onun etrafında ölümden daha sessiz hissediyordu. Bu kadar çok... hayata bu kadar yakın olan her şey durgun hissettirirdi. Bu kadar *saflığa*. Ve lanet olsun, içindeki yozlaşmış bok parçası parmağını bu iyiliğe doğru sürüklemek istiyordu, çünkü bunu anlamıyordu. Konu bu kadar sıcak, davetkâr ve her yönden kendisinin tam tersi olan bir şey... biri... olduğunda soğukta bırakılmaya içerliyordu.

Bu kızın üzerine tırmanmak ve ondan sızan ışığı içine çekmek istiyordu. *Kulübeye geri dönmek. Ya da bu tuhaf rüyadan uyanmak. Tamamen delirmeden önce bir şeyler yap.* "Neyi bekliyorum ben?"

"Ben," diye fısıldadı gözlerini kapatıp başını sallamadan önce. "Yani, senden beklemeni istedim. Sana yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" Bu soru dış gıcirtısını andırıyordu.

Neredeyse şaşkın görünüyordu. "Hepimizin yardıma ihtiyacı var."

Neden midесinin dönmesini ve dalmasını durduramıyordu? "Ben değil."
"Hayır mı?" Kız onun bakışlarını kırarak etraflarına baktı. "Sen Buraya gelmemin de bir sebebi vardı. Neydi o sebep?"

"Artık bilmiyorum," diye mırıldandı, teslim olmaya ve onu öpmeyi denemeye hazırды. Sadece öne doğru erimeye ve dünyanın bu güzel ürününün sunduğu her şeyi almaya. Ama karşılığında ne sunacaktı ki? Boş bir kap. *Senin gibi birini.*

"Dördüncü kez *bilmiyorum* diyorsun." Gülümsemesi, üst üste binmiş iki dişini ortaya çıkardı. "Harika değil mi?"

Tanrım, neredeyse beşinci kez *bilmiyorum* diyecekti. Belki de bir cadıydı. "Yarın sabahki krep etkinliğine katılmam gerekiyor. Bu konuda bana yardım edebileceğinden şüpheliyim."

"Aslında *yapabilirim*," dedi ukala bir kaşını kaldırarak.

"Gerçekten mi?" İçindeki umut ışığını söndürdü ama bu daha çok onu tekrar görme ihtimalinden kaynaklanıyordu. "Sanırım bir pencereden?"

Başını salladığında saç örgüleri, bukleler ve kurdeleler her yere yayıldı. "Sizi arka kapıdan güvenliğin yanından geçireceğim."

"Öndeki değil mi?"

Kusurlu dişlerin bir başka parıltısı. "Dilenciler seçici olamaz."

O boğuk ses tonu geri dönmüştü ve karın kaslarını esneterek onu bir adım öne çıkmaya zorladı, böylece kızın eşsiz güzellikteki yüzüne bakabildi, ağzının yumuşak bakışı, kirpiklerinin koyu renkli yelpazesi karşısında şaşkına döndü. "Benim adım Aaron." *Uyarıyı dikkate al. Lütfen al.* "Ve ben asla yalvarmam."

"Benim adım Grace." Derin bir nefes, bir adım geri. Ondan uzağa. "Ve asla demekten daha iyisini biliyorum."

Aaron ormanın kenarında durmuş, Grace'in bina çıkıntısının etrafından dolaşp karanlığa karışmasını izliyordu ve hâlâ rüya gördüğüne inanıyordu. Ama rüya olsun ya da olmasın, baldır kasları onun peşinden koşma, yarın görüşeceklerini yetmiş yedi kez tekrarlatma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Sağ ayağında sıcak, sıvı bir his hissettiğinde ve İhtiyar'ı en sevdiği mokasen ayakkabılarına işerken bulduğunda bu cazibesi bir anlığına yok oldu.

"Gerçekten mi?" Aaron onun gittiği yöne acınası bir bakış daha atarak ayağını ateş hattından çekti ve salladı. "Tam anlamıyla ağaçlarla çevriliyiz, melez."

Sonunda, yoğun bir çabayla, Aaron kendini karanlığın ve uykusuzluğun duyularının ona oyun oynamasına neden olduğuna ikna etti. Yarın onu tekrar görecektik ve genellikle kadınlara karşı hissettiği o bağımsız çekiciliği yaşayacaktı. İsterse görmezden gelebilir ya da peşinden gidebilirdi ama asla... tüketmezdi. Ya da büyüleyici. Asla öyle değildi.

Yine de kulübeye geri dönerken, bir önsezi onu yarının bu geceden daha az kafa karıştırıcı olmayacağı konusunda uyardı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Grace Pendleton ağzından bir parça meyan kökü sarkıtarak ağaçların arasından Aaron'un birkaç kez ileri geri volta atmasını izledi, sonra bir gece önceki buluşma yerlerinin ortasında durdu. Dün gecedен farklı olarak okulun güvenlik görevlileri, bomba koklayan köpekler ve gazetecilerle dolu olduğunu düşünerek onu orada uzun süre bırakamazdı. Güvenlik listesinde *olmayan* birinin neden güvenli bir alanda beklediğini merak edeceklerdi, bu yüzden onu yakında alması gerekecekti. Ama bir dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Belki iki.

Aaron ister tişört giysin ister özel dikim bir takım elbise, aralarında uzanan doğal doğa manzarasına ait değildi. Ne kadar istese de, onu bir oda dolusu devlet görevlisiyle dirsek dirseğe oturtamıyordu. Gözleri... düz değildi. Dün gece ona doğru bakmıştı. *Görmek* istediği gibi bakmış ve bakmıştı. Onun sorunlu ya da hasarlı olduğu fikrine çoktan sahip olmak yerine. Uzun zamandır ilk kez biriyle tanışmış ve ona yeni bir sayfa açmıştı.

Adam görünmez kara tahtaya bir şey yazmamış gibi göründüğünde biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Daha doğrusu yazmak *istememişti*. Kendini ondan soyutlamıştı. Ama ilk kez, başka birinin onu dinleyebildiği izlenimini edinmişti. Sözlerinin yüzeyselliğinden daha fazlasını anlayabiliyordu. Sadece belki.

Grace iç geçirerek meyan kökünü ağzına götürdü ve şekeri büyük bir zevkle çiğnedi. Son lokmayı da yuttuktan sonra mavi beyaz çizgili kutuyu çam iğnelerinden oluşan bir yığının altına, gecenin ilerleyen saatlerinde gelip bulabileceği bir yere koydu. Sonra ayağa kalktı, pantolonundaki kiri fırçaladı ve yavaşça Aaron'a doğru ilerledi. Bir avcının geyiği takip edişi gibi. Sadece tersten.

Bir yaprak parçasına bastığında Aaron'ın başı döndü, gözleri ona kilitlendi ve o da donakaldı. Korktuğu için değil. Oh hayır. O

bir durumun ne zaman korku gerektirdiğini çok iyi biliyordu. Hayır, Grace olduğu yerde durdu çünkü içgüdüleri ona doğru yürümesini ve onu incelemesini söylüyordu. Ona dokunmasını. Çenesinde tıraş kazası olup olmadığını kontrol etti, bir gece önce çok karanlık olduğu için gözlerinin tam rengini öğrendi. Serçe parmağıyla adem elmasının yumrularını izledi. Boynunun üst kısmına dokunma fikri bile Grace'in çok daha aşağısında bir rahatsızlığa neden oldu. Yavaş, hınzırca bir bükülme. Özellikle de onun tepkisinin ne olacağını düşündüğünde. Ya... ya bu inanılmaz, fiziksel olarak kusursuz adam gözlerini kapatıp inlerse?

Kendini yelpazeledi, sonra Aralık ayında olduğumuzu hatırlayarak durdu.

Sınırlar, Grace. Onlar olmadan o kadar çok zaman geçirmişti ki yeniden öğrenmesi gerekmişti. *Kimsenin görünüşü hakkında yorum yapma. İnsanlara dokunma.* Dün gece adam yüzüne doğru eğilip erkekçe konuştuğunda neredeyse kuralları çiğniyordu. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. *Bu kadar yakın.* Belki de onu öpmek istemişti. Ama öpmeseydi, kendini utandırmış olurdu, değil mi? Utanmak. En son ne zaman hissettiğini hatırlayamasa da sözde yeniden öğrendiği bir başka şey.

"Merhaba, Aaron, asla yalvarmaz."

Dün gecedan hatırladığı o göz kırıştırıran gülümsemeyi yaptı. Gerçekten de adam inanılmaz derecede yakışıklıydı, günün her saniyesinde kendini harika hissediyor olmalıydı. A sınıfı bir film yıldızı gibi etrafta dolaşıyor, göz göze geliyor ve fark etmemiş gibi davranıyordu. "Hey, asla asla demeyen hippî."

Zevk onu hazırlıksız yakaladı. Bir lakap. Arkasındaki anlamı anlamasa bile, onun bir lakap bulup kullanması hoşuna gitmişti. "Oh, um. Bunu hatırlıyorsun, ha?"

Dişleri alt dudağının iç kısmı boyunca kaydı. "Sadece sekiz saat önceydi." Kaşlarını çatarak onun kıyafetine baktı. "İçeri bu kıyafetle mi giriyorsun?"

Çatlamış kahverengi deri pantolonuna ve kot gömleğine baktı. "Sadece sana yardım edebileceğimi kanıtlayacak kadar ileri gidiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu neden kanıtlamak istiyorsun?"

"Çünkü yapamayacağımdan çok emindin." Grace Aaron'ın arkasındaki alanı taradı, başını iki yana eğdi. "İhtiyar nerede?"

"Kız kardeşimle." Gülümsemesi şeytaniydi. "Banyo yapıyorum."

Grace'in dudaklarından bir gülümseme geçti ama o gülümsemenin kaybolmasına izin verdi. Muhtemelen acelesi vardı ve bir daha asla göremeyeceği bir kıza ne kadar süre ilgi göstermesi gerektiğini merak ediyordu. "Bu taraftan, lütfen," dedi, eliyle

Onu okul binasının arka tarafına kadar takip etti. Kafeteryadaki aksiyonun yaşandığı yerden yürüyerek beş dakika kadar uzaktaydılar. "Burada ailenle birlikte olduğunu fark etmemiştim."

Aaron'ın kararlı adımları saniyeler içinde ona yetişmesini sağladı. "İşlevsiz insanlar ve rahatsız edici ağlamalarla dolu uzun bir hikâye. Seni bununla sıkmayacağım."

"Politikacıların konuşma fırsatını asla geri çevirmediklerini bilmiyor musun?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Politikacılar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Onu dikkatle inceledi. "Aslına bakarsanız, Iowa'da bulunma amacınız nedir? Ayı korkunuz dışında hakkınızda hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek, burada çok fazla inançla hareket ediyorum."

Grace, bir ağaç kütüğünün etrafından dolaşabilmek için Aaron'ın yanından kısa süreliğine ayrıldı. "Bu çaresiz olduğun anlamına mı geliyor Aaron?"

Soruyu geri çekebilmeyi diledi ama soru çoktan dışarı çıkmıştı, çok kişisel ve çok uygunsuzdu. Her zamanki davranışına uygun olarak, annesine, babasına ya da son altı yıl boyunca önüne sürülen sayısız terapistten herhangi birine sorsaydınız. "*Sorduğum için kusura bakmayın*" diye söze başladı ama Aaron onu şaşırtarak şöyle cevap verdi: "Sanırım biraz endişeli olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama uzun sürmeyecek."

Grace dürüstçe, "Sana inanıyorum," diye karşılık verdi.

Aaron'ın vücut ısısı Grace'in yan tarafını ısıttı ve bu his o kadar güzeldi ki Grace biraz daha yaklaştı. Okulun arka tarafındaki ilerleyişlerine bakılırsa, sadece bir dakika kadar daha zamanları vardı. Onun arkadaşlığının tadını biraz olsun çıkarmanın zararı olmazdı, değil mi? Aaron'un dar gözlerle aralarındaki mesafeye bakmasından, kızın biraz daha yaklaştığını fark etti ama konuştuğunda bu onu azarlamak için değildi. Ya da bir kız arkadaşı olduğunu açıklamak için değildi. Ya da bir kadın cesaretlendirmeden yaklaştığında erkekler ne yaparsa onu yapmak için değildi. "New York'a gidiyoruz. Ben, erkek kardeşim, kız kardeşim ve onun en iyi arkadaşı." Ormana doğru bir iç çekti. "Annem geçen yıl vefat etti ve onun son arzusunu yerine getirmek için Yeni Yıl Günü Atlantik'e atlayacağız."

Grace durdu, ağzı açık kaldı. "Vay canına. Gerçekten mi? Vay canına." Bu şimdiye kadar duyduğu en muhteşem şey olabilirdi. Ve kesinlikle kaprisli olmaktan çok uzak görünen bir adamdan beklediği en son şeydi. Ya da en ufak bir kaprisi hoş görecektir bir tipten. "Neden?"

"Güzel soru." Aaron yürümeye devam etti, Grace de öyle yaptı. "Annemin tuhaf bir mizah anlayışı vardı. Sanırım oraya vardığımızda

öğreneceğiz."

Gidebilir miyim? Yalvarırcasına sorduğu soru dilinin ucundaydı ama boğazına düğümlendi. "Umarım daha önce bir ceket alırsın. Sudan çıktığında ihtiyacın olacak."

Aaron şaşkın bir kahkaha atarak başını salladı, cevap vermek ister gibi ağzını açtı ama kapattı, altın sarısı kahverengi gözleri kapandı. *İş için kapalı.*

Kısa birlikteliklerinin bu kadar sivri bir şekilde sona ermesinden dolayı böyle bir hayal kırıklığı hissetmemeliydi, değil mi? Ama henüz son bulmuş gibi *hissetmiyordu*. Aaron'ın annesinin onu *neden* böyle çılgın bir göreve gönderdiğini nasıl öğrenecekti? Ve daha da önemlisi, Aaron'ın onun temiz sayfasına ne yazmış olabileceğini asla öğrenemeyecekti. Ya da Aaron'inkini teslim etmeye karar verirse, onunkine neler yazabileceğini. Düşünceleri o kadar gürültülüydü ki Aaron'ın onları duyabileceğinden endişelendi, bu yüzden Grace aralarına biraz nefes alma alanı koydu ve böylesine lezzetli bir vücut ısısının kaybından dolayı iç çekti. "Arka kapıya geldiğimizde yüzde doksan sinirli, yüzde on endişeli görünmeye çalış."

Kaşları havaya kalktı. "Ne için endişeleniyorsun?" "Benim için."

Arka girişteki güvenlik görevlisi ortaya çıktı, tanıdık şahin gözleri Grace'e odaklanmıştı. Sonra Aaron'a. Kulaklığını ayarlayarak saklamadan önce güvenlik görevlisinin yüz hatlarında kızgınlık belirdi. Binanın ön tarafındaki hareketlilik, medya, bağırarak sorulan sorular, genel hareketlilik ve uğultu, okulun arka tarafında yürüdükleri yerde bile duyulabiliyordu.

İçeri girdiklerinde Aaron'ı bir daha görmeyeceğini bilen Grace ona gülümsedi ve bir dakika önceki kadar kendinden emin görünmediğini fark etti. "Seninle tanışmak güzeldi," diye fısıldadı. "Beni ispiyonlamadığın için teşekkürler."

"I..." Bir eliyle yakut rengi kravatının önünü düzeltti. "Seni bir daha buralarda görmeyecek miyim?"

Grace'in elleri, Aaron'ın gelmesini beklerken bu sabah tamamladığı örgüleri tutturmak için saçlarına gömülme isteğiyle kaşınıyordu. "Muhtemelen hayır. Neden yapasın ki?"

Neden kaşlarını çatmıştı? Ona nedenini sormadı, çünkü nöbetçinin kulak mesafesi içindeydiler ve yürüyüş çok erken bitmişti. Adamın çatık kaşlarını son bir kez ezberledikten sonra dikkatini başka yöne çevirdi. "Hey, Marcus."

"Grace." Marcus çenesini Aaron'a doğru eğdi. "Bu kim?"

Boynu sertleşti. "Bu benim bugünkü idarecim. Kendisi yeni."

Marcus panosuna bakmadan önce Aaron'la ona bir göz attı. "Kimse personel değişikliğini bana bildirmedi."

Grace, Aaron'un keskin bakışlarını hissedebiliyordu ama aldırmadı ve Marcus'u rahat bir gülümsemeyle geçmeye çalıştı. "Anlıyorum. Gidip babamı getireyim, o halleder-"

"Hayır. Sorun değil." Tahmin edildiği gibi, telaşlı bir Marcus onun yolunu kesti. "Baban meşgul. Sadece..." Aaron'a bir kez daha baktı, sanki Grace her kelimeyi duyamıyormuş gibi sesini alçaltarak erkekler arasında komplocu bir fısıltıya dönüştürdü. "Onaylanmış alanları biliyor musun? Onu bu alanların içinde tuttuğunuzdan emin olun."

"Evet." Aaron hızlıca başını salladığında çok etkilendi. "Yapacağım."

Aaron dirseğini tuttu ve onları arka koridora, yerel izci çocukların krepleri karıştırmak ve büyük boy endüstriyel ızgaranın üzerine dökmek için acele ettikleri mutfağın yanından geçirdi. Bir köşeyi döndüklerinde Marcus artık görünmüyordu, Grace isteksizce dirseğini Aaron'ın tutuşundan çekti ve sıcaklığını bir süre daha canlı tutmak için o noktayı ovdu. "Burası yollarımızı ayırdığımız yer."

Aaron'ın fazlasıyla yakışıklı yüzü şaşkınlığın resmiydi. "Kimsin sen, hippy?" Sesinin alçak, yoğun titreşimi kadının ürpermesine neden oldu. "Neden bir idareciye ihtiyacın var?"

Geriye uzandı ve parmaklarını metal merdiven koluna doladı. Dün geceki keşif gezisi sayesinde orada olduğunu ve nereye çıktığını biliyordu. Niyeti cevap vermeden sıvışmaktı ama o sabah zaten o kadar çok dürtüyü görmezden geldikten sonra, sonuncusunu inkâr edemezdi.

Zayıf bir özürle Grace öne ve yukarı fırladı, ağızını Aaron'ınkiyle kilitledi, sertliğinin büyük bir selde nasıl eridiğini ezberledi. Burnundan sert bir nefes verişini. Dudakları açılmadan bir saniye önce boğazından çıkan o hırıltılı ses, dilini onunkini tatmak için içeri soktu. Sadece biraz. En mükemmel, kaygan selamlaşma. İkisi de orada asılı kaldılar, ağızları açık, dudakları ıslak ve birbirine yapışmış, nefesleri hızlı, mutfak arkalarında uğulduyordu.

İpek bir ipin iki ucu göbek deliğinin altından gergin bir şekilde çekiliyor, dilinin baştan çıkarıcı bir yalaması daha önce hiç tanımadığı ve bir şema üzerinde gösteremeyeceği kasları sıkıyordu. *Whoa Nelly*. Ve kalbi bir yıkım topu gibi kaburgalarına çarparken, Grace o parçayı kesti

zaman -parıldayan ve yıpranmamış- cebine soktu ve Aaron'ın öpücüğünün anısının onunla ne kadar kalacağını merak ederek merdivenlerden indi. Cevabın sonsuza kadar olması için dua etti.

* * *

Az önce ne oldu öyle?

Çok fazla şey var. Her türlü...şey. Ve hayatında bir gün bile ifade sorunu yaşamamıştı. Yaşamak için konuşur, el kol hareketleri yapar ve şart koşardı. Gerçekten, bu onun yeteneğiydi. Yine de son on iki saati gözden geçirmeye çalıştığında, hiçbir şey bulamadı. Onu öpmüştü. Tamam, bunda sıra dışı bir şey yoktu. Kadınlar onu her zaman öperdi -yolculuk cehenneminin son iğrenç haftası bir yana. Ama *o öpüşenlerden* hiçbirini bir daha görememe ihtimali, onda duvara yumruk atıp *neden diye* bağırma isteği uyandırmadı.

Ve Grace'le artık oksijeni paylaşamamaları için pek çok neden vardı. Bir kere, yumruklarını o destansı saç karmaşasına gömmek ve onu duvara yapıştırmak istiyordu. Böylece nefes nefese, çok hızlı bir şekilde sataştığı ve omzunun üzerinden kibarca bakmadan çekip gitme cüretini gösterdiği için ağzının payını verebilirdi. Ama aynı zamanda, bir öpücükten sonra onu başından savdığı için onu alkışlayabilirdi.

Aaron kadınları ulaşılmazlık seviyelerine göre seçerdi. Bir ilişkiyi, hatta akşam yemeği ve içkiyi ne kadar *az* istiyorlarsa o kadar iyiydi. Eğer sadece tek bir şeyle ilgileniyorlarsa -seks- onun yüzeyini soyup hiçbir şey göremezlerdi. Bir kadın ağlarken ona sarılmak ya da bir romantik komedi filminde bir kuvvet patlamış mısırı paylaşmak yerine dikenli bir yatakta yürümeyi tercih eden bir adam.

Ona göre başka bir insana yaklaşmak intihar demekti. İnsanlar eninde sonunda çekip giderdi, ama bunun evrensel bir kural mı yoksa sadece kendisini mi ilgilendirdiğinden emin değildi. Babası Belmont'u hayatındaki erkek kaya olarak değiştirmiş, onu geliştirmiş ve sonra o da çekip gitmişti, değil mi? Onu acı içinde ve kendi kendine yeter halde bırakmıştı. İnsan doğasının derinlerde ne olduğunu gördüğü için minnettardı. Yatağa attığı kadınlar da buna aldırıyor gibiydi.

Grace -her kimse- onun altında, bükülmüş çarşafların içine kabaca bastırılmış bir yere sahip *değildi*. Onunla sadece dün gece tanışmış olabilirdi ama diğer kadınlar gibi meçhul kalmasına imkân yoktu. Yatak arkadaşlarına saygı duyuyordu ama tekrar arama ihtiyacı hissetmiyordu. İçinden bir ses Grace'in yüzünü yaşadığı sürece asla unutamayacağını söylüyordu.

-Ve bunu fark ettiğinde göğsünü dolduran sıcak maddenin yükselişinden hoşlanmadı. Ya da tek bir hatayla bu tatlılığı nasıl bozabileceğini düşünmekten.

Tanrım, Grace'e karşı hissettiklerinin uygun olup olmadığını bile bilmiyordu. Kaç yaşındaydı? Muhtemelen yirmili yaşların başındaydı ama teyit etmemişti. Dahası, onda -bir *işleyicisi olduğu* gerçeğiyle birleştiğinde-sağlıklı bir dozda kendinden iğrenmeyi *getiren* hassas bir nitelik vardı. Bir şekilde hasta mıydı?

Ve bu neden onu daha fazla görmek istemesine neden oldu? Açıklamasını ve onun için bir *çözüm* planlamasını mı istedi? Akıllıca olacağı gibi ters yöne doğru hızla kaçmak yerine?

Fark etmezdi. O gitmişti. Gitmişti. Ve küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi krep kahvaltısına dalmak yerine, orada durmuş, aslında kızın peşinden merdivenlerden inmeyi düşünüyordu. O da şaşıracaktı. Garip bir nedenden ötürü, kafasında bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Kız onun peşinden gelmesini beklemiyordu ve bu onu biraz kızdırmıştı. Onun peşinden gitmeyi *daha çok* istiyordu. Onu omuzlarından tutup ortaokuldan beri tek bir öpücükten bile tahrik olmadığını söyleyecek ve dilini bir kez daha sokmasını isteyecekti... bu sırada göğüslerini avuçlayıp iniltilerini dinleyecekti.

Mutfaktan gelen gürültülü bir ses Aaron'ın içindeki kargaşanın dokusunu ortadan ikiye böldü ve onu geriye, merdivenlerden uzağa savurdu. Tanrım, gerçekten de dün gece ormanda donarak ölmüştü ve bütün bu sabah koca bir sayıklama hayalinden mi ibaretti? *Etrafına bak dostum. İçeridesin.* Bu onun şansıydı. Oyununun kusursuz olması gerekirken, bir kızın yoluna zihinsel bir engel çıkaramayacağı kesindi.

Aaron sağ elini kravatının önünde gezdirerek kolalı yakasının en üst düğmesinin ilikli olduğundan emin oldu. Merdivenlerden aşağıya son bir kez bakma dürtüsünü görmezden gelerek koridorun geri kalanında ilerledi, bir dizi yardımcı dolabı atladı ve kafeteryaya girdi. Aaron gözlerinin parlak televizyon ışıklarına ve tavandan sarkan vızıltılı halojenlere alışması için bir an verdikten sonra, bir sıra fotoğrafçının arkasındaki dev alana girdiğini fark etti. İçlerinden biri kulağının arkasına bir sigara sıkıştırırken döndü ve Aaron'a başıyla selam verdi.

"Banyo diğer tarafta," dedi çakıllı bir sesle, ama cümlenin yarısında bir an duraksadı ve parmaklarını şıklattı. "Dur bir dakika. Altın Çocuk, değil mi? Milyon Dolarlık Gülümseme..."

Odada Glen Pendleton'ı ararken Aaron hızlıca başını salladı. "Bu ben oluyorum."

Kameraman siyah kanvas çantasını karıştırıp son model bir Nikon çıkardı ve hemen Aaron'un fotoğraflarını çekmeye koyuldu. "Senatör Boggs'un ofisinden kovulduğunuz doğru mu?"

"Hayır." *Aptalca*. Rüzgârının kesildiğini hissetmek aptalcaydı. Siyasi arenada kalmaya karar verirse, yaptığı yanlışların bir noktada büyüteç altına alınacağını biliyordu. Görünüşe göre bugün o gündü. Ancak kürek kemikleri arasında beklemediği bir seğirme oldu. Grace'in onu takip edip kulak misafiri olmadığından emin olmak için arkasına dönme ihtiyacı duydu. Çok saçmaydı. Arkasında koridora açılan kapalı bir kapıdan başka bir şey yoktu. "Hayır, bu doğru değil. Öyle olsaydı bu sabah burada, bu kadar iyi görünüyor olur muydum?"

Nikon'u çantasına geri koymadan önce son bir fotoğraf makinesi şaklatması. "Sanırım değil."

Aaron, Pendleton'ı kafeteryanın öbür ucunda gördü; hayranları, muhabirleri ve seçmenlerinden oluşan bir denizin içinden geçerken eski asker duruşu son derece sertti -bazıları bebeklerini sunuyordu- krep dolu masasına doğru ilerliyordu. Iowa senatörü bir yıl önce başkan adaylığını açıklamış ve o zamandan beri anketlerde önde gidiyordu. Askeri geçmişi ve keskin mizah anlayışı onu hem basının hem de seçmenlerin gözdesi haline getirmişti. Ne yazık ki rakibi çok etkili bir kampanya yürütüyor ve Pendleton'ın adaylığı kazanabileceği konusunda şüphe yaratıyordu. Iowa'daki bu haftanın amacı seçmenlere Pendleton'ın senatörlükteki başarısını ve seçmenlerinin onu ne kadar sevdiğini hatırlatmak ve bu sevgiyi medyanın her türünde göstermekti. Ancak bu hafta sona erdiğinde, senatör kampanya çalışmalarına geri dönecekti. Her hareketi, her açıklaması ve kravat rengi önemli olacaktı ve Aaron bunun bir parçası olmak niyetindeydi.

"Affedersiniz," dedi Aaron sessizce, fotoğrafçıların önünden geçerken.

Yemek boyunca geride durdu, kendi anını seçmesi gerektiğini biliyordu. Ve o an, Pendleton çığnemenin ortasındayken, görüntüsü yüzlerce haber kaynağı tarafından çekilirken *değildi*. Senatörün sağında karısı ve kızı oturuyordu, her ikisi de sessiz, gösterişli bir şekilde çekiciydi. Zevkle toplanmış kahverengi saçlar, mütevazı kıyafetler, hoşgörülü gülümsemeler.

Grace gibi değil, onunla- Lanet olsun. Onu düşünmeyi bırak.

Ama teşekkür etmemiştii. Demiş miydi? Hayır. Gerekli miydi? İzinsiz girdiği için alarmı çalmayarak Grace'e iyilik yapmıştı. Karşılığında da onu gizlice etkinliğe sokmuştu. İyiliğe karşı iyilik. Peki neden kendini hıyar gibi hissediyordu?

Aaron alt dudağını bir o yana bir bu yana yalayarak onun tadını yakalamaya çalıştığını fark etti ve başardığında içten içe inledi. Şeker.

Pendleton kafeteryadaki masadan kalktı, onu karısı ve kızı izledi, ancak Aaron ikisinin de toplamda bir ısırık aldığını fark etti. "Karıma söylemeyin," dedi Pendleton sinsice göz kırparak. "Ama bunlar şimdiye kadar yediğim en iyi krepler olabilir. Tarifini gizlice yemek kitabına almayı düşünürüz."

Herkes kahkahalarla güldü, ardından alkışlarını odanın çeşitli yerlerinde gezinen, terden kaşları çatılmış, şok geçirmiş ama gururlu görünen izcilere yöneltti. Bundan sonra herkes aynı anda harekete geçti. Fotoğraflar çekildi, ses kayıtları alındı ve şimdi sürü bir sonraki yere doğru hareket etti. Aaron prosedürü iyi biliyordu ve bir kez daha aksiyona bu kadar yakın olduğu için kanı pompalanıyordu. *Sonunda ait olduğum yere döndüm.*

Senatör basın kuyruğuna doğru ilerledi ve Aaron sola, Instagram için değerli fotoğraflarını çekmiş olan ve dağılmaya başlayan destekçiler topluluğuna doğru ilerledi. Aaron ve senator aynı hizaya geldiklerinde, Aaron adamın şaşırmamasından tüm kahvaltı boyunca Aaron'ın farkında olduğunu anlayabildi.

Pendleton'ın eli sıkıydı ama zeki bakışlarında spekülasyon vardı. "Seni son kez gördüğümüzü sanıyorduk, Clarkson." Gülümsemesi hiç değişmedi. "Potansiyel danışmanlarımdan oluşan kısa listem kesinlikle öyle."

Aaron sadece daha geniş gülümsedi. "Bu konudaki fikrini değiştirmek için buradayım."

"Nasıl olduğunu açıklamak için bir dakikadan az vaktin var." Pendleton Aaron'un omzunun ötesindeki birine el salladı. "İşlediğin günahı düşünürsek, iyi olsa iyi olur. Gözlerimi kamaştırırsa bile karakterin her zaman sorgulanacak."

Midesi bulandı ama bunu yüzüne yansıtmadı. "Bu yarıştaki herkesi hatalarından sorumlu tutmak için zaman ayırsaydık, hiçbir şey yapamazdık. Ve biz buraya seçim kazanmak için geldik." Aaron senator el sallamayla bırakana kadar bekledi ve dikkatini bir kez daha ona verdi. "Bir zamanlar gençlerin oylarını toplamak için beni düşünüyordunuz. Her kimsen

Benim yerime seçtiğin kişi bu işi halledemiyor, yoksa şu anda bana zaman ayırıyor olmazdın."

Pendleton nefesinin altından gülererek duruşunu düzeltti. "Diyelim ki bu doğru. Neyi farklı yapardınız?"

"Yaptığım kötülüklere karşı olmasaydım, beni işe almanızı ve öğrenmenizi söyledim, ama durum böyle değil." Aaron adamın onun dürüstlüğünü takdir ettiğini görebiliyordu. Pendleton'ı doğru okuduğunu görebiliyordu. "Sosyal medyadaki varlığınız çok büyük -rakiplerinizden bile büyük- ama siz on sekiz ile yirmi beş yaş arasındaki kitleye neye öfkelenmeleri gerektiğini söylüyorsunuz. İşler böyle yürümüyor." Kelimeler dilinden bal damlıyor gibiydi. "Markanızı küçümseyin. Sizi kendi başlarına keşfettiklerini düşünmelerini sağlayın. Ve sonra onları oy vermeye teşvik edin. Sadece *oy verin*. Gençler çaresizliğin kokusunu sudaki köpekbalıkları gibi alır. Sizin için çalışan her kimse, şu anda okyanusta sallanan bacağınızı size kaybettirecektir."

Aaron'un elinde senatöre vurmak için istatistikler ve fikirler vardı ama vaaz ettiklerini uygulamak adına kendini sakın olmaya zorladı.

"Rakibinizin bu öğleden sonra bir Facebook mitingi düzenlediğini biliyor muydunuz? Şimdiden bir milyon katılımcı giriş yaptı." Aaron hızla boşalan kafeteryanın etrafına bir göz attı. "Bu akşam CNN'de yayınlanacak ve kırk yaş altı kimse izlemeyecek. Bu *Daily Show'a* çıkmayacak. Şanslıysanız Kimmel çatal tutma şeklinizle ilgili bir espri yapabilir." Senatöre son bir kez başını salladı ve geri çekildi. "Eğer doğru gözlerin önüne çıkmakla, tıklanmakla ilgileniyorsanız, bunu sizin için yapabilirim. Cuma gününe kadar kendi uygulamanız olacak."

Senatörün karısı -dünyanın en kötü zamanlamasına sahip bir hareketle- kolunu kocasınınkinin arasından geçirerek ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

Senatör alçak sesle olumlu cevap verince Aaron kadına kibarca başını salladı ama senatörün vücudunu kullanarak karısının görüşünü engellemesi Aaron'ın gözünden kaçmadı. Neredeyse Aaron o sabah içtiği kahveyi unutacaktı. Senatör bir kez daha tokalaşmak için elini uzattığında Aaron şaşkınlığını gizledi. "Daha fazla konuşmamız gerek." Pendleton birkaç saniye tereddüt etti. "Bu akşam altı gibi yemek için müsait misin? Bizim evde sıradan bir aile yemeği olacak. Erken gelersen önceden konuşabiliriz."

Orospu çocuğu. Aaron yumruklarını sıkmaya başlamadan önce geri çekmeyi başardı. Senatör çalışanlar tarafından uzaklaştırılırken boğazı ağrıyordu. Ağrıyordu çünkü az önce muazzam bir başarıya imza atmıştı ve bunu söyleyecek kimse yoktu.

Tek bir kişi bile. Peggy onun adına mutlu olurdu ama daha çok akşam yemeğinde ne giyeceğiyle ilgilenirdi. Belmont'un umurunda bile olmazdı. Ailesinden hiç kimsenin umurunda olmamıştı. Münferit kutlamalar yeni bir şey değildi. Hatta artık eskide kalmıştı. Zaferleri kendisine aitti ve bir sonrakini planlamaya başlamadan önce monoton dairesinde bir içkiyle kabul edilirdi.

Bu sefer bunu yapmak istemedi. Hayır. Çünkü yalnız çalışmamıştı.

rglerin arasına serpiştirilmiş kurdelelere sarılmış buklelerin görüntüsü bilincinde parladı ve Aaron bu görüntüden ne kadar kurtulmaya çalışsa da gitmedi. Kadının ağzının dokusu, nefesinin dudaklarının üzerinde gezinmesi ve görünüşe göre doğrudan sikine inmesi de. Kız onu merdivenin tepesinde bıraktığından beri siki yarı yarıya kalkmıştı. Evet, kafeteryadan çıktığında -bu sefer n girişten- tam olarak kimi görmeyi umduğunu inkâr edemezdi.

Aaron'un sağında kopan bir gürültü onu kısa sürede kendine getirdi. Senatör takım elbiseli, telaşlı görünümlü bir beyefendi tarafından kenara çekilmişti. Belli ki bir yardımcıydı. Bir elini kulaklığının üzerine bastırmış, dinliyor, sonra da Pendleton'a rapor veriyordu. "Ne kadar alındı?" diye sordu senatör, sesini alaltmayı tam olarak başaramamıştı.

"Hepsi," diye rapor verdi yardımcısı acımasızca. "Bu katılımla birlikte beş haneli rakamlar bekliyorduk. Bağış standları... Birisi lanet olası bir havayla altlarını kesmiş. Parayı toplandıktan sonra almış, kahvaltı sırasında olmalı." Bir elini seyrelmiş saçlarında gezdirdi. "Altıları dün gece istasyonlar kurulduktan sonra kesilmiş olmalı, çünkü *sağlamdılar...*" Yardımcı bir süre kulaklığını dinledi. "şu anda binanın içindeki güvenlik kayıtlarını kontrol ediyorlar, ancak görevli sadece hafta sonları çalıştıklarını söylüyor..."

Aaron midesine bir şeylerin battığını hissederek topuklarının üzerinde döndü ve okulun n avlusunda yanıp sönen mavi ve beyaz ışıklara - kesinlikle korku gibi hissettiren- bir tepki göstermemeye çalışarak kalabalığın arasından geçmeye başladı. "Grace," diye homurdandı Aaron nefesinin altından.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Ağlayan kadın Grace'in **o güne kadar** gördüğü en güzel insandı. Ormanın zemininde oturmuş, kollarını bir ağaç kütüğüne dayamış, gevşek, kıskanılacak bukleleri olan sarışın, yüzü güneş ışığıyla lekelenmiş gökyüzüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Grace'in hareket etmesi gerekiyordu ama bacakları onu bu manzaradan uzaklaştırmıyordu. Bir tabloya benziyordu. Milyonlarca çoğaltılmış poster haline getirilip şair olmaya hevesli gençlerin yatak odalarına asılabilecek bir tablo. Grace de o aşamadan geçmişti, değil mi? Kampa gönderilmeden önce.

Rahatsızlık Grace'in göğüs kemiğinin altında kaynıyordu ama derin bir nefes aldı ve onu kucakladı. Belki de yakınında başka bir insan bu kadar mutsuz olduğu için normalden daha çabuk geçti. Bunun en son ne zaman - ya da hiç- olduğunu hatırlayamıyordu bile. On altı yaşına bastığı yaz annesi onu YouthAspire'a göndermeye karar verdiğinde - varlıklı ailelerin çocukları için yüceltilmiş bir yaz kampı olan liderlik programı - bu neredeyse komik karşılıklı acı çekme duygusu başlangıçta mevcuttu. Kampçılardan bazıları, aileleri gerçek bir tatile çıkabilsin diye gönderildikleri için birbirlerine bağlanmışlardı bile, ama açılma olmamıştı. Ya da acı paylaşımı.

O daha sonra gelmişti.

Ama bu üzüntü şeklinde değildi. Öfke şeklindeydi. Hayal kırıklığı. Bu güzel orman ağacından dalgalar halinde akan kederin aksine, o kadar ağır ve köpüklüydü ki Grace okyanus sörfü gibi ayak bileklerine vurduğunu hissedebiliyordu.

Güneş ışığı ağlayan kadının kolyesinden yansıyor ve Grace kendisine öğretilen her şeyi unutarak konuştu. "Bunlar boynundaki yüzükler mi?"

"Ah!" Sarışın korktuğunda bile güzel görünüyordu, yaprakların *vınlamasıyla poposunun* üzerine düştü. "Kim söyledi bunu?"

Grace sadece vücudunun üst kısmını yana yatırarak ağacın arkasından görünmesini sağladı. Eski moda bir jack-o'-lantern gibi, diye hayal etti. "I

Kendimi tanıttığım vakit yok ama ben Grace. Senin adın ne?"

Rüzgarlı bir sessizlik. "Peggy."

Grace, Winifred ya da Guinevere'i düşünürdü. Camelot'ta olsalardı, şövalyeler onun elini kazanmak için dövüşürlerdi. Ama bir şekilde *Peggy* ismi de ona uyuyordu. Ellili yılların gazoz çeşmesinde sakız çiğneyen bir garson. "Bana yolu gösterebilir misin Peggy?"

"Um...evet." Peggy ayağa kalktı, şiş gözleri Grace'in ellerini kaplayan toprağa kaydı. "Zaten geri dönmem gerekiyor. Seninle yürüyeceğim."

"Oh. Teşekkürler."

Teklifine rağmen Peggy hemen hareket etmedi. "Vay canına. Bu harika bir saç modeli." Grace bir insanın bir şeye dokunmak isteyip de kendini tutmasının nasıl bir şey olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Bu yüzden Peggy'nin elini tuttu ve bu sabah taramaya vakit bulamadığı karmakarışık saçlarının arasına soktu, Peggy'nin gözlerindeki hüznün dağılır gibi olduğunda, parmakları Grace'in bir şekilde zaten onunla ilişkilendirdiği bir akışkanlıkla hareket ettiğinde memnun oldu. "Böyle giymenin bir nedeni var mı?"

Daha önce kimse böyle bir şey sormamıştı. Saf, yargılayıcı olmayan bir merakla. "Belime ulaştığında keseceğim. Peruk yapacaklar."

."

"Ve onları kanser hastalarına mı hediye edeceksiniz?" Peggy başını salladı ve parmaklarını kırmızı bir kurdelenin üzerinde gezdirdi. "Bunu duymuştum."

Grace gözlerini kapatıp kendisinden başka birinin saçlarına dokunmasının keyfini çıkarmak istedi ama göz kapaklarını yukarıda tutmayı başardı. "Sanırım saçımı kesmeden önce ona bir macera yaşatıyorum."

Peggy bir kahkaha attı, Grace birlikte adım atarken gülümsedi. Bir gün içinde iki kez, bunu işi olduğu için yapmayan biriyle yan yana yürümüştü. Aaron'ın görevi buymuş gibi *davranmasını boş verin*. Aaron'ı düşündükçe içinde küçük bir pişmanlık hissi belirliyordu. Öpücüğü. Merdivenlerden geri indiğinde Aaron'ın hâlâ kıpırdamamış olması. Onun kıpırdamaması *hoşuna gitmişti*. "Neden boynunda yüzükler var?" Grace dikkatini dağıtmak için Peggy'ye sordu. Sanki çaldığı para yeterli olmayacakmış gibi.

"O başladı..." Sarışın sabırsız bir sesle gözlerini ovuşturdu. "Onları bana veren ve eşleri olmamı isteyen dört adamı incitmenin sorumluluğunu üstlenmenin bir yolu olarak başladı. Ya da belki benzer bir fikre kapılanlar için bir uyarı." Dudaklarını ıslattı. "Ama şu anda, nerede olduğunu bilmek

Sırada ne var bilmiyorum ama bencillik olsun diye giydiğimi biliyorum. Onun görmesini istiyorum."

"Kim o?"

Grace'e yan gözle bakarken Peggy'nin kahkahası suluydu. "Ellerinin neden çamura batırılmış gibi görüldüğü hakkında konuşmak istemeyen biri için oldukça meraklısın."

Grace avuçlarını inceledi. "Bu konuda konuşmak istemediğimi nereden biliyorsun?"

"Onlara her baktığımda başını sallıyorsun."

Grace'in cevap gülümsemesi o kadar ağırdı ki yürümeyi bırakmak zorunda kaldı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım-" Bir yaprak çıtırtısı Grace'in sözünü kesti, vücudu gerildi. Ama kulübelerin olduğu yönden yaklaşan beyaz köpeği görünce rahatlamış bir nefes verdi. "Sadece İhtiyar."

Peggy nefes nefese kalmış yeni geleni okşarken durakladı. "Bekle. İhtiyarı nereden tanıyorsun?"

"Dün gece tanıştık." Grace parmak uçlarını köpeğin kulaklarının arkasına sürttü. "Sen bir ayı değildin, değil mi? Hayır, *değildin*. Sadece yakışıklı bir köpekçik. Evet, *öyleydin*."

"Yaşlı Adam kardeşimle birlikte miydi?" Peggy kaşlarını kaldırarak sordu. Köpeğin sahibini düşündükçe midesindeki ağırlık azalıyordu. Karanlıkta onu ne kadar yakından izlediğini hatırlıyordu. Ağzına kızgınmış gibi nasıl baktığını. Bu sabah dilinin o son yalayışını ve son bir tada karşı koyamadığını hissetmesini. Bacaklarının arasındaki o ıslak kaymayı nasıl hissettiğini, sanki onu dizlerinin üzerinden öpmüş gibi. "Eğer Aaron senin kardeşinse, evet," diye nefes aldı, sesi az önce bir duman dalgası yutmuş gibi çıkıyordu.

Uzaklardan gelen siren sesleri Grace'i Peggy'nin onu zaten yönlendirdiği yöne doğru itti. "Bu taraftan, değil mi? Seninle konuşmak güzeldi. Ne olursa olsun, bencil olduğunu düşünmüyorum."

"Bekle." Peggy çömeldiği yerden doğruldu, Yaşlı Adam kot pantolonlu bacaklarının etrafında bir daire çizerek yürüyordu. "Bu sirenler senin için mi?"

Grace başını sallamadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Bana yardım etmeyi düşündüğünü görebiliyorum, ki bu gerçekten... Yani, vay canına. Bu çok hoş." Kirli avucunu deri pantolonunun paçasına sürttü. "Ama bunu yapmana izin veremem. Aaron'ın kız kardeşinin başını belaya sokmak istemiyorum."

Peggy burnunu çekip dudaklarını büzdü ve Grace'e yargılayıcı olmayan, tamamen spekülasyondan uzak bir bakış attı. "Sana yardım ediyorum. Hareket et

kıçını."

Grace'in hayatının büyük bir kısmı başkaları tarafından belirleniyordu. Yokluklarında ne yapacağı konusunda endişelenmemeleri için ailesiyle birlikte çeşitli yerlere götürüldü. Onu havasız ofislerdeki koltuklara yatırdılar ve konuşması için yalvardılar, derinlerde sakladığını iddia ettikleri kızgınlığı gevşetmek için. Sonuç olarak, kendisine ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmıyordu. Akıllı yerindeydi ve kendi yolunu seçebilirdi. Ama Peggy dirseklerini birbirine geçirip onları ormanda hızlandırırken hissettiği gibi, kendisini hiçbir zaman bir suç ortağı gibi hissetmemişti. Hayır, bu onun için en iyisinin ne olduğunu bilen birinden çok yoldaşıktı. Bu yüzden ağzının kenarlarında flört eden bir gülümsemeyle, yakasından halkalar fırlayan ağlayan kadının yanında koştu.

"Gerçekten fazla kalmayacağım," diye nefes aldı Grace, Peggy'nin onu gıcırdayan verandaya götürdüğü son kulübeye ulaştıklarında. "Sadece temizlenmek için bir yere ihtiyacım var ve-"

"Evet, evet." Peggy cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı, Grace'i içeri itti ve yerde yoga pozunda oturan bir başka güzel kadını işaret etti. "Sage, Grace. Grace, Sage. Aaron'ı nereden tanıdığını söyle."

Sage gözlerini açmadan onlara doğru el salladı. "Merhaba. Birazdan yanınızda olacağım."

Grace başını sallayarak Peggy'yi banyoya kadar takip etti; musluk akıyordu, buhar büyük boy aynayı buğulandırmak için yükselmeye başlamıştı bile. "Bu sabah gözleme kahvaltısına girmesine yardım ettim."

"Gerçekten mi?" Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşan Peggy, Grace'in ıslak ellerinin arasına el sabunu sıktı. "Bunu neden yaptın?"

Grace ellerini köpürterek manolya kokusunu almak için burnuna götürdü. "Çünkü yapabileceğimi düşünmedi."

Peggy yana doğru eğildi ve kalçasını lavaboya dayayarak kendini tuttu. "Sanırım biraz ters psikolojinin kurbanı oldun. Aaron bu konuda ünlü sayılır."

"Olamaz." Grace, Peggy'den bir havlu alıp ellerini kurularken gülümsemesinin ağzının bir ucunu eğmesine engel olamadı. "Ters psikolojiyi duyduğumda anlarım. O sadece şüpheciydi."

"Evet, o da bu konuda ünlüdür," diye mırıldandı Peggy, onu dikkatle izleyerek. "Kapıda kimi beklemeliyim?"

Yeni arkadaşının başını belaya sokma fikri Grace'in midesini ayak parmaklarına kadar indirdi. "Belki polis. Ya da güvenlik personeli." Havluyu düzgünce katladı ve lavabonun üzerine koydu. "Ama merak etme, beni eve götürürler. Ne yaparsam yapayım, beni geri götürürler-"

Kapının gürültüyle çalınması havayı ikiye böldü. Grace ve Peggy hızlı ve sözsüz bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Peggy onu yatak odasına götürdü ve doğruca dolaba sokup kapıyı kapattı. Karanlığa gömülen Grace, tahta çıtaların arasından Peggy'nin belinden öne doğru eğilip saçlarını geriye atarak omuzlarına dalga dalga dökülmesini izledi. Sonra da mayo yarışmasındaki bir güzellik kraliçesi gibi kasıla kasıla ilerledi. Peggy kapıyı açtığında Grace diğer tarafta babasının güvenlik ekibinden birinin durduğunu görmeyi bekledi. Ama görmedi.

Onun yerine Aaron kuzey rüzgârı gibi esti ve Grace'in kalbi yerinden fırladı.

* * *

"Hey, Aaron-"

"Bir içkiye ihtiyacım var." Kız kardeşini atlayarak küçük kulübeye girerken kravatını gevşetti. Aaron, Sage'e mırıldanarak selam verdikten sonra ipeği boynundan çıkarıp yatağa fırlattı, ardından da ceketini. Her şeyi çıkarmak istiyordu -her şeyi- ki *bu* kız kardeşinin kulübesinde olmayacaktı, ama tenine değen her kumaş parçası rahatsız ediciydi. Tahrişle kaşınıyordu ve neden kaşındığından bile emin değildi. Bilgi. Bilgi eksikliği vardı ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Son yarım saatini ormanda Grace'i arayarak geçirmişti ve onun gelişigüzel saçlarını ve ciddi yüz ifadesini görmeden geçirdiği süre uzadıkça endişesi daha da artıyordu. Çünkü onu kayıp para hakkında sorgulamak istiyordu. Doğru ya. *Hepsi* bu kadardı. Paraya neden ihtiyacı olduğu umurunda bile değildi. Ya da başının belaya girip girmeyeceği. Ya da ona ne olacağı. Ya da bir daha onun tadına bakıp bakamayacağı. *Daha fazlasını* yap.

"*Siktir*," diye homurdandı ve yumruğunu köşedeki küçük masaya vurarak yarım kalmış bir solitaire oyununu mahvetti.

"Eh." Peggy odanın küçük buzdolabından bir sürahi votka çıkardı ve berrak sıvıyı kâğıt bir bardağa dökerek uzattı. "Kötü bir sabah mı?"

"Her şey böyle başlamadı." Öfkesi yükselmiş ve onu ensesinden yakalamıştı. Gerçi bu öfkenin Grace'e mi yoksa bir yabancıya inandığı için kendisine mi yöneldiğinden emin olamıyordu. A

Kendini hiç de öyle hissetmeyen bir yabancı. Yalnız kurt statüsüne imrenen biri için tipik bir tepki değildi. İnsanları profesyonel bir mesafede tutmak, kendisi hakkındaki ilk yargılarının doğruluğunu kanıtladığında gözlerindeki o rahatsızlık parıltısını görmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Yüzeyin altında daha fazla hesaplama dan başka bir şey yoktu. Birine açılmaktan ya da iyi bir evlat ve kardeş olmaya çalışmaktan ve sadece geri çekilen sırtlarını almaktan daha iyiydi.

"Sabah mükemmel başladı aslında. Görmem gereken adamla bir görüşme ayarladım. Beni dinledi. Onu bağladım. Daha sonra akşam yemeği için buluşmak istedi." Votkadan bir yudum aldı ve yarısı boş bardağa acı acı güldü. "Sonra bu... bu *çılgin* kız benim için her şeyi tehlikeye attı. Bir yığın para çaldığından ve birlikte görülmeden önce bana bundan bahsetmeyi düşünmediğinden oldukça eminim. *Kahretsin.*"

Aaron, Peggy'nin yüzünün her zamankinden daha solgun görüldüğünü belli belirsiz fark etti. "Aaron
-"

"Bilmem gerekirdi." Fincanı boşalttı ve yere bıraktı, ellerinin topuklarını göz çukurlarına bastırarak Grace'in görüntüsünü kovmaya çalıştı. Ve başarısız oldu. Bu da onun hayal kırıklığını daha da arttırdı. "Görünüşü, konuşması ve davranışları... *normal değildi.* Bunu bilmeliydim."

Aaron'un Peggy'nin odanın diğer tarafına geçtiğini ve yan tarafını dolap kapısına dayadığını fark etmesi bir anını aldı. Sage onun sağında ayağa kalkmış, temizlik gerektirmediği halde doğal olmayan hareketlerle kulübeyi toparlıyordu.

"Neler oluyor?" Aaron dudaklarında ani bir uyuşma hissederek sordu. "Ne..."

Dört Clarkson kardeş arasında Peggy ile ilişkisi her zaman arkadaşlığa en yakın olanıydı. Aralarında sorun çıkaranlar olarak bir araya getirilmişlerdi, bu yüzden çocukken odanın karşı taraflarına ayrıldıklarında, kelimeler olmadan iletişim kurmayı öğrenmişlerdi. Dolaba doğru hafifçe başını salladığında Aaron anlamıştı. Grace'in içeride olduğunu, kulübeye girdiğinden beri söylediği her şeyi duyduğunu biliyordu. Ve yumruğu boğazında dönerek tüm o boktan monologu tekrarlardı ve omurgasında buzlar oluştu. İçine doğru. Onu midesinin ortasına kadar dondurdu.

"O..." Peggy
gözlerini
kırıştırdı.

Tanrım. Hayatında yaptığı tüm etik dışı hareketler arasında utancın ortaya çıkmayı seçtiği anın bu olması ne tuhaftı. Her taraftan içeri süzülüyor, onu dans pistindeki sarhoş insanlar gibi sıkıştırıyor, savunmasını devasa kale duvarlarına dönüştürüyordu. Sadece kız kardeşinin değil, Sage'in de yansıttığı sempati ve kınama karışımından nefret eden Aaron, dolaba doğru hışımla yürüdü ve Peggy yolunu açar açmaz kapıyı kırarak açtı.

Grace yere oturmuş, dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Tüm o saçlar, koruyucu bir bulut gibi vücudunu sarıyordu. Yatak odasından süzülen lamba ışığı yüzünü aydınlatıyordu ve Aaron onun kendisini izlediğini görebiliyordu, ama onda gücenmiş ya da utanmış bir ifade yoktu. Hayır, durum çok daha kötüydü. Sanki dün gece ormandaki karşılaşmaları hiç olmamış gibi bakıyordu ona. Sanki hiç birlikte yürümemişler ya da gürültülü bir mutfağın içinde öpüşmemişlerdi. Bu anların ondan -onun gözlerinden- alınmış olması bu kadar korkunç olmamalıydı ama öyleydi. Yanmak gibiydi.

"Bana öyle bakmaya çok cüret ediyorsun," dediğini duydu Aaron, her ne kadar sesi kendi sesi gibi çıkmasa da, genelde konuştuğu sesin boğuk, çakıllı bir versiyonuydu bu. Kız kıpırdamayınca ya da cevap vermeyince, göğsünde kendini inşa eden kale duvarları daha da tuğla ve harçla desteklendi. "Beni uyarabilirdin Grace. Beni bir suça bulaştırmayacak bir yol bulurdum."

Sanki adam Rusça konuşmuş gibi başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülüşü inanmazlık doluydu. "Para nerede? *Kimsin* sen?"

Peggy, Aaron'ın yanından geçerek, dolabın içinde nihayet ayağa kalkan Grace'i görmesini engelledi. "Hey. Neden geri çekilmiyorsun?" Kız kardeşi ona sert sert baktı. "Neyin *var* senin?"

Bilmiyorum. Kafasının içinde bu üç kelimeyi söylemek her iki gözünün arkasında donuk bir ağrı başlattı. Aynı soruyu kendine kaç kez sormuştu? Aynı cevabı mı bulmuştu? Lanet olası duygularını yönetemeyen, bu duygularla *hareket etmekten başka bir şey yapamayan* insanlarla dolu bir ailede -bu ister bir restoranı yakmak, ister dört zavallıyı mihrapta bırakmak olsun- her şeyi kesip biçerek analiz eden oydu. Kararlarını aklı veriyordu, muhtemelen bu işi yapacak kadar büyük bir kalbi olmadığı için. Aaron için işe yaramıştı.

Herkesin katmanları soymaya çalışmasını ve buldukları karşısında hayal kırıklığına uğramasını engeller.

Peggy öfkeyle, "Ondan özür dile," diye fısıldadı ve onu bir mancınık gücüyle o ana geri getirdi. "Söylediklerin için. Özür dile."

Tereddüt etti. Aaron tereddüt etti çünkü biliyordu. Grace'in yeni yeni uzaklaşan yeşil gözlerine bakıp *özür dilerim derse*, ciddi olabilirdi. Onun duygularını incitmekle yüzleşmek ve bu zararın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacaktı. Tanrım, bu fikir bile tırnaklarını böbreklerine batırmaya başlamıştı. Başkasının duygularından sorumlu olmak mı? *Yüce Tanrım*. Hayır. Bunu yapamazdı. Ne kadar kötü çuvalladığını kabul edemezdi, çünkü bu onun için bir şey ifade ettiği anlamına gelirdi.

Bir hatayı ya da zayıflığı kabul etmek bir güç değişimi anlamına geliyordu. İnsanların onun diğer hatalarını bulması için kapıyı açıyordu, bu yüzden girişı kapalı tutmak için güçlendirilmiş elik bir asma kilit kullanıyordu. Tanrı aşkına, bu akşamki yemeğe odaklanmalıydı, birilerini *üzmek için* endişelenmemeliydi.

Aaron kendini sertleştirerek dolaptan döndü ve votkayı alıp kâğıt bardağına ikinci bir doz doldurdu. "Bak, bunun için zamanımız yok. Toplantıma hazırlanmak için sadece öğleden sonra vaktim var." Peggy ve Grace arkasından dolaptan çıkınca boynu diken diken oldu. "Bir kaçağı barındırıyor olabiliriz. Yüksek düzeyde güvenlik yetkisine sahip bir kaçak. Nedenini öğrenmek istiyorum, o yüzden neden herkesin nasıl hissettiğı konusunda endişelenmeyi bırakmıyoruz?"

"Herkesin nasıl hissettiğı konusunda endişelendiğimizi kim söyledi?" Peggy sadece onun kulakları için mırıldandı. "Belki de sadece vicdanın konuşuyordur."

Votka midesini yaktı. "Hiçbir zaman bir tane olduğunu iddia etmedim."

"Öyle mi? Eksiklik belli oluyor," dedi Peggy, yatağı oturdu ve yanındaki yeri okşadı. Kendisi için değil, hâlâ dolabın yanında duran kız için. Grace'in görüş alanına girmesini bekleyen Aaron nefesini tuttu ama onun yerine kapının yanındaki döşeme tahtaları gıcırdayarak kaslarını gerdi.

"Nereye gidiyorsun?" Aaron, onun yakında ayrılacağını karnına inen bir darbe gibi hissederek homurdandı.

Bir elini kapı kolunun üzerine koydu, saçları yüzünü kapatıyordu, ta ki saçlarının zenginliğini geriye savurana kadar, gözlerinin çenesinin pürüzsüz açısına, burnunun yuvarlak ucuna erişmesine izin verdi. Bir şekilde koyulaşacağını, yosun rengine döneceğini bildiğı canlı yeşil gözler, onun içinde hareket ederken

Kalçaları onu sertçe boşaltmak için. "Olayları kendi açısından rapor etme ihtiyacı hissediyorsan, bunu yapmalısın. Kimseden benim için yalan söylemesini istemem. Asla." Aaron'a baktığında nihayet bir tanıma titreşimi oldu ama hemen söndü. "Gece vakti ormanda biriyle karşılaşmanın sihirli bir yanı olduğunu düşünmüştüm. Seninle tanışmak." Bir o yana bir bu yana kaydı. "Büyü gibi şeyleri merak etmek beni normal olmaktan çıkarıyorsa, sanırım bununla bir sorunum yok. Ama artık seni merak etmeme gerek yok."

Göğüs kafesindeki basınç, dev bir cıvatanın çevrilmesi gibi arttı. Adının söylenmesini istiyordu, dilinin üzerinde ağırlığını hissedebiliyordu, bu yüzden sertçe ısırdı. Kapı açılıp Belmont ortaya çıktığında Aaron kanın tadını aldı. Grace'in kafası hâlâ ona dönüktü, bu yüzden bakmadan kapıdan geçmeye çalıştı ve Belmont'a çarptı, sürgülü cam kapıya çarpan bir kuş gibi onun hareketsiz çerçevesinden sekti.

Aaron yırtık bir küfürle elindeki içki bardağını bıraktı ve öne doğru atılarak Grace ile zemin arasına girmeyi başardı ve onu kucağında yakaladı. Grace'in kışının sert kıvrımı Aaron'ın kasıklarına, tam da olması gereken yere kilitleniyor gibiydi. Sersemlemiş olduğu her halinden belli olan Grace, Aaron'a baktı, rüzgârdan kızarmış dudakları aralandı... ve oda Aaron'ın pişmanlığı, tahrik oluşu ve ondan yayılan ihanetle dönmeye başladı. Temiz, çalkalanmış toprak kokusu süzülüp boynuna dolandı ve kendini durduramadı. Parmaklarının saçlarının arasında dolanmasını, avuçlarının yüzünün yan tarafına yapışmasını engelleyemedi.

"Öyle demek istemedim, hippî." Saç tutamlarını avuçladı, farkındalığın kızın yanaklarını renklendirmesini izledi. "Öyle demek istemedim."

Grace aynı anda hem sonsuza kadar uzanan hem de çok çabuk biten bir an boyunca ona baktı. Adam onun gözlerindeki parıltının başlangıcını yakaladı ve içini çekti. Sonra kayboldu, karmakarışık saçları ellerinden kurtuldu, vücudu kucağından kaydı ve ayağa fırlayıp kapı aralığında gözden kayboldu.

Aaron'ın etrafını saran şaşkınlık dolu bakışlar, onun yere yığılmış pozisyonunu, kuşluk vakti ışığına nasıl baktığını ve Grace'in hangi cehenneme gittiğini bilmeyi dilediğini fark etmesine neden oldu. Sorma hakkını kaybettiği için nefret ediyordu. Bu pekâlâ olabilirdi. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Aaron bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor ayağa kalktı ve yakasını düzeltti.

"Bu gece Suburban'ı kullanabilir miyim?" Soruyu Belmont'a yöneltti. "Yoksa kırlarda düşünceli bir gezinti mi planlıyordun?"

Belmont cevap vermeden, tavşan ayağı anahtarlığa takılı kalın gümüş anahtarı cebinden çıkarıp Aaron'a fırlattı, o da havada yakaladı. Ağabeyi sanki umurundaymış gibi iki kaşını da kaldırmış onu izliyordu ve Aaron en son ne zaman göz göze geldiklerini bile hatırlamıyordu. Kardeşinin aralarındaki ilişkiyi değiştirmeyi seçtiği an *bu muydu?* O zaten bilmediği bir duygusal derinlikte kulaç atarken mi? O anda Belmont'un ne düşündüğünü merak edecek vakti yoktu. Ya da ağabeyinin onun yerine kendisinde ne görmek istediğini. Her ne ise, orada olmayacaktı.

"Ne oldu, Bel? Ha?" Aaron ceketini ve kravatını yatağın üzerinden kaptı. "Bununla ilgili eğlenceli bir şey mi buldun? Sanırım bir kız yüzünden kendini rezil edebilen tek kişi sen değilsin, değil mi?" *Tanrım*, o anda kendisinden nefret ediyordu ama kendi kendine duyduğu tiksinti anlaşılmayı tamamlamak istemesine neden oluyordu. Sonunda kendini Clarkson'ların gözünde kurtarılamaz biri haline getirecekti. Evet, Belmont'la, onlarca yıl önce birlikteliklerini çarpılmış bir kapı gibi sona erdirmiş olan Belmont'la. Ama diğerleriyle de, çünkü onlar da aynı şeyi yapmıştı. Annelerinin cenazesinde onu nasıl farklı derecelerde şaşkınlıkla, hatta belki de tiksintiyle izlediklerini hâlâ hatırlayabiliyordu. O gün işlevini yerine getirebilen tek kişi oydu. El sıkışan, gülümseyen, rolünü oynayan. Ya da Rita ve Peggy'nin ön sıralardan onu hayvanat bahçesindeki egzotik bir sürüngenmiş gibi izlediklerini görene kadar böyle düşünmüştü.

Belki de öyleyimdir, diye düşündü. Hâlâ hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabiliyorsam, belki de hissetmiyorumdur. Belki de buna ihtiyacım yoktur. Belki de babası ve Belmont -ve evet, hatta bir dereceye kadar Miriam- onda hep bunu görmüşlerdi. *Senin gibi birini.*

Aaron sertçe yutkundu. Tam o anda, üzerindeki dikkatin başka bir yere çekilmesine ihtiyacı vardı. Tercihen, ona sadece hayal kırıklığına uğradığında zaman ayıran kardeşinin üzerine. Aaron'un yolculuk boyunca odaklandığı şeylerin çoğu dikkatleri Belmont'tan *uzak* tutmak olmuştu. Alışılmışın dışında moteller, yemek için durulacak daha küçük nüfuslu kasabalar bulmak. Belmont'un dört gün boyunca kayıp kaldıktan sonra terk edilmiş bir kuyudan çıkarıldığı günden beri ailenin her zaman resmi bir tartışma yapmadan verdiği tavizler. Aaron'un şu anda taviz vermeye niyeti yoktu. Sürgün istiyordu. Yoksa Grace'i kucağında hissetmeyi nasıl bırakacaktı? Onun nazik ama yine de lanetleyici kınamalarını duymayı nasıl bırakacaktı?

"Görünüşe göre kız arkadaşımından kurtuldum, Bel. Peki ya seninki? Sage için harekete geçecek misin? Yoksa bu bitmek bilmeyen lanet yolculuktan daha *iyi bir* fırsat mı bekleyeceksin?"

Belmont'un gözleri iki kömür gibi yanıyor, Aaron'ın gerçek bir silah olduğunu bildiği elleri iki yanında yumruklaşıyordu ama onu öfkesinden kurtaran Aaron'ın kardeşi değildi. Sage'in eli yüzüne çarptı ve bu da asansördeki kabloların kesilmesi gibi bir etki yarattı. Öfkesi dibe vurdu ve parçalara ayrılarak geride hiçbir şey bırakmadı. Sadece hiçbir şey. Grace'in dolabın zemininde kendi içine gömülmüş sürekli görüntüsü sayılmazsa, her şeyden bomboştu.

Oldu. Sayıldı.

Aaron, Belmont'un Sage'in arkasından gelip bileğini uzaylı bir nesneymiş gibi tutmasını ve omzuna yaslamasını izledi. Sanki hayatında gördüğü en büyüleyici uzantıymış gibi sabit gözlerle onu izledi. Sage bir saniye içinde öfkeden nefessiz kaldı ve Aaron bu çıplak duyguya daha fazla *tanıklık edemedi*. Kendisinde eksik olduğu çok açık olan şeyin bir kez daha hatırlatılmasına dayanamadı.

Aaron kapıya doğru giderken, "Bu ucube gösterisine bilet satabiliriz," diye takıldı ama kapı arkasından kapanır kapanmaz eşlik eden kahkahası kesildi. Ve o güne kadar duyduğu en gürültülü sessizlik içinde diğer kabine doğru yürüdü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Grace, muhtemelen cumbalı pencerelerden birinden varlığını çoktan fark etmiş olduklarının bilincinde, ailesinin malikânesine giden araba yoluna doğru ağır adımlarla yürüdü. Bu onun ilk utanç yürüyüşü değildi - her ne kadar genellikle daha çok gurur yürüyüşü gibi hissettirse de. Bugün farklıydı. Omurgası dikleşmeyi reddediyor, çenesi o kadar yukarı kalkmıyordu. Planlarından birini uygulamanın sonucu olarak ortaya çıkan her zamanki heyecanı yoktu.

Daha önce de ona deli demişlerdi. Sanat okuluna devam ederken bile. Üç yıl boyunca devam ettiği Austin Sanat Enstitüsü'nde deliliğin ödüllendirildiğini düşünürsek, bu hiç de kolay değildi. On altı yaşındayken YouthAspire'la yaşadığı anlaşmazlıktan ve ardından iyileşme ve iyileşme adına gördüğü terapiden sonra, üniversite özgürlüğü temsil ediyordu. Yüzünü ya da hikayesini bilmeyen insanlar. Yaratma dürtüsünü keşfederken kendini yeniden keşfetme şansı.

Ailesi sanat okulunda kendisi gibi düşünen insanlar bulacağı konusunda iyimserdi ve onu bir odak noktası seçmeye teşvik ediyordu. Resim, grafik tasarım, heykel. Ama bu araçların hiçbirisi onun ilgisini çekmemişti. Bağımsızlığın kapısı açıkken, fikirler içeri akıyordu ama profesörlerinin not verebileceği şekilde değil. Austin'in bir bloğuna bir gecede yüzlerce ayna asarak şehri suçlunun kimliği konusunda şaşkına çevirmesi, üniversiteden eve gönderilen ve onu düşüncesiz ve yönsüz olarak nitelendiren yazılı bir rapor kazandırmıştı. Çoğunlukla ilk projesinin arkasındaki nedenleri kelimelere dökmekte zorlandığı için, sadece dünyayı kendisine geri yansıtmayı umduğunu biliyordu. İnsanları *bakmaya zorlamak*. Kendilerine... etraflarında olanlara.

Grace'in ailesi anlamaya çalışmak yerine yeni bir terapist bulmak için Austin'e uçtu. Grace'in davranışlarını kampta olanları tam olarak atlatamadığına dair bir işaret olarak algılamışlardı. Yeni terapist için çaba sarf etmişti çünkü ailesinin endişeli olduğunu görmek Grace'i rahatsız ediyordu. Seanslardan sonra kendini rahatlamış bile hissetmişti. Daha sağlıklı. Ancak bir gün,

Kadın Grace'e çok tanıdık gelen sorular sormaya başlamıştı. Sanki doğrudan babasından geliyormuş gibiydi. O da yeni anlamıştı. Terapist ailesine rapor veriyor ve onların gündemini üçüncü bir taraf aracılığıyla ona dayatıyordu. Eğer içten içe iyi niyetli olduklarını bilmeseydi -ve kampta deneyimlediği türden bir beyin yıkamayı tekrarlama niyetinde olmasalardı- Grace, Pendleton ailesinden ayrılma eğilimini takip ederdi.

Onun yerine, sanatı terapi olarak kullanmaya başlamıştı. Geçmişiyile ilgili söylentiler Austin'e ulaştıkça öğrenci arkadaşları geri çekilmişti. Neyse ki, kimliğini bilmeseler bile Austin halkıyla etkileşime geçerek kendini yaratıcılığa çoktan kaptırmıştı.

Babası başkanlığa adaylığını koymaya karar verdiğiğinde annesi Austin'e uçmuş ve eve dönmesi için ona yalvarmıştı. Ona göz kulak olabilecekleri, Beyaz Saray'daki şansını zedeleyecek bir şey yapmadığından emin olabilecekleri bir yere. Grace bu dürüstlük için o kadar minnettar olmuştu ki annesi bir kez olsun gerçeği gizlemeye çalışmamış, seçim boyunca onlarla kalmayı kabul etmişti. Şimdiye kadar ailenin adını lekeleyecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama bu, kendi tarzında yaratmayı bıraktığı anlamına gelmiyordu. Hayır, sadece odağını değiştirmişti. Her zaman iyi karşılanmayan bir şekilde.

Tamam, asla.

Grace verandada durdu ve botlarının parmaklarının kırmızı tuğlaya çarpmasına izin verdi. En azından bugün başına açtığı bela, dikkatini göğsünden çıkan bıçak sapından uzaklaştıracaktı. *Aptalca*. Ne kadar aptaldı. Aaron'a aşık olmuştu - muhtemelen dünyanın en kısa aşkı. Bu yüzden onu yanlış anlamış olmalıydı. Ona deli demesinin -kendisinin duyarsızlaştığını düşündüğü bir kelime- genellikle koruduğu *hassas* hedefini bulmasının nedeni bu olmalıydı.

Meşe çift kapının yarısı açıldı ve sonunda Grace çenesini kaldırmaya zorlandı. Babası alnı kırıışmış bir halde girişte duruyordu, Grace'in annesi de dirseğinin dibindeydi. Sessiz bir tonda konuşuyor, muhtemelen otuz bin dolardan fazla çaldığı için uygun gördüğü cezayı hafifletmesi için yalvarıyordu. Grace bir hüznün yumağı hissetti -para için değil- ama annesi sürekli onu savunmak zorunda kaldığı için. Grace bunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu. Grace'i on altıncı yazında uzaklara gönderdiği için. Onu kapıya bırakan kişi olduğu için. Annesi kendini suçlamayı bırakacak mıydı?

"İçeri gel Grace," diye emretti babası, askeri geçmişî ses tonuna sinmişti. "Bu kadar utanç verici bir konuyu dışarıda tartışmak istemiyorum."

Rahatsızlık Grace'in kollarına yayıldı, parmakları kot gömleğinin kollarına kıvrıldı, ama bacaklarına merdivenleri tırmanmalarını emretti. "Yaptığım şeyi utanç verici bulduysan özür dilerim. Niyetim asla bu değildi." Sonunda kapı eşiğine ulaştığında sertçe yutkundu ve babasının gözleriyle karşılaştı. "Bu bağış sana sadece otuz saniyelik bir yayın süresi kazandırırđı. Ama başka bir yerde çok daha iyi kullanılabilir. I-"

"Kampanyanın parayı nasıl harcayacağına karar vermek sana düşmez," diye çıkıştı babası. "O insanlar benim başarılı olduğumu görmek umuduyla bağışta bulundular ve senin davranışların bunun tam tersini yapabilir. Rakipler için de çalışıyor olabilirsin."

Bu sözleri havada asılı bırakan Grace, annesinin yarım kucaklamasını kabul etti ve onları takip ederek eve girdi, girişte botlarını iki *gümbürtüyle çıkardı*. Babasını çalışma odasında volta atarken buldu, içeri girdi ve kapıyı kapattı. Önce konuşmaması gerektiğini bilen Grace, sırtını duvara yaslayıp bekledi.

"Marcus yanında başka biri daha olduğunu söyledi - rozeti olmayan biri. Şimdi de beni sabote etmek için *yardım mı* topladın?"

"Hayır." Grace nabzının yükselmesine rağmen sesini değıştirmedii. "Hayır, adam sadece kaybolmuştu ve... Marcus'la şakalaştığımı biliyorsun."

Babası onu şahin gözlerle süzdü, çok uzun bir süre geçti. "O bir güvenlik riski olabilirdi Grace. Bir daha insanları güvenli bir etkinliğe getirmeyi kendine görev edinme."

"Anlaşıldı," diye nefes aldı ve sessizce babasının Aaron hakkında soru sormayı bırakıp yoluna devam etmesi için dua etti. Ona yanlışlıkla deli bir kız demiş olabilirdi ama başka bir konuda haklıydı. Aaron onun işlediğı suça karışmış olsaydı bir nutukla kurtulamazdı. Hayır, babasının güvenlik ekibi Pendleton'ın kızından başka birini suçlayarak otuz bin doları telafi etme şansına bayılırdı.

"Seni sabote etmeye çalışmıyordum," diye devam etti Grace. "Kazanmanı herkes kadar istediğimi biliyorsun. Ama beni misafirhaneye tıktınız. Annem ve Emily gibi etkinliklere katılamıyorum. Beni saklıyorsun ve bunun nedenini anlıyorum ama..." Gözyaşları boğazını tıkadı ama omuzlarını dikleştirdi ve onları geri itti. Eğer babasının önünde ağlarsa

tartışma biterdi. "Bir fark yaratmak için aday oluyorsun. Ben de aynı ihtiyacı hissediyorum. Sadece yöntemlerim farklı."

"*Yasadışılar*." Boynundaki damar belirginleşti. "Senin için başka ne yapabilirim bilmiyorum Grace. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Olanlar yüzünden bizden nefret ediyorsun ve şimdi de cezalandırılıyor, öyle mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Hiç de değil. I-"

"Kendi iyiliğin için seni ilgi odağı olmaktan uzak tutuyorum. Yaptığımız her şey *senin iyiliğin* için." Sağ kolunu şöminenin şöminesine dayadı ve iki parmağıyla burun kemiğini ovuşturdu. "Sana alan açmaya çalıştım, seni kapalı tutmak istemedim, ama şimdi bu kampanyanın buna bağlı olup olmadığını merak ediyorum."

Grace yüzünün renginin solduğunu hissetti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, yarından itibaren daha sıkı bir güvenliğe sahip olacağınız anlamına geliyor. Artık ormana kaçmak ya da uzun süre ortadan kaybolmak yok." Ona bakmadı. "Sana güvenilemeyeceği çok açık."

Sözleri, kulaklarının yanındaki havada patlayan küçük patlamalar gibiydi. "Bir yerde çok uzun süre kalamayacağımı biliyorsun," dedi, sesini eşit tutmaya çalışarak ve başarısız olarak. "Gideceğimi biliyorsun-"

Aslında neredeyse *deli* kelimesini söyleyecekti ama kendini durdurdu. Ya da belki de boğazına saplanan taş onun yerine bu işi yapmıştı. Her iki durumda da, babası kapıya doğru yürürken kısıtlamadan dolayı nefes alamıyordu. "Parayı iade edersen başka bir tartışma yapabiliriz, ama bu ailenin temsil ettiği şeylere inatla karşı çıkmaya devam ettiğine bakılırsa, bunun olacağını sanmıyorum. Öz kızımın aniden ortaya çıkmasını nasıl açıklayacağımı da bilemiyorum." Yoluna devam etti ve koridora varmadan önce durakladı. "Bu akşam yemekte bir ziyaretçimiz var. Bize katılacak mısınız yoksa yemeğinizi misafirhaneye mi göndereyim?"

Doğru olanı yapmalı. Tıpkı kız kardeşi gibi mükemmel anlarda gülümsemeli ve doğru yorumları yapmalıydı. Ama parayı aldıktan hemen sonra babasını tekrar hayal kırıklığına uğratma ihtimali, etrafındaki havayı tiksindirici bir hale getirmişti. "Misafirhane, lütfen."

Uzun bir duraklama. "Böyle olmasını istemediğime inanmalısın Grace."

"Biliyorum," demeyi başardı, kapı tıkırdayarak kapandığında sarsıldı.

* * *

Aaron kapı zilini çalmadan önce ceketinin koluyla şarap şişesinin önünü parlattı. Açıkçası, kapıda TSA'yı etkileyecek bir üst aramasından geçtiği ve isminin bir listede kontrol edildiği düşünülürse, zili çalmak sadece bir formaliteydi. Kafasını kışından çıkarmak için fazladan zamana ihtiyacı vardı. Bütün bir öğleden sonrayı Pendleton'ın politikalarını ve oylama kayıtlarını incelemekle geçiren Aaron'ın kendini toparladığı düşünülebilirdi ama kürek kemikleri arasındaki gerginliği, göğüs kafesinin etrafındaki çam kozalağını sallayamıyordu.

Bugün kaç kez Grace'i ormanda aramaktan kendini alıkoymuştu? İki kez İhtiyar'ı işlemeye götürme bahanesiyle ormanın kenarına kadar gelmişti. Sadece ona birkaç soru sormak istiyordu. Hepsi bu kadardı. Her şeyden önce, hangi mistik vahşi saçlı hırsızlar diyarından ışınlanmıştı? Ve paraya ne için ihtiyacı vardı? Başı belada mıydı?

Seni ilgilendirmez. Tıpkı senin onu ilgilendirmediğin gibi.

Kapı açıldığında Pendleton'ın karısı o gün öğleden sonra olduğu gibi giyinmiş, yüzünde hoş bir gülümseme belirmişti. Bu kadar rahatsız edici olmaması gereken düşüncelerden sıyrılan Aaron, senatörün karısıyla arasına nazik bir mesafe koymaya dikkat ederek şarap şişesini uzattı.

"Bayan Pendleton, beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Aaron, eşikten geçebilmek için onun geri çekilmesini bekledi ve öyle de yaptı. "Yoldaydım, bu yüzden ev yapımı bir yemeğin tadını zar zor hatırlıyorum."

"Lütfen, bana Beverley de." Kapıyı kapattı. "Ve bunu düzeltmemiz gerekecek, değil mi?"

Senatör hemen ortaya çıkıp bir koluyla karısının beline sarılıp diğeriyle Aaron'un elini sıkarken bir yandan da hediye edilen şarabın bağ bozumunu kontrol edince Aaron rahatladı.

"Çok güzel." Pendleton şişeyi karısından aldı ve bir parmağını bardağa vurdu. "Nefes aldıralım ki akşam yemeğinde içebilelim. Ne kadar sürer tatlım?"

"On dakika." Muhtemelen mutfağa doğru süzüldü. "Aşağı yukarı."

"Yaklaşımlardan nefret ettiğimi biliyor," diye iç geçirdi Pendleton. "Ama saçmalıklarına katlanıyor, o yüzden sanırım ödeştik. Umarım güvenlik sana zor anlar yaşatmamıştır."

Aaron Pendleton'ın yanına geldi. "Oh, içimden bir ses öyle bir şey yapsalar çok üzölmeyeceğini söylüyor."

Senatör kıkırdadı ve Aaron'a dikkatli bir bakış fırlattı. "Senden hoşlanmak istemiyorum ama bunu zorlaştırıyorsun." Yemek odasına girdiler ve Aaron beş masa düzeni saydı -bir tane fazladan? - ama senatör devam etmeden önce ek bir misafir hakkında soru sorma fırsatı bulamadı, "Bana tek bir kelime söyle Clarkson. *Değişim*. Muhtemelen bu tek kelime bir adama seçim kazandırdı. Peki benimki ne? Kampanyamın gidişatını ne değiştirecek?"

"Saygı."

Pendleton şarap şişesini masaya bıraktı ve özenle yerleştirilmiş gümüş çatal bıçak takımlarını tıkırdattı. "Kime saygı?"

Aaron iki elini de elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Saygı her iki taraf için de geçerlidir." Senatörün düşünceli göründüğünü ama anlaşmazlığa düşmediğini fark ederek bunu içine sindirdi. "Hükümet Amerikan gençliğinin saygısını kaybetti ve onlar da bizim saygımızı yeterince kazanamadı. Bir sonraki başkan olarak bu karşılıklı saygıyı yeniden tesis edeceksiniz."

Senatör bir şarap açacağı aldı ve metal uzantıyı hızlı, hassas hareketlerle mantarın içine soktu. "Nasıl?"

"Onların fikirlerini istiyoruz. Onları dinlemek istiyoruz." Pendleton sırtıttı. "Öyle mi?"

Aaron gülmeye başladı ama senatörün arkasındaki duvarda asılı olan bir resim tüm dikkatini üzerine çekti. Grace. Grace portredeydi - aile portresi - Pendleton'ın önünde, gözleme kahvaltısında gördüğü biraz daha büyük kızla birlikte oturuyordu. Kızı. Tanrım, Grace Pendleton'ın *diğer* kızı mıydı? Son birkaç hafta boyunca yaptığı tüm araştırmalarda, başka bir çocuktan sadece geçerken bahsedilmişti. Babasının ilgi odağı olma sevdasını paylaşmayan ama onun siyasi kariyerine tam destek veren, yeni yetişmekte olan bir sanatçı. Yine de hiç fotoğrafı yoktu. Hiç yoktu. Aaron bir şekilde onun hatırlayacağını biliyordu.

Beşinci yer onun içindi. Asit yemek borusundan yukarı tırmandı, içini kömürleştirdi ve ağzını dumanlı bir tatla doldurdu.

"Clarkson?"

Nefes al, pislik. Politikada bir numaralı kural mı? Konuşmaya devam et. Ama... siktir. Bırak konuşmayı, düşünmek bile zordu. Grace her an orada olabilirdi. Onu tekrar görecekti ama bu onun sonunu getirebilirdi.

yıkım... çünkü eğer bu kabus doğruysa, bu sabah ona kendi babasını soymasında yardım etmişti.

"Ah, özür dilerim." Eli kravatındaki düğümü buldu ve düzeltti. "Ulaşmaya çalıştığımız demografinin bugün en sevdikleri ünlülere erişimi var. Twitter, Facebook, Instagram, Snapchat. Ulaşılamaz olmaktan çıkıp ünlü oldular ya da en azından öyle oldukları yanılsamasını yarattılar. Şu anki başkanımız kendi başına bir ünlü, tıpkı First Lady gibi." Aaron bir şarap kadehi aldı ve senatör şişeyi uzattığında uzattı, diğer adamın elinin titrediğini fark etmemesini umuyordu. "Yeterince ulaşılabilir değilsiniz. Sen onların değil, babalarının adayısın. Onlara MySpace üzerinden de ulaşmaya çalışabilirsin. Ama işte iyi haber: iyi bir ses ısırtığı, iyi bir tweet? Bugünlerde sosyal medyada trend olmak için ihtiyacınız olan tek şey bu."

"Pekâlâ, bu kadar iş muhabbeti yeter," dedi senatörün karısı, elinde masanın ortasına koyduğu kapalı bir tabakla yemek odasına girerken. "Emily birazdan aşağıda olacak."

Aaron Grace'den bahsedilmediğinin farkındaydı, özellikle de Beverley beşinci sıradaki masaya sıkıntılı bir bakış atıp Aaron'un midesini bulandırdığında.

"Oturalım mı?" Pendleton gürledi, gülümsemesi öncekinden daha sıkıydı. "İtiraf etmeliyim ki Clarkson, bu fikir bana cazip geliyor. Tartışmak için ekibimi bir araya getirme fırsatına ihtiyacım olacak, ancak kesin bir kazanan gibi kokuyor. Saygı temasının yaşlı seçmenlerim tarafından da olumlu yorumlanabileceğini düşünüyorum. Onları unutmak istemem."

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Aaron.

Senatörün kızı odaya girdiğinde -daha doğrusu sinsice yaklaştığında- masanın üzerine gözle görülür bir gerginlik çökmüş, beşinci yer sofrası boş kalmıştı. Beverley Aaron'a bir kâse patates püresi uzattı ve böylece herkes son konuğu beklemeden tabaklarına yemek doldurmaya başladı.

Görünüşe göre Grace gelmiyordu. Grace'in gelişi Pendleton'la olan birlikteliğinin sonunu getirebilecekken böylesine belirgin bir hayal kırıklığı hissetmesi inanılmazdı. Çatal bıçakların porselenlere vururken çıkardığı tek ses, Pendleton ile karısı arasında gidip gelen bakışlardı. Rahatsız edici aile yemekleri Aaron için yeni bir şey değildi ama bu farklıydı. Bir sorun vardı, Grace'le ilgiliydi ve bunu soramıyordu bile.

Emily nefesinin altından bir şeyler mırıldanınca masadaki herkes hareketlerini durdurdu ve babasından karanlık bir bakış aldı. "Bunu daha sonra tartışırız, Emily. Şimdi zamanı değil."

"Hiçbir zaman zamanı olmuyor, çünkü sürekli çalışıyorsun." Senatörün kızı -Aaron onun yirmi sekiz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu- çatalını bıraktı ve masadan kalktı. "Onu bir *mahkûm* gibi dışarıda tutamazsınız."

Aman Tanrım. Grace hakkında konuşuyordu. Aaron'ın yutmak üzere olduğu yemek lokması yarı yolda takılıp kalınca hemen şarabını kaptı ve kalan mesafeyi yıkadı. *Mahkûm. Mahkûm.*

Pendleton kızına, "Hemen yerine otur," diye talimat verirken bu kez daha yumuşak bir ton kullanmaya gayret ediyor gibiydi. "Misafirimiz aile kavgalarımızla ilgilenmiyor."

"Kavga mı?" Emily, hâlâ dolu olan yemek tabağını kapmadan önce Beverley'le bakışarak tekrarlardı. "Eğer o masada yemiyorsa, ben de yemem."

Emily yemek odasından ayrıldıktan sonra uzun süre kimse bir şey söylemedi. Aaron hâlâ öğrendiği her şeyi düşünüyor ve paniklememeye çalışıyordu. Ya da en başta paniklediği için paniklememeye çalışıyordu. Hedefi olmayan bir aciliyet duygusu sandalyesini geriye kaydırıp ayağa kalkmasına neden oldu. "Benim çocukluğumda aile yemekleri, biri tartışmaya başlamadan tamamlanmış sayılmazdı, bu yüzden kendimi evimde hissettirdiğin için teşekkür ederim." Aaron güldü, çok zorlama gelmeyince rahatladı ve senatörün elini sıkmak için uzandı, her ne kadar Grace'den -bu o *olmalıydı*- *mahkûm* olarak bahsedildiğini duymak, diğer adam düşene kadar tutuşunu artırma isteği uyandırsa da. "İlerlemeyi konuşmak için bolca vaktimiz var ve beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Pendleton'ın karısına döndü ve başını salladı.

"Akşam yemeği harikaydı. Teşekkür ederim."

"Senin için paketleyebilir miyim?" Sesi yorgun geliyordu. "Yarısını zar zor bitirdin."

"Hayır, hiç zahmet etmeyin." Aaron sandalyesini masanın altına itti. "İyi geceler. Umarım her şey yolunda gider."

Aaron'ın evin dışındaki gece havasını ilk kez soluması ciğerlerindeki yanmayı yatıştırdı ama bu rahatlama geçiciydi. Bir sonraki adım neydi? Kulübeye, şu anda kendisinden nefret eden üç kişinin yanına dönüp az önce duyduklarını unutmaya mı çalışacaktı? *İmkânsızdı.* Lanet olası duvarlara tırmanacaktı.

Aaron'un omurgasından aşağıya doğru inen serin bir his, yürüyüş yolunun dibinde arkasını dönmesine neden oldu. Malikânenin arkasında, bakımlı çimenlerin uzandığı geniş bir alanda, daha küçük başka bir tesis göze çarpıyordu. Ana evin minyatür bir kopyası. Bir pencere ışıkla parlıyordu, bu kadar uzaktan bir silüet zar zor görülebiliyordu. *Onu orada bir mahkum gibi tutamazsınız.*

Grace içeride miydi?

Evin içinden sesler yükseldi, Pendleton ve karısı arasında bir tartışma başladı. Bu, Aaron'ın kaçıp gitmesi için bir işaretti çünkü müstakbel işvereni özel tartışmasının duyulmasından hoşlanmayacaktı.

Tanrım, gerçekten de senatörün burnunun dibinde Grace'i aramayı mı düşünüyordu? Kaliforniya'daki ciddi patavatsızlığına rağmen bu gece Pendleton'la hatırı sayılır bir ilerleme kaydetmişti. Ve bu seferki daha kötü olacaktı.

Çok daha kötüsü.

Sadece iyi olduğundan emin olacağım. Öğrendikten sonra gideceğim.

Karanlığa şükreden Aaron konukevine doğru yola çıktı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Grace yatak odasının kapısının hemen içindeki tepside duran el değmemiş yemeğine bakarak yüzünü buruşturdu ve penceredeki çarpıtılmış görüntüsüne bakmaya devam etti. Saçları hâlâ hafif nemli olan dalgalar halinde başının iki yanından aşağıya sarkıyordu. Annesi daha önce saçlarını yıkamak ve açmak için kuaförle birlikte geldiğinde, acı verici olsa da buna izin vermişti. Parayı çaldığı için pişman değildi ama babasını incitmek hiç hoşuna gitmemişti. Dinamikleri ne olursa olsun belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Ama saçını yıkamayı yaptığı şeyin kefareti olarak kabul etmişti. Medyanın dikkatini çekmesi durumunda şık görünmesi yeterli olacaktı.

Dışarıdaki ağaçlar ileri geri esiyor, yüzünün tekrar tekrar şekil değiştirdiği izlenimini veriyordu. Açıya bağlı olarak dinginlikten ürkütücülüğe dönüşen perili ev resimlerinden biri gibi.

Eğer bir kumaş parçası olsaydı, tam ortasından yırtılırdı. Yenildiği için değil. Hayır. Daha ziyade kararsızlık onu bir saat boyunca aynı noktada sabit tutmuştu. Midesinde bir davul sesi, onu kendisi için düzenlediği görevi tamamlamaya çağırarak ilerlemeye devam etti. Ancak yırtık kumaşın diğer tarafı, babasının söylediği sözlerle bir arada tutuluyordu. Sadece bu gece değil, hayatı boyunca. Tek bir hareketiyle, ilişkilerine verdiği zararın bir kısmını onarabilirdi. Ama sonrasında kendini sadakatsiz mi hissedecekti? Savaştığı şey bu değil miydi?

Ön girişten gelen bir kapı çalma sesi Grace'i pencere kenarında tünediği yerden geriye doğru itti. Kim olabilirdi ki bu? Ailesinden kimse kapıyı çalmazdı. Babasının güvenlik ekibi akşamları azalır, genellikle sadece bir gece devriyesi görevde kalırdı. Öyleyse günün bu geç saatinde kapısında kim vardı?

Parmakları uyku tişörtünün eteklerinde kıvrılıp açılan Grace, yatak odasından çıkıp zifiri karanlık oturma odasını geçerek gözetleme deliğinden içeri baktı. Grace ziyaretçisinin kimliğini gördüğünde

topukları üzerinde geriye doğru sallandı, ağzı bir karış açıktı. "Burada olmamalısın," diye soluk soluğa kaldı. "Birazcık bile."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Aaron'ın hırıltısı bariyerin içinden ona ulaştı. "Tamam, bak. İyi misin Grace?"

"Evet," diye seslendi, yanağını kapıya yaslayarak. "Artık gidebilirsin."

Aradan o kadar çok sessizlik geçti ki Grace onun gittiğini düşündü ve bunun için üzülmeyi diledi -çok *diledi*-. Hele o sabah söylediklerinden sonra. Ama onun peşinden gitmek istemeden de edemiyordu. Altın sarısı kahverengi gözlerine bakmak ve onun da kendisine bakmasını istemekten başka bir nedeni olmasa bile. İtaat edene kadar geniş omuzlarını itmek. Başka bir sorun dikkatini çekiyordu ama film yıldızı politikacı, onu açıkça sinirlendirmesine rağmen resme girmeye ve hükmetmeye devam ediyordu. Bunun ne anlamı vardı?

Aaron'ın sesi Grace'i kapıdan tekrar buldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Onları ne zaman kapatmıştı? "Kapıyı açabilir misin?" Parkeye çarpan bir gümbürtü yüzünü titretti. "Cevabın pek ikna edici değildi."

Yavaşça ayak parmaklarının ucuna kalkarak onu gözetleme deliğinden tekrar izledi. "İhtiyar'ı da yanında mı getirdin?"

"Grace, seni orada tutuyorlar mı, tutmuyorlar mı?" Sesi şimdi kızgın geliyordu. "Neden bana senatörün kızı olduğunu söylemedin?"

Bununla birlikte, resim netleşmeye başladı. Doğrusu, kimliğini Aaron'dan saklamak için o kadar uğraşmasına gerek kalmamıştı. Birlikte oldukları zamanlarda konuşacak daha ilginç şeyler olduğunu düşünmüştü. "Bilseydin neyi farklı yapardın?"

Bir süre geçti. "Bunu düşünmek istemiyorum. Bunu düşündüğümde aklıma gelen şey hoşuma gitmiyor."

Grace'in kaşları çatıldı, adam gözetleme deliğinden onunla göz teması kurar gibi olduğunda nefesi kesildi. Beyninden gelen bir komut olmadan Grace'in eli uzandı ve her iki sürgünün kilidini açtı, Aaron'un sırtının dikleşmesini izledi, şaşkınlığı açıktı. Geri çekildi ve kapının birkaç adım açılmasına izin verdi, Aaron'ın içeri girmesi sayesinde oturma odasının geçirdiği dönüşüme hayret etti. Sessiz ve boş bir ortamdan hayat dolu, enerjik bir ortama dönüşmüştü.

Aaron'ın boğaz kasları onu gördüğünde kıpırdandı, ilerleyişi kapının hemen önünde durdu, tutmayı çok istediği bakışları bacaklarına daldı ve ısındı. "Üzerine giyebileceğin bir bornozun ya da başka bir şeyin var mı?"

Karnının en alt bölgesinden bir ürperti geçti, ses tonundaki düşüşle aynı anda hem ısındı hem de soğudu, ama başını sallamayı başardı.

Aaron takım elbisesinin ceketini çıkarıp iki hızlı adımla aralarındaki mesafeyi kapatırken, "Tabii ki bilmiyorsun," dedi. Yaklaşana ve ceket giymek için kollarını ona dolaması gerektiğini fark edene kadar çok planlı ve amaçlı görünüyordu. Kolları onu dokunmadan sararken -kolların omuzlara değmesi kadar bile değil- ve ceket Grace'in etrafına bir sıcaklık patlamasıyla bıraktığında, çok sıkı bir şekilde bükülmüş çenesine bakmaktan kendini alamadı. Sonra birkaç adım geri çekildi, bir kasırgadan kurtulmuş gibi görünüyordu. "Daha iyi."

"Öyle mi?"

Kaşlarının arasında çizgiler oluştu. "Saçına ne oldu?"

Grace, günüyle ilgili konuşabileceği birine sahip olduğu için bir minnettarlık dalgası yaşadı - onu kötü düşünen birine bile. Bazı kötü kısımlardan sorumlu olan biri bile olsa. "Kuaför kurdeleleri kesip çöpe attı. Gerisi bir şekilde akıp gitti."

Etraflarındaki atmosfer hareketsizleşti. Sanki nefesini tutuyormuş gibiydi. "Onu eski haline geri mi koyacaksın?"

"Bilmiyorum." Özgürlüğünün sembolünün elinden alınmasından duyduğu rahatsızlık, hatta belki de keder, boğazının duvarlarından aşağı kayarak konuşmasını doğal olmayan bir hale getirdi. "Şu anda çok fazla iş var gibi görünüyor."

Birkaç saniye geçti. "Gülümsüyor, ayılardan bahsediyor ve bana varoluşsal sorular soruyor olman gerekiyordu." Kafasından geçen düşünceler yüzünden kafası karışmış gibiydi. "Bunu yapmadığında hoşuma gitmiyor."

"Oh." Onun çok farkındaydı, değil mi? Onun *sözlerinin*. Bir şey onu Aaron'a onun niteliklerini de fark ettiğini söylemeye zorladı. Çünkü fark etmişti. Hem de çok fazla. "Neden çok sık gülümsemiyorsun? Çok güzel dişlerin var."

Sanki vücudu onun yanıldığını kanıtlamak istiyormuş gibi ağzının kenarı sıçradı ama beyni bu fikri kapattı. "Gülümserim. Bir çeşit fark yaratabildiğinde."

Başını salladı, dişlerle ilgili sözlerinden sonra cevap verdiği için rahatlamıştı. "Politikleştiginizde."

"Evet."

"Ya da bir kadını etkilemek."

Kaşlarının arasında oluklar oluştu. "*Sana gülümsemedim*, değil mi?"

"Hayır." Dizleri yapış yapış oldu. "Ama beni etkilemeye çalışmıyorsun."

"Eğer öyle olsaydım, oldukça boktan bir iş yapıyor olurum." Bir elini saçlarında gezdirirken ona sıcak ve düşünceli bir bakış attı. "Gülümsemek insanları davet etmek ve çoğu zaman onları yanıltmak içindir. Sizi sevmelerini, size güvenmelerini, sizden daha fazlasını istemelerini sağlayın. Bunlar sadece profesyonel hayatımda sahip olduğum hedefler."

Bu kadar zeki bir adam kendi sesindeki sızıyı nasıl duymaz? "Neden?"

"Çünkü görmeleri an meselesi..." Başını iki yana salladı. "Gülümseme bir yem. Gerçek değildir. Ve sonra onun altına baktıklarına pişman olurlar."

Aaron'ın kendine gelmesini, zırhında bir çentik olduğunu fark etmesini ve bundan dehşete düşmesini izlemek Grace'in nefesini tutmasına neden oldu. Aaron mırıldandığı bir lanetle, Grace'i arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı. Onu tekrar mutfakta bulduğunda, ne yaptığını anlaması bir dakikasını aldı. Elinde, hâlâ açık olan hurda çekmecesinde bulunduğu anlaşılan bir makas tutuyordu. Yakışıklı yüzünde belirginleşen konsantrasyonla kravatından şeritler keserek tezgâhın üzerine yan yana dizdi. Uzun, kırmızı çizgiler beyaz mermerde kan gibi belirgindi. Anlayamadığı ama belki de onun için önemli olduğunu hissettiği bir şeyi düzeltmek için döktüğü kan.

Grace'in bildiği zaman, Aaron pahalı görünümlü kravatın tamamını sökerken kendini askıya aldı, nabzının sakinleşmesini istedi, böylece aslında hiç de küçük olmayan, ancak büyük ve kişisel olan küçük bir parçasını restore etmekten rahatsız olmayacaktı. Bocalayan kalp atışları yüzünden dakika gibi şeyleri takip edemiyordu.

İşini bitirdiğinde makası tezgâhın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturarak geri çekildi. Yaptığı işe başıyla onay verdi ama Grace'e bakmadı. "İşte oldu. Peggy'den onları ipe dizmesini isteyebilirim... nasıl istersen."

"Bunu yapar mıydın?" Grace fısıldadı, yapmaması gerektiğini biliyordu. Yeni arkadaşının parmaklarının saçlarında gezindiğini, saç tellerinielediğini hissetmek muhteşem olurdu ama Aaron'ın parmakları? *Oh be*. Bunu deneyimlemeye bu kadar ihtiyaç duyması utanç vericiydi. Onları başka bir şey yaparken hayal etmek, örneğin

Sütyenini açıyor ya da külotunu yavaşça dizlerine kadar indiriyordu. İşaret parmağı kızın ağzına kadar giriyordu.

Keskin bakışları onu olduğu yerde sabitledi, yüzünün düzlemleri gölgeleri yakalıyor, onları yoğunluğuyla sahipleniyordu. "Burada olmamalıyım Grace." İfadesine rağmen elini uzatıp kızın pazusunu kavradı ve onu kendisinden çok daha iri olan gövdesinin önünde, karnını tezgâha yaslayacak şekilde konumlandırdı. "Burada olmamalıyım. Kızların saç modelleriyle uğraşmam. Ya da kurdeleleriyle, Tanrı *aşkına*. Beni duyuyor musun?"

Avuçlarını tezgâha dayamış, göğsü kabarmış olan Grace, Aaron'ın yüzünü göremediğine şükrediyordu; ağzı sonuna kadar açık, göz kapakları sessiz film kahramanları gibi çırpınıyordu. "Seni duyuyorum," diye mırıldandı. "Tamam."

Mutfağın havası durgunlaştı, beklentiye dönüştü ve sonra, Tanrım, parmakları saçlarının tepesinde geziniyordu. Kalınlığı bölüyordu. Manevralarında hiçbir beceri yoktu ve Grace bunun güzelliği karşısında zihinsel olarak nefesini tuttu. Bu adam hayatında tek bir saniye bile boyundan büyük işlere kalkışmış mıydı? Az önce onu derinlere mi sürüklemişti? Ne kadar sarhoş edici... ve ne kadar iyi hissettiriyordu. Çok iyi. *Çok iyi*. Kravatının ilk kesik kalıntılarını sabitlerken kafa derisi çekiştirdi. "Daha önce kaç tane vardı?"

"Dört," diye nefes aldı. "Mevsimler gibi."

Başının sağ tarafında bir çekiştirme daha, sıkı bir düğüm atılıyor. "Mevsimlerden bahsetmişken, Grace..." Sesi betonun üzerinde sürüklenen çiviler gibiydi. "Kaç yaz gördün sen?"

Daha önce kendini onun dokunuşuna, bunun doğruluğuna ve yanlışığın kaptırmışken, şimdi aşırı farkındalığa kapılmıştı, sorusu üzerinde durdukları temelde bir çatlağa işaret ediyordu. "Yirmi üç."

Sert nefesi boynunu yıkadı. Rahatlama mı? "Senin için kaç yaz?"

Bir düğüm daha atıldı, bu seferki ilk ikisinden daha az nazikti. "Yirmi altı."

Cevap verme şekli Grace'in üç yıllık yaş farkının onun için büyük bir sorun olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Öyle görünüyordu. Ama bu çok saçma olurdu, değil mi? Bu onunla ilgilendiğini gösterirdi. Ve Grace onun ilgilenmediğini anladıklarını düşünüyordu. Kızın davranışlarını, konuşma tarzını *normal bulmuyordu*. Yine de Aaron, Grace'e şaşırın ama yine de peşinden koşan ilk erkek olmazdı, değil mi? Kafalarını sallayan, yorumlarını daha sonra arkadaşlarıyla gülmek için kaydettiği belli olan ama yine de takılmayı uman adamlardan biri.

Yine de hiçbirisi daha fazla ayı konuşması istememişti. Ya da kurdelelerinin intikamını almak için kıyafetlerini parçalamadılar. *Ya beni düşüncelerimden dolayı istiyorsa ve buna rağmen istemiyorsa?* Bu gerçekten, *gerçekten...* inanılmaz hoş olurdu. Daha önce de tahrik olmuştu ama tamamen aşağıdan, fiziksel bir şekilde. Hiçbiri şu anda içinde bulunduğu elleri titreten, kalın dilli karıncalanma durumuna benzemiyordu.

Kalçalarının farkına varmaya başladı. Aaron'ın kucağından sadece birkaç santim uzaktaydı. Adamın göğsü sırtına sıcaklık yayıyordu. Yatay olmak, o büyük göğsün omurgasıyla aynı hizada olması, yukarı ve geriye kayması nasıl bir his olurdu? Eğer saçlarındaki parmakların yarısı kadar iyi hissettiriyorsa, cevap şuydu: *olağanüstü*.

"Ben bakire değilim," diye mırıldandı, omzunun üzerinden ona bakarak. "Sanat okuluna gittim."

Aaron son kurdeleyi Grace'in saçına bağlamak üzereyken dondu kaldı. Aceleyle çekerek işi bitirdi ve Grace'i dirseğinden tutup kendi etrafında döndürdü. Yüzlerini bir nefes mesafeye getirdi. "Sana bakire olup olmadığını sordum mu?" "Hayır." Ağzına ulaşmak çok kolay olacaktı. Geri mi çekilecekti yoksa hoş mu karşılayacaktı?

Onu mu? "Bilgiyi ben gönüllü olarak verdim."

Aaron geceliğinin eteklerini toplayıp avucunun içinde yavaşça çevirirken nabızı neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Başka ne için gönüllü oluyorsun?" Kız bilmediği bir cevap veremedi Aaron'ın başı öne düştü, gömleğindeki eli ağzını kapatmak için havaya kalktı. "Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum."

"Emin misin?" Grace sordu, adamın eli sorusunu bastırdı.

Uzun süre sadece ona baktı. "Senin hakkında bunları bilemem. Yapamam..." Göz kapakları düştü. "Buradan senin gibi kokarak çıkamam."

Grace'in dudakları adamın avucuna yapıştı, muhtemelen kıvrımlı kıvrımlarda buğu bıraktı. Onun gibi bir adam için ne kadar da ilkel bir şeydi. Saçının teli bile yerinde olmayan, giysilerinde ya da tavırlarında en ufak bir kırılganlık bulunmayan bir adam. *Çoğu* zaman. Şu anda, mutfağının kısaltılmış ışığında, saçları onun dokunuşuyla yeni karışmışken, Aaron ormandaki adam olmaya geri dönmüştü. Onun sözlerine ağırlık taşıyormuş gibi davranan adam. Ve belki, sadece belki, ondan hoşlanıyordu.

Adamın eli ağzından çekildiğinde Grace elinin orada olmasının hoşuna gittiğini fark etti. Adamın nefes alışındaki tekme, onun da bundan ne kadar hoşlandığını merak etmesine neden oldu. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Ben yapmadım." Sesinde acı çeken bir nota var mıydı? Bunu asla bilemeyecekti çünkü adam sesini temizledi. "Ben yapmadım. Bu sabah görüşmem gereken kişi babandı. Beni yemeğe davet etti ve ben... duvarda fotoğrafınızı gördüm."

"Oh." Babasıyla akşam yemeği yemişti. Muhtemelen annesi ve kız kardeşiyle de. Bu görüntü bilinçaltında bir yerlerde rahatsızlık uyandırdı ama bunu kıskançlığa yordu. Aaron onun sırrıydı ve şimdi ailesi de bu sırrın içindeydi. Artık onu onlar da tecrübe ediyordu. "Koridordaki ya da yemek odasındaki resim miydi?"

"Yemek odası. Neden?"

"Annem yemek odasındaki fotoğraf için bizi bembeyaz giydirdi." Aaron'ın ailesiyle yemek yemesinin, sonra da beklenmedik bir anda kapısına gelmesinin yarattığı huzursuzluğu bir kenara iterek, ceketinin kolunu koklamak için kolunu kaldırdı. Pahalı bir kolonya ve biraz da köpek maması onu karşıladı. "Fotoğraf stüdyosuna giderken elbisemin önüne üzüm suyu döktüm, o yüzden tersten giymek zorunda kaldım. Fark ettiniz mi?"

Aaron ofladı pufladı. "Hayır Grace, sen odaya girdiğinde ne olacağını düşünmekle meşguldüm." Gözleri yana kaydı. "Ama sen gelmedin ve..."

Parmak uçlarında yükseldi. "Ve?"

"Ve..." Ani, saçma bir hareketle ceketini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. "Gelmeni dilemeye başladım. Bir yerde tek başına yemek yemenin daha kötü olabileceğini düşündüm-"

"Babam birbirimizi tanıdığımızı mı öğreniyor?" diye fısıldadı, yerden bir ayak yükselmiş olması olumluydu.

"Onun gibi bir şey." Gözle görülür bir şekilde içine kapandı. "Çalınan parayla ne yapacaksın?"

Grace tekrar yere düştü. "Gerçekten bu yüzden mi buradasın? Babam için nereye sakladığımı öğrenmek için mi?"

Bir kaşı kalktı. "Sakladın mı?"

Kahretsin. "Ben öyle bir şey

demedim." "Oh, evet.

Söyledin."

Grace, Aaron'ın ceketinden kurtuldu ve alması için ona uzattı ama Aaron bu teklife sadece kaşlarını çatı. Yine de elini bırakmayı reddetti. Bu adam kafasını karıştırmıştı. Vücudunun kafası karışmıştı. Daha önce hiç Aaron gibi birinden etkilenmemişti. Zihni ona hoşlanmaması gerektiğini söylerken, diğer tüm hayati organları onun yanında kalp şeklini alıyordu. Aaron

ona bir santim verdi, sonra iki santim geri çekti. Grace'inki gibi bir geçmişi olan biri için kafa karışıklığı düşmandı, özellikle de bir insanın karakterini yargılamak söz konusu olduğunda. İşte bu kadar. Adam kapıyı çalmadan önce üzerinde kafa yorduğu kararı o verecekti.

Ve umarım, onun hareketleri sonunda Aaron hakkında sağlam bir fikir edinmesini sağlar.

"Al." Grace ceketini Aaron'a fırlattı, o da yakaladı. "Seni paraya götüreceğim. Onu babama geri götürebilirsin. Ya da işimi bitirmeme yardım edersin. Seçim senin."

Zeki gözlerinin ardında neredeyse görülebilen motorlar kafasının içinde dönüyordu. "Oyununuz nedir?"

"Benim yok. Seninkini anlamaya çalışıyorum."

"Kim demiş bende var diye?"

Grace tezgâha yaslanıp dirseklerini dayadı ve pozisyonunun geceliğinin eteklerini kalçalarının üstüne kadar kaldırdığını çok geç fark etti. "Um..." Bakışları kadının açıkta kalan bedenine kayan Aaron, dilini alt dudağının iç kısmında gezdirerek hırıltılı bir ses çıkardı. "Babam için çalışma şansını kaybetmen anlamına gelebilecekken neden burada olduğunu anlayamıyorum."

Aaron onun vücuduna bir santim yaklaştığında gözleri kilitlendi ve sabitlendi, sert duruşu başka seçeneği olmadığını gösteriyordu. "Neden burada olduğumu anlayamıyorsan, hippie," diye kulağına doğru nefes aldı, "oynadığımız oyunlardan daha büyük bir sorunumuz var."

Tanrım, bulmacalardan nefret ediyordu, keşke herkes aklındakini söyleseydi. Hayat çok daha kolay olurdu. Yanaklarını birbirine yaklaştırmak için başını hafifçe çevirmesi yetti. Pütürsüze karşı pütürlü. "Eğer beni istiyorsan, sadece söyleyebilir misin?"

Aaron'ın kahkahası mizahtan yoksundu, elleri gömleğinin eteklerini okşuyor, kalçalarının üst kısımları boyunca fısıldıyordu. "Piçin teki olduğumu zaten biliyordum ama en azından kontrol bendeydi." Yutkunması duyulabiliyordu. "Sana sorular sormak istiyorum Grace. Kendin hakkında. Anlıyor musun? Ama onlara umduğum şekilde cevap verirsen bana izin verebilirsin." Bir esinti karnıyla buluştu ve Grace'e giysiyi hazırladığını söyledi. "Ama yaptığım şeyler bu izni almamı yanlış kılar. Ve normalde biri için kötü olup olmadığım *umurumda olmazdı*. Sadece bu bile bana geri çekilmemi söylemek için yeterli bir sebep. Bu yüzden istesem bile..." Gömleği daha da sıktı, nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. "İstiyorum

Gözlerinin irileşmesini izlemek, ellerinizden uzak vücudunuzla itişlerimi yakalamanızı izlemek istiyorum... Bunun için kendime cehenneme bir bilet alırdım."

Ne dilediğine dikkat et. Onun dürüst olmasını istemişti, değil mi? Şimdi sindirmesi gereken çok şey vardı. Belden aşağısı açıktayken, Aaron'ın ereksiyonu kalçasına yaslanmışken kolay bir iş değildi. *Adam ağırdı.* "Bana soruları sor. Sana izin verecek olanları." *Yaklaşmak için. Bana dokunmana.*

Adamın nefesi kulağını sağır ediyordu. "Hayır."

Grace gözlerini sıkıca kapadı ve zihnini yokladı, sabah dolaba saklanırken yaptığı patlamayı hatırladı ve en olası ihtimale ulaştı. "Ben deli değilim." Kıpırdamadan durdu, gömleğini kavrayışı daha da şiddetlendi. "Bana baktığında bunu anlıyorsun, değil mi?"

Aaron'un kaşları, nabzının hızla atmasına ve ağzının *hâlâ orada olmasına* rağmen, seviyeli bir bakış olduğunu umduğu bir ifadeyle çarpıştı. *Öp beni. Öp beni.* "Sana baktığımda binlerce şey görüyorum," dedi. "Doğru olana inip inmediğimi bilmiyorum."

Kemikleri sıvıya dönüştü ama neyse ki tezgâh ve Aaron'ın vücudu onu dik tuttu. "Düşüncelerini yüksek sesle söylediğinde çok daha iyi oluyor," diye fısıldadı. "Bunu yapmaya devam et, tamam mı?"

Sanki zihinsel zorlaması sonunda işe yaramış gibi, ağzı yaklaştı. Daha da yaklaştı. Nefesini dilinin üzerinde hissedebiliyordu, ayrık dudaklarının onu aşırı istekli göstermesine aldırmadı. O sabahki öpüşmelerinin ilk ve son öpüşme olacağını düşünmüştü, bu yüzden başka bir öpüşme olasılığı kanının dans etmesine neden oldu. *Nefes al. Önde gitme. Ona bırak.* Bu iş böyle yapılırdı, değil mi? Keşfetmeye çalıştığında geçmişteki aşkları ona böyle söylemişti. Ama hiçbir zaman doğru yolu deneme şansı olmamıştı çünkü Aaron durmuştu. Gitmesine çok az bir mesafe kala durdu, altın sarısı kahverengi gözleri -o anda çok *canlı* ve belki de biraz şaşkındı- geri çekilirken terk edilmiş bir ev gibi kapalıydı.

"Yeter, Grace." Gömleğini bıraktı, kumaş bacaklarının etrafından aşağı süzüldü. "Beni paraya götür."

Ortasına bir balta düştü ve çırpınan kelebekler yığınını kesti. Bu olay o kadar hızlı ve Aaron'ın bedeninin götürülmesine paralel olarak gerçekleşmişti ki, kendini tezgâhın üzerinde buldu. Göz ucuyla Aaron'ın elini uzatmış olabileceğini düşündü ama bunu doğrulayacak enerjisi yoktu.

Omuzlarına binen kıyametle Grace üstünü değiştirmeye gitti.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Clarkson kardeşlerin hiçbiri babalarına yakın olmamıştı.

Aaron hariç.

Lawrence ve Miriam, dördü de henüz çok küçükken boşanmışlardı. Başlangıçta babaları çaba göstermiş, haftada bir gümüş rengi Taurus'uyla onları alıp pizza ısmarlamıştı. Ve bu bir ikramdı, çünkü anneniz dünyaca ünlü bir şef olduğunda, pizza menüde çok sık yer almıyordu. Tabii üzerinde trüf yağı ya da bıldırcın yumurtası yoksa.

Aaron, Lawrence'ın büyük bir fırtına öncesi bulutlarda biriken su gibi sağ cebinde biriktirdiği atari jetonlarını vermesini beklerken yaptığı cılız sohbet girişimlerini hatırlayabiliyordu. Peggy koltuğunda zıplıyor, Rita ve Belmont masanın en ucundaki sodalarına dalıyorlardı. Aaron paraların dağıtılması için can atıyordu, böylece kardeşleri kaçacak ve o da kız kardeşlerinin göz devirmelerine maruz kalmadan babasıyla yalnız konuşabilecekti.

Yine de Aaron'un aklından çıkmayan şey babasını son görüşüydü. Belmont, Lawrence'tan gelen jetonları kabul etmekten nefret ediyordu ve Aaron bunun farklı bir babaya sahip olmasından kaynaklandığını tahmin etse de, Belmont bu konudaki hislerini hiçbir zaman doğrulamamıştı. *Büyük bir şoktu.* O öğleden sonra dördü tilt oynuyorlardı - Addams Ailesi versiyonu - Aaron ve babası yemek odasından izliyorlardı.

"Büyük olan hakkında ne düşünüyorsun?" Lawrence sormuştu. "Belmont."

Bütün hafta boyunca babasıyla on dakika yalnız kalmayı bekleyen Aaron, notlarının ya da Perşembe akşamki futbol maçının konuşulmamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama babasının Belmont'tan bahsetme şeklini de merak ediyordu. "O benim kardeşim," dedi Aaron, pipetiyle soda topladı, ucunu parmağıyla kapattı ve ağzına attı. "Neden?"

"O sadece senin kardeşinin *yarısı*." Bu yorum öylesine söylenmişti ama Aaron'u rahatsız etmişti. Evde, babaları farklı olsa da onlar sadece bir aileydi. "Hanginizin *benim* oğlum olduğunu söyleyebilirsiniz. Aynaya bakmak gibi bir şey."

Aaron atari salonuna doğru isteksiz bir bakış attı. Belmont göz ardı edilirken kendisinin babasıyla kıyaslanmasından gurur duymak hoşuna gitmiyordu. Ama buna engel de olamıyordu. "Gerçekten aynı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Lawrence masaya bir yumruk vurdu. "Diğerleri gibi oyunlara ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan kendin. *Zihnin*. Başka hiç kimseye ve hiçbir şeye. Benim için her zaman böyle olmuştur." Peçetesiyle bir damla yağı sildi. "Annen gibi insanlar beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Ama tahmin et ne oldu? Eğer başarılı olsaydı, sonunda sadece yeni bir şey olmamı isterdi."

Aaron annesini severdi. Arada bir atari oyunları oynamayı da umursamıyordu ama Lawrence'ın söylediği her şeyin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Eğer babası -bir yetişkin- bir şey söylediyse, doğru olmalıydı. "Evet, sanırım öyle."

"Öyle olduğunu *biliyorsun*." Babası onun bakışlarını tuttu. "Şimdi koş ve diğerlerine gitme zamanının geldiğini söyle."

Aaron atari salonuna vardığında, Belmont yüksek skor rekorunu kırmaktan birkaç ping uzaktaydı. Babasının onayı ve sırtında en iyisi olarak seçilmesiyle Aaron ayağını makinenin arkasına soktu ve oyunun fişini çekti.

Pişmanlık onu hemen sarmış, yanaklarını yakmıştı. Hareketi geri almak istedi. Ama artık çok geçti. Kardeşlerinin yemek odasına geri dönerken Peggy'nin Belmont'un sırtına daireler çizmesini izlemişti. Aaron da onları takip etmeye başlamıştı ama babası yaklaşıp onu durdurdu ve elini omzuna indirdi. "Senin gibi birinin özür dilemesine gerek yok. Sen sadece doğanı kucaklıyorsun."

Gurur ve utanç arasında kalan Aaron sadece başını sallayabildi. Babasının ziyaretleri bir yıl daha sabit kaldı ve bazen Aaron'u sadece pizza yemeye götürüyordu, kız kardeşleri ve Belmont yalvarıyordu. Aaron babasına her şeyi anlatmıştı. Kardeşleriyle her kavgasını, futbol dramasını, kızları. Ve sonra bir gün, bir daha hiç görünmedi.

Belmont'un önünü kesmesinden sonra Lawrence'ın ortadan kaybolması deja vu gibiydi.

Ara sıra bir tanesini görse de, ikisini de hiçbir zaman tam anlamıyla geri kazanamamıştı.

Lawrence ona pek çok ders vermeye çalışmıştı -bazıları kalıcı olmuştu- ama en sonuncusu kasıtlı değildi. Aaron'ın içinde insanları yakınında tutmak için gereken şey yoktu. Bu yüzden kimsenin burnunu sokmasına izin vermiyordu. İyilikten yoksun olduğunun anlaşılması, en az değer verdiği birinin sırtını döndüğünü görmek kadar kötüydü.

Aaron'ın ayaklarının altında kırılan bir dal onu zifiri karanlık ormana götürdü ve Grace'in onu çalınan kampanya parasına götüren hafif figürünü takip etti. Parayı al, senatöre geri ver, öne geç. Değil mi?

Doğru.

"Onunla ne yapmayı planlıyordun?"

Neden bu soruyu sordu ki? Darağacına doğru bu yürüyüşü onun için daha da zorlaştırmaya mı çalışıyordu? Kahretsin, bu doğru gelmiyordu. O sabah uyandığından beri hiçbir şey doğru gelmemişti ama bunu ulusal televizyonda yayınlanan bir etkinliğe gizlice girmenin verdiği gerginliğe bağlamıştı. Biraz gerginlik yaşaması o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

Bu öyle bir şey değildi. Grace'in omuzları öne eğilmiş, yüzü yeni terbiye edilmiş yelesiyle gizlenmişti. Saçlarına dokunma hatasını yapmıştı ve artık hiçbir şey bir daha pürüzsüz hissettirmeyecekti. Ya da toprak gibi kokmayacaktı, parmaklarının arasından süzülen o tellerin eve dönüş hissi ona dengede olduğunu hissettiriyordu. Bu noktada *denge de* neyin nesiydi?

Kızın sırtına silah dayamış da olabilirdi. Tanrım, artık kendini tanıyamıyordu. İnsanlara iyi davranmasıyla tanınmıyordu.

-İyi günlerinde bile... Ama belirli bir kişiyi hedef alan bu acımasız çizgi yeniydi. Sorduğu sorular, ona bakma şekli... onu biraz fazla mı içine döndürmüştü?

Aaron boğazındaki düğümün etrafında "Cevap ver bana," dedi.

Saçlarını geriye savurdu ve nihayet -sonunda- ona *baktı*. Adam mutfakta neredeyse ayağı kayıp onu öptüğünden beri yapmadığı bir şeydi bu. Bu onun adımlarını kırdı ve *daha fazlasını* istemesine neden oldu. Sürekli odaklanma. Her şeye. *Onun kalkık yüzünü, o nemli dudaklarını düşünme.* Kasıkları bu anı yüzünden ağrıyordu ve bilincine saldırmaktan vazgeçmiyordu. Ama her şeyden çok, saçlarına kurdele bağlamasına izin vererek gösterdiği güveni geri istiyordu. Ne zamandan beri kişisel güveni önemsiyordu? "Hayır, onunla ne yapacağımı sana söylemeyeceğim," dedi. "Sen kararını verdin. İki numaralı kapının ardında ne olduğunu bilemezsin."

Kız daha hızlı yürümeye başladığında Aaron ona yetişti ve dirseğini tutma dürtüsünü bastırdı. Özürleri su balonları gibi fırlatıp atacaktı, ama neye mal olacağını biliyordu. "Boynunu kırmadan önce yavaşla."

"Bu ne utanç verici olurdu," diye mırıldandı. "Parayı asla bulamazsın."

İçten bir küfürle ellerini havaya kaldırdı. "Sen kendi babandan para çalan biriyken ben nasıl pislik oldum?" Bu sözleri söyler söylemez, pişmanlık kara bir bulut gibi içinden geçti. "Bana sadece nedenini söyle Grace."

Cevap vermek yerine durdu ve ayaklarını işaret etti. Aaron'un hakkını teslim etmek gerekirdi; iz bırakmamak için iyi iş çıkarmıştı. Cep telefonunu uzatarak -flaş ışığı uygulaması devrede- çömeldi ve iki yastık kılıfına benzeyen şeyi çıkarma işini gerçekleştirdi. Beşlikler, yirmilikler, tekliklerle doluydu. Parayı gerçekte görmek her şeyin önemsiz görünmesine neden oldu. Güzel sanatlarla dolu bir müzeye girip hediyelik eşya dükkânından çıkmak gibi. Özellikle de Grace'e baktığında onu bir heykel gibi hareketsiz, gözleri omzunun ötesinde bir noktaya sabitlenmiş halde bulduğunda.

Ve kendi kendine bunun merak olduğunu söyledi - her ne kadar saçmalık dedektörü bir ambulans sireni gibi gürültülü bir şekilde çalışsa da - çantaları Grace'e vermesine neden olan şey buydu. Sabah bu kararından kesinlikle pişman olacaktı ama o anda Grace gerçektir. Para gerçek değildi. Ormanda hiçbir değeri yoktu, yarın kesinlikle olsa bile ve kendisine aptal diyecek olsa bile. "Pekâlâ, gidelim. Hadi gidelim."

Grace, Aaron'la uzattığı yastık kılıfları arasında şaşkın bir bakış fırlattı. "Nereye gideceksin?"

"Bana söylememiştin, hatırladın mı?" Ayağa kalktı, boynundaki sertliği yuvarladı, pantolonundaki kiri fırçaladı. "Bak, teknik olarak zaten suç ortağım, çünkü seni pencereden çıkarken bildirmem gerekirken bildirmedi. Kendimi rezil de edebilirim."

Grace kendini ona doğru fırlattı, vücudunun etkisi açıklamasını kesti. "Kapa çeneni, seni yalancı." Kelimeler boynunda boğuklaştı. "Bir şeyin neden iyi bir karar olduğunu her zaman açıklayamazsın, değil mi? Ben de yapamam. Kimse yapamaz, değil mi?"

Mezuniyet ya da Noel gibi etkinliklerde kız kardeşlerini saymazsak, Aaron hayatında hiçbir kıza sarılmamıştı. Bu şekilde değil. Ne onun mutluluğundan ne de başka bir şeyden. İçgüdüsel olarak kollarını kızın etrafında dolaştırdı, biri sırtının üst kısmındaydı,

diğeri kalçalarının hemen üstünde. Ve onun kıvrımlı küçük paketini kendine doğru çekti, sadece bir testti. *Sadece bir test.* "Sakın buna alışmaya kalkma Grace."

"Sarılmak mı?" Nefes nefese sesi ormanda tam da evindeymiş gibi geliyordu. "Yoksa bana sürpriz yapman mı?"

"İkisi de." *Şimdi bırak onu. Onu bırakma zamanı.* "İyi bir adam olabileceğimi düşünerek hata yapma. Seni hayal kırıklığına uğratacağım."

Grace ciddi bir baş hareketiyle onun kucağından indi. "Ama bu gece değil?"

Buna cevap veremezdi. Ona şu anki terbiye seviyesinde sadece bir gece kalacağını bile söyleyemezdi. Eğer bu ikisine de birlikte ne kadar az anlam ifade ettiklerini göstermezse, hiçbir şey göstermezdi. Potansiyel yeni işverenine ihanet etmesi bir günden az sürmemiş miydi? Geçmişteki günahlarını görmezden gelen ve ona bir şans daha veren bir adama?

Tilt makinesinin arkasında, teli tekmeleyerek serbest bırakan ayağının görüntüsü onu istila etti ve avuçlarını pantolonunun kenarlarına sürtmeye zorladı. "Yolu göster, Robin Hood."

On dakika sonra Suburban'la Iowa'nın soğuk karanlığını yararak ilerliyorlardı, Aaron kendini neyin içine soktuğunu merak ediyordu. Grace yolcu koltuğunda gülümsemesini engelleyemiyor, ona manastırdan kaçmış bir rahibeyi hatırlatıyordu. Ya da eğer bacakları onun için rahatsız edici bir şekilde mor taytlarla kaplı olmasaydı, öyle de *olabilirdi*. Ya da kendini araca doğru ittirdiğinde külot çizgilerinin kutsal olmadığını fark etmemiş olsaydı. Onu tekrar Suburban'dan dışarı çekmek, yan tarafa bastırmak ve mor pamukluları onaylamak için aşağı çekmek istedi. Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun, eğer evinden külotsuz çıkarsa, kapıyı transparan bir tişörtle açtığından beri aleti acı verici bir şekilde şişmiş olan bir adamla, küçük meme uçları beyaz kumaşa dokunarak.

Grace'in zihinsel durumu hakkında hâlâ yeterli bir ölçüye sahip değildi. Daha doğrusu, *diğer* insanların onun ruhsal durumu hakkında ne düşündüklerini. Daha önceki hayal kırıklığı sözlerine rağmen - bir bakıcısı olmasına ve akşam yemeğine misafir geldiğinde ailesinden farklı bir yerde yemek yemesine rağmen - Aaron'ın içgüdüleri ona Grace'in farklı konuşuyor, davranıyor ve mantık yürütüyor olsa da, kendisinden daha iyi uyum sağlamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyordu. Ama ona duyduğu çekim tarafsızlığını ortadan kaldırdı. Hem de çok. Pencereden geriye doğru tırmandığından beri vücudu onunla temas etmek için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden kendine güvenemiyordu. Ya Grace'e olan çekiminin peşinden gitmesine izin verirse? Duygusuz bir orospu çocuğu olduğu ortaya çıktığında -ki çıkacaktı- Grace incinecekti.

Ve tecrübeli bazı kadınların, o aramadığında alındıkları gibi değil. Hayır, her şeyde olduğu gibi Grace farklı tepki verirdi.

Ve onun incinmesi fikri içinin yanmasına neden oldu.

Grace düşüncelerini bölerek, "Şu sapaktan dön," diye talimat verdi. "Çok uzak değil."

Aaron Suburban'ı 235 numaralı eyaletler arası yola doğru sürdü ve kar yağmaya başladığında silecekleri çalıştırdı. Çok değil, sadece hafif bir sağanak, ama Kaliforniya'dan gelen birinin abartılı bir yavaşlıkla dönüş yapmasına yetecek kadar. Grace'in yumuşak kahkahası ona ulaştığında fark ettiği bir şey vardı ve başını çevirdiğinde onu koltukta bağdaş kurmuş, yastık kılıflarını kucağında şişirmiş, eğlenen gözlerle onu izlerken buldu. "Daha önce hiç karda araba kullandın mı?"

"Dün sayılır mı?"

Dudaklarını büzdü. "Sanırım."

"Bir dahaki sefere biraz daha alaycı olmayı dene." İnandırıcı gibi değil. Kendini gerçekten utangaç hissetti. "Araba kullanıyor musun?"

"Son zamanlarda değil. Austin'de yaşadığımdan beri değil." Koltuğunda döndü ve ayaklarını yere bıraktı. "Ama araba sürdüğümde bir büyükbaba gibi değildim."

"Mario Andretti bir dede. Belki de bunu bir iltifat olarak söylediniz."

"Kastetmedim," diye cevap verdi rahatça.

Aaron hız göstergesindeki yansımasını gördü ve bilinçli bir çaba harcamadan gülümsediğini fark edince şaşırdı ve hemen kararttı. "Belmont benden daha yavaş sürüyor. Kardeşim," diye açıkladı Grace kaşını kaldırdığında. "Karşılaştığın dağ. Sen..."

"Kulübenden ayrılmak," diye bitirdi, artık ona bakmıyordu ve Aaron'ın ensesinin kaşınmasına neden oldu. "Kardeş gibi görünmüyorsunuz."

"Biz de onlar gibi davranmıyoruz." Kırmızı ışıktaki durdu, asfaltta dans eden, far huzmelerinde dönen tanecikleri izledi. "Belki de öyleyizdir. Yargılayabileceğim tek kişi o."

Grace öne doğru eğilip ön camdan bakarak, "Bir sonraki ışıktan sağa dön," dedi. "Kız kardeşim ve ben çok yakındık. Gerçekten yakındık. Ama o yapmadı... bir yaz bizi ayırdılar ve ondan sonra her şey değişti."

Işık yeşile döndü ve Aaron isteksizce gaza bastı, Grace'in sözleri kafasında sekiyordu. "Sizi nasıl ayırdı?"

"İleride." Grace yolcu tarafındaki cama dokunup yoldan geride kalmış iki katlı tuğla bir binayı gösterdiğinde Aaron'ın konuyu -bu arada konu neydi ki?

siyah, zincirle çevrili bir kapıyla çevrili ön avlu. "İşte. Bir dakikaya geliyorum."

Aaron Suburban'ı park etti ve motor uğultusundan arındırılmış ani sessizlikte alay etti. "Tek başına gitmiyorsun. Buranın ne olduğunu bile bilmiyorum."

Araçtan çıktı, ön çamurluğu yuvarladı ve Grace'in kapısını açtı. Yastık kılıflarından birini Aaron'a uzattı, döndü ve Suburban'dan atlamaya başladı ama Aaron bir anda onu havada yakaladı, kolunu beline doladı ve iki ayağı da yere sağlam basana kadar yavaşça aşağı indirdi.

Ama bırakmadı. Göğüsleri her zamankinden daha da yukarı kalkmıştı çünkü göğsünden aşağıya doğru sürüklenmişlerdi ve henüz zıplamaya fırsat bulamamışlardı. Onu sıkıca kendine çekti ve acı çeken bir ayı gibi inleyerek dolgunlaşmalarını izledi. Kadın kirpiklerini savurarak adamın ağzını daha da yaklaştırır gibi oldu ve adamın başı öne düştü, sanki kadın emretmiş gibi... ve adamın hiçbir kontrolü yoktu... hiç.

İrade kaybı o kadar yabancıydı ki Aaron Grace'i bıraktı ve sanki yanmış gibi geri adım attı. Kafasına ve fermuarının arkasına bir çekiç inerken topuklarının üzerinde döndü ve kızın yüzündeki şaşkınlığı görmemesi için kapıya doğru ilerledi. Neden bu kız onda olmadığı bir şey olma ihtiyacı uyandırmaya devam ediyordu? Başı dertte olan genç kızları havada kapıp öpen şövalyelerden olmadığı kesindi, tıpkı filmlerin jeneriği akarken oynanan bir sahne gibi. Gece ne kadar çabuk biterse ve kendi imajıyla ilgili gelecekteki tüm kafa karışıklıklarını ortadan kaldırabilirse o kadar iyiydi.

Grace kilitli olan kapıda onunla aynı hizaya geldi. Aaron, Grace'in uzanıp gömme gümüş bir tuş takımındaki Çağrı düğmesine basarak bir ışığın yanmasına ve bir kameranın vızıldayarak faaliyete geçmesine neden olduğunda daha önce de orada olduğunu fark ederek izledi. Grace elektronik göze gülümsedi ve Aaron onu arkasından itme isteğini bastırdı. Bunun yerine, nerede olduklarına dair bir ipucu bulmak için çitlerin arasından baktı ve bir tomar para ver me ye hazırlandı.

Tek siyah kapının hemen üzerinde, daha sert yağmaya başlayan karın içinde titreyen donuk bir spot ışığıyla aydınlatılan küçük bir tabela asılıydı.

YouthAspire.

Yedinci Bölüm

YouthAspire ismi Aaron'a bir şeyler çağrıştırdı ama ne olduğunu çıkaramadı. Bunu daha fazla düşünecek zamanı da yoktu çünkü kapı klik sesiyle açıldı ve yürüyüş yolunun sonunda bir ışık yandı. Aaron aşağı baktığında Grace'in gözlerini üzerinde buldu, kirpiklerine kar taneleri yapışmıştı.

"Karıya gitmelisin," diye fısıldadı, ikinci yastık kılıfını onun boştaki eline bastırarak. "Belki bunu neden yaptığımı anlamana yardımcı olur." Aaron, yabancı bir binaya girip iki çanta dolusu para bırakmamasının nedenlerini sıralamak için ağzını açtı -bildiği kadarıyla burası kılık değiştirmiş bir genelev de olabilirdi- ama sessiz sokakta dururken önemli görünen tek bir faktör olduğunu fark etti. Grace'in gitmesini istemiyordu. Hele de kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorken.

"Doğru. Hadi gidip beni suçlu yapalım." İki yastık kılıfını bir eline geçirdi ve cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıp Grace'e uzattı. "Git Suburban'da bekle. Kapılar kilitli."

Şaşkınlıkla başını salladı ve dediğini yapmak üzere süzüldü. Aaron içinden homurdanarak patikayı tırmandı, ilerlerken ceketinin yakalarındaki karları temizledi. Tam yolun sonuna varmıştı ki siyah kapı gıcırdayarak açıldı ve iki genç kız başlarını dışarı uzattı. Bu da Aaron'un durmasına neden oldu.

"Grace nerede?" diye sordu içlerinden biri.

"Çekilin yoldan," diye içeriden bir ses geldi. Tanrıya şükür bir yetişkin sesiydi. İki küçük kızın kafası da kayboldu ve kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın kapı aralığını doldurarak Aaron'un ölçüsünü aldı. Eski bir deniz kaptanı, diye düşündü saçma bir şekilde. "Bu da ne böyle? Grace nerede?"

Belli belirsiz bir İrlanda aksanını fark etti ama bundan etkilenecek bir ruh hali içinde değildi. Araca doğru başını salladı, Grace yolcu camından el salladığında iç geçirdi, koltuğunda zıplıyordu. "İşte orada," dedi Aaron, sesi acımasız çıkıyordu. "Bunu sana bırakmamı istedi."

Aaron çantaları uzatarak ilerledi, tam o sırada iki kız tekrar ortaya çıktı, biri İrlandalı kadının vücudu ile kapı çerçevesi arasından, diğeri de kadının bacaklarının arasından kayarak.

"Burası neresi?"

"Emin misin, sana söylemedi mi?" Kadın içtenlikle güldü ama tuhaf bir tezatla yastık kılıflarına endişeyle baktı. "O olmasaydı artık burada olmazdık." Nefesinin altında bir şeyler fısıldadı. "Hayır, tamamen başka bir şey olurduk."

Çenesini ovuşturdu. "Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak." Küçük kızlardan biri Aaron'a el salladı, Aaron'un ağzının kenarları, cevap kaydedilmeden önce bir gülümsemeyle selamlamaya karşılık vermek için kalktı. Kendisine ve bilgi eksikliğine sinirlenen Aaron, bunun yerine başıyla hızlıca selam verdi. "Burası bir tür yetimhane mi?"

"Eh. Bir çeşit. Hâlâ ayrıntıları çözmeye çalışıyoruz." Kadın her iki kızı da kovaladı, tavrı iyi huyluydu. "Söylememin sakıncası yoksa..." Aaron'un kanat uçlarına baktı. "Tüm detayları bilmeden bir şey yapacak birine benzemiyorsun."

"Haklısın." Belli ki kadın yastık kılıflarını bu yüzyılda hiçbir zaman almayı planlamıyordu, bu yüzden Aaron bir adım öne çıktı ve onları kapının hemen içine kaydırды. "Almayacağım."

Konuşurken para dolu torbalara bakıyordu. "Pekala. Eğer seni bir geceliğine vicdan azabından kurtulmaya ikna edebilecek biri varsa, o da Grace'tir." Ardından gelen duraksamada kar, yürüyüş yoluna doğru püfürdedi. "Ona teşekkür ettiğimi söyle. Ona dikkatli olmasını söyle. Görünüşe göre onu bir süre daha görmem gerekmeyecek."

Grace'in yanına dönüp yeni bir sorgulamaya başlamak için sabırsızlanırken, iyi geceler mırıldandı ve kontağı çevirir çevirmez kaldırımından uzaklaşarak aracına doğru yürüdü. *Suç mahallini terk etmek. Yüce Tanrım.*

"Pekala, Grace-"

"Teşekkür ederim." Sözlerine, yolcu tarafındaki camı indirmesi, sağ kolunu gecenin karanlığına doğru savurması ve başını geriye atması sonucu oluşan soğuk ve beyaz kar taneleri eşlik etti. "Teşekkür ederim," dedi tekrar, bu sefer daha tiz ama yine de her zamanki müzikal ses tonuyla.

O anda Dünya'dan değildi. Aaron gözlerini yoldan ayıramıyor, sürekli Grace'e dönüyordu. Yanaklarında nem lekeleri vardı,

Gerçi izlerin erimiş yoğuşmadan mı yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığını anlayamıyordu ama fark etmezdi, çünkü daha alınacak çok şey vardı. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, sanki su altında batarken filme alınmış ve sonra ileri sarılmış gibiydi. Uçuşuyor, birbirine dolanıyor ve dans ediyordu; kırmızı ipek kravatının telleri ve tutamları nemli yüzüne takılıyordu. Gözleri kapalıydı ama her şeyi görüyordu. Aaron bunun kesinliğini asla ifade edemezdi. Ya da onun ne gördüğünü bilmek için duyduğu çaresizliği. Onun anlattıklarını duymak için.

Grace kapıyı açıp dışarı atlayana ve koşmaya başlayana kadar, çorak bir arazinin yanında kenara çektiğini fark etmedi. Panik boğazını sıktı, ama onunla savaştı, peşinden gitmek için Suburban'dan dışarı atladı. Kalbi göğsünde üç kez çarpan Aaron, hâlâ yanmakta olan farların aydınlattığı kızın formunu gördü.

"Grace," diye bağırdı. "Buraya gel."

Kollarını açmış, gökyüzüne doğru gülerek dönerken bacakları mermere dönüştü. Yırtılmıştı. O kadar parçalanmıştı ki. Endişe ve kıskançlık arasında. *Ona bak, diye* bağırarak için garip bir dürtüsü vardı. *Sadece ona bak.* Giydiği ceketin ön düğmeleri açılmıştı ve bu onu ileri iten şeydi -Donarak öleceğinden korkuyordu. Grace'e ulaştığında, sanki onun yaklaştığını hissetmiş gibiydi, çünkü kollarını boynuna doladı, sıcak nefesi boynundan aşağı, gömleğinin içine kadar süzüldü. "Endişelenme," diye nefes aldı. "Endişelendiğini anlayabiliyorum."

Ellerini Grace'in pazularına doladı, onu uzaklaştırarak paltosunu çekiştirdi, gereksiz sert hareketlerle düğmelerini ilikledi ama Grace sıcak ellerini onların üzerine koyduğunda bir anda durdular, beyaz nefesi hızlı patlamalar halinde aralarında püskürüyordu. "Sürprizlerden hoşlanmam Grace."

"Çok yazık," diye fısıldadı. "İnsanlar benim onlarla dolu olduğumu söylüyor." "Şu anda aynı fikirdeyim."

Grace'in dokunuşu kayboldu. Geri adım atarak yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Çok fazla kötü şey var. Etrafımızda her zaman kötü şeyler oluyor. Sanırım ben sadece..." Çenesini indirdi ve bakışlarındaki duygu onu neredeyse bir adım geri attı. "İyi bir şey olduğunda durup takdir etmeyi severim."

Kar giderek ağırlaşıyor, beyaz taneler yüzüne, saçlarına düşüyor ve derece derece eriyordu. Grace'i izlerken, sözlerinin anlamını kavramaya çalışırken dili damağına yapışmıştı. Bir sonraki adımda ne yapacağını kaçıracağından korkuyordu. *Yabancı bir yerde bir tarladayım...*

Ve ben bunu değiştirmeye çalışmıyorum. Onun aksine sadece durup bekleyeceğim. Beklemek.

"O yer." Boğazını ovuşturdu. "Eskiden gençler için bir liderlik kampıydı. Bir... trajedi yaşadılar ve neredeyse kapatılıyordu. Ama söndürülmesine gerek yoktu, sadece değiştirilmesi gerekiyordu. İlk seferinde işe yaramayan fikirleri ya da insanları bir kenara atamazsınız, değil mi?"

Alnı kırıştı, sanki doğru kelimeleri bulmak sinir bozucuymuş gibi ve ilk kez aynı sayfadaydılar. "Ya elimize geçen tek şey anlarsa Aaron? Bunun gibi. Orada olduğu gibi. Çalışıyoruz, *çabalıyoruz*, oturuyoruz, kalkıyoruz ve ne için çalışıyoruz? Bence... anlar. Ve biz, ben ve sen, bu gece bir tane yapmalıyız. Başka birileri için bir an yaratmalıyız. O yüzden durup bunu düşünebilir miyiz? Tek yaptığım bu. Sana başka bir şey gibi görünse de, kendi yöntemimle düşünüyorum. Sadece duruyorum. Ve düşünüyorum."

Yutkunamıyordu. Her dendiğinde boğazı tıkanıyor, basınç basınç üstüne yığılıyordu. Sonunda "Tamam," demeyi başardı. "Tamam, iyi."

Ama kadın yaklaştığında iyi değildi. Eskiden Aaron olarak bilinen çığ, açığıtaki et parçasına yaklaştı. Çılgıncaydı. Her şey deliceydi. Şimdiye kadar sadece siyah ve beyaz renklerle ilgilenmiş olan Aaron'ı ışık ve gölgeleri düşünmeye zorluyordu. Ve o ışıktı. Onun derisini yüzecek kadar parlıyordu.

Şimdiye kadar insanlar sadece bencilliklerini saklıymış gibi davranmıştı, kendisinin saklamaya zahmet etmediği türden. Ama Grace öyle değildi. Onun doğru bildiği her şeyle çelişiyordu ve bu da ayaklarının altındaki toprağı titretiyordu. Ona, hedefine yaklaşan bir aslan terbiyecisi gibi yaklaşıyordu, sanki aslan ürküp onu yiyebilirmiş gibi. Burada akli başında olan *o* muydu? Yoksa bunca zamandır *o* muydu? İki birden olamazdı, değil mi? Grace kulağını kalbinin üzerine koyduğunda düşünceleri dağıldı ve duyduğu şey karşısında nefesi kesildi. "Sen de hissediyorsun. Yaptığımız iyiliği hissediyor musun?"

"Bilmiyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sorun değil. Bu senin ilk seferin."

"Sen de o trajedinin bir parçası mıydın Grace?" Aaron bu şüphenin nereden kaynaklandığını ya da kafasında uçuşan milyonlarca soru ve düşünce arasından bunu nasıl seçtiğini bilmiyordu. Ama işte oradaydı. "Sanırım öyleydin."

Kadının nefes almadığını fark etmesi birkaç atışını aldı ama adam onu sarsamadan önce kadın yoğun dozda oksijen çekti. "Bir dakika Aaron. Bu

onlardan biri. Gel benimle içinde yaşa." Yumuşak parmak uçlarıyla adamın kulağını okşayarak saçlarındaki karı temizledi. "Lütfen mi?"

Berbat. İçine çekildiği durumu tarif etmenin başka yolu yoktu. Vücudu yorgun ve neşeliydi, adrenalin kan dolaşımına sızıyor ve onu ısıtıyor, Grace'in yakınlığıyla birlikte onu sıcak yapıyordu. Can yeleği olmadan uçsuz bucaksız bir okyanusa atılmıştı ve Grace ona yardıma benzer bir şey uzatıyordu ama bu o kadar yabancıydı ve daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi ki ona tutunmak zordu. Kayıyordu. Kaymaya devam ediyordu. Sonunda onu *tutunmaya* zorlayan şey Grace oldu. O da aynı okyanustaydı. Belki de *hep* oradaydı. Ya *onun* uzanıp tutunması ihtiyacı olan kurtarıcıysa?

Aaron farklı bir bilinç düzleminden hareket ederek bir elini Grace'in saçlarına, diğerini de sırtına koydu. Güzel kokulu ama karmakarışık saç tellerini parmaklarının etrafında doladı ve başını arkaya doğru eğerek göz kapaklarının aşağıya süzülüşünü, inerken kar tanelerini yakalayışını izledi. Hayatında hiçbir şey onun nefes nefese kalmış, ayrılmış dudaklarının ağzını aşağıya davet etmesinden daha canlı, daha gerçek görünmemiştii. Ve o da gitti, çünkü yapacak başka bir şey yoktu, açık dudaklarını birleştirdi, ardından dilleri ıslak bir şekilde çiftleştii. Yolları ilk kesiştiğinden beri içinde tuttuğu inilti, ağzından on kiloluk bir kaya gibi düştü. Hafif bir kar yağışı altındaki kırlarda öpüşmek tatlı olmalıydı. Öyle *olmalıydı*.

Ama tatlılığın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle de bir kadınla fiziksel etkileşim söz konusu olduğunda. Böyle zarif bir tanıma benzeyen herhangi bir şey de hissetmiyordu. Hayır, dudakları onunkilerin altında genişlemeye çabalarken, ağzından gelen her eğik saldırıyı karşılamaya çalışırken, Aaron'ın aleti kabardı ve külotunun içinde dürtüklenmiş bir yılan gibi kıpırdandı. Ama gözleri kapalıyken, sadece karlı bir tarlada mistik bir peri gibi çılgınca dönen gülümseyen kızı görebiliyordu ve inkâr onu öpücüğü kesmeye zorladı.

"Grace," diye hırladı ağzının içine. "Bir anlam ifade etmiyoruz. Sen..." Tanrım, kızın vücudu onunkinin etrafında sımsıkı, sanki birbirlerine yapıştırılmış gibi kıvrılmışken düşüncelerini düzgün tutamıyordu. "Bu tarlayı görüyorsun ve kaçacak bir yer görüyorsun."

"Evet." Ağzından çıkan en deli saçmalıklarla Grace'in onu hiç aksamadan takip ettiği anlaşılmıyor muydu? "Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey görmüyorum. *Hiçbir şey* görmüyorum." Eli kıcının sağ tarafını kavradı, kalçalarının çentiğini aletin üzerine yerleştirdi, ihtiyaç bir

salgın. "Bu doğru değil. Seni o pis yere götürsem kimsenin tanık olmayacağı bir yer görüyorum."

Sanki boynu güç kaybetmiş gibi başı geriye düştü. "Sanırım bu çok mantıklı olduğumuz anlamına geliyor," dedi nefes verirken. "Düşüncelerini yüksek sesle söylediğinde çok daha iyi oluyor ve tahmin etmek zorunda kalmıyorum. Bundan bahsetmiş miydin?"

Sanki söylenmemiş bir emir verilmiş gibi, ağızları tekrar buluştu, birbirlerinin öfkeli, nemli bir kayışla işledi. Aaron'ın Grace'in sırtına doladığı kolu sıkılaştı. Grace'in evcilleşmemiş tadına o kadar susamıştı ki, onu tamamen geriye doğru eğdi, kalçalarını bir çapa olmadan ona doğru yuvarladı, rüzgâr dışında onu itecek bir duvar yoktu. Tanrım, *daha fazla*. Ona karşı her şeye ihtiyacı vardı. Nasıl bu kadar uzun süre onsuz yaşayabilmişti?

Aaron'un içindeki testosteronun hınzırca yükselişi Grace'i bir şekilde etkilemiş olmalıydı, çünkü kollarında ateşli, çılgın bir seks yumağına dönüşmüş, kalçalarının iç kısımlarıyla onun kalçalarına sarılmaya çalışıyordu. Amının yumuşak sıcaklığıyla Aaron'ın aklını başından almaya çalışıyor, kucağına her değdiğinde inlemesine neden oluyordu. *Prezervatif yok. Prezervatifim yok*. Bu acı verici farkındalık aynı anda hem bir lütf hem de bir lanetti. Bir nimetti çünkü Grace, Aaron'ın ona vermek istediğinden daha iyiydi. Bu da onun taytını indirip, haftalarca hissedeceği, dizlerine kadar toprağa gömülü bir sikiş yapmaktı. Bir lanet, çünkü... Aaron, Grace'in buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu - neredeyse kendisi kadar- onun için kötü olacak olsa bile.

Onun altında.

Başka bir zaman ve mekândan gelen yüz­süz hayaletler... Hain olarak adlandırılmanın acısı odağını çalmaya çalışıyordu ama Grace'in ağzı onunkinin altındayken onları görmezden gelmek kolaydı. Tehditkâr anılar onu daha da saldırganlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu, sanki Grace onu temizleyebilecekmiş gibi, her ne kadar imkânsız olsa da. "Aaron," diye inledi, öfkeli öpüşme turundan ayrılarak.

Gözleri görmüyor, nefesi hızlanıyor, kalçaları bacaklarının dışında aşağı yukarı kayıyordu. "Aaron, aman Tanrım, lütfen..."

Aaron'ın parmakları, beyni ona durmasını emretmeden önce ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Kadının rahatlatma isteğini görmezden gelmek mümkün değildi; bu istek kalan muhakeme yeteneğini de çalmıştı. Ona dokunmanın, merakını gidermenin neden kötü olduğunu hatırlamak için. Kurallara aykırıydı. Aaron kasıklarındaki ağırlığa bir lanet okuyarak avucunu kızın karnında düzleştirdi ve taytının ön tarafına doğru kaydırıldı. "Tamam, hippî." Pürüzsüz, tüysüz tenin üzerinde katmanlaşmış bir

nemlilikle karşılaştı; mastürbasyon fantezisi gerçek olmuştu. O bir

Arzu *karmaşası*, kanıtlar onun seksini ıslatıyor, mor tayıtı nemlendiriyordu. "*Siktir*, Grace. Prezervatifim olsaydı bile şu an seni hiçbir şey kurtaramazdı. Bunu hissettikten sonra olmaz." Vücudunun girişini buldu, iki parmağını gidebildikleri kadar uzağa itti, her ikisinin vücudu da bu bağlantının mükemmelliği karşısında sarsıldı. İniltisi o kadar düzensizdi ki kendi sesini bile tanıyamadı. "İç çamaşırı giymediğini biliyordum. Belki giyinmek için yardım *istemişsindir*. Dar bir külotu kalçalarından yukarı kaydırma fikri hoşuna gider miydi? Dudakların kapanana kadar kenarlarını sağa sola çekiştirmem hoşuna gider mi?"

"Evet." Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve bu hareket, kolunun vücudunu ölümüne kavraması sayesinde kıvrımlarını adamın kaslarının üzerinde kaydırıldı. Ama Aaron parmaklarını içeri ve dışarı çekmeye başladığında kemiksiz bir düşüşle geri kaydı. İçeri ve dışarı. Kıvrılan bir boğumla klitorisini kızdırmak için durdu, böylesine somut bir zevkle şiştiğini hissetti, hiçbir çekince yoktu. "Daha, daha, daha," diye fısıldadı, bakışları o kadar camlaşmıştı ki Aaron artık onu *görebildiğinden* emin değildi. Ve onun odağı olmadan gergindi, çünkü onu su üstünde tutacak tek şey onun varlığı olduğu için lanet okyanusun ortasına düşüyordu.

"Hey. *Grace*. Bana bakmalısın, lanet olsun." Parmakları eve doğru itildi ve tutuldu, aciliyet ısrarcı pençeler gibi omurgasına tırmanıyordu. "Burada benimle ol. Bunu bana yapma ve öylece gitme."

Gözlerinin yeşili kırıldı, dişleri dolgun alt dudağına saplandı ama işte oradaydı. Kendi alnıyla onun alnını bulup hafifçe birbirine sürttü ve bu baskı hoş karşılandı. Hem de çok hoştu. Sanki bu basit hareketin beyninin topraklarında gerçekleşen yabancı savaşı sakinleştireceğini biliyormuş gibi. Keşfedilmemiş bir kapak bulunduğu ve içine sürünerek girdiği bir beyin. "Ben buradayım. Parmakların çok iyi hissettiriyor. Bana böyle dokunduğuna inanamıyorum. Bunu ben istedim." Küçük muhteşem vücudu titremeye başladı, dişleri kenetlenirken aynı anda amcığı da onun dokunuşuyla kasılmaya başladı. "Ormanda da elini tutmak istemiştim. Ama bu daha iyi. *Daha iyi*. Ben yapacağım..."

"Tanrım. Yap hadi. Hadi, Grace. Elindeki en iyi şeyle avucumu doldur." Aaron başını eğerek Grace'in boynunun kenarından bir iz emdi, kulak memesinin altından bir ısırtığa karşı koyamadı. Bir tane daha. "Öpüşürken bu kadar ıslanan kızlar evden iç çamaşırsız çıkmamalı, değil mi? Hayır. Ve kesinlikle benim gibi biriyle evden çıkmamalılar. Ben el ele tutuşmam. Sana bir metre bile yaklaşmamalıyım." O kelimeleri söyledi

öfkeyle boynuna. "Yaptığım şey *bu*. Seni eve kirli bir sırta geri gönderiyorum."

Yarısı, parmaklarını batırdığı en ateşli kadın etinden uzaklara itilmeyi bekliyordu. Sürünerek geri geleceğini, işi bitirmek için yalvaracağını bilse de bunu diledi. Onun işini bitirmek için. Yine de bunların hiçbirine gerek yoktu çünkü bir uyarı olarak söylediği sözler onu uçurumdan aşağıya çekmiş gibi görünüyordu, duvarları parmaklarını enfes bir işkenceden başka bir şeyle sağlamak için kapanıyordu. Çünkü sikiinin etrafındaki o sıkışmayı, o damlayan nemi hissetmeye o kadar ihtiyacı vardı ki, başını geriye eğdi ve yağın kara doğru hırladı.

"Aaron," diye inledi Grace, ceketinin yakalarını yumruklayarak. Bir eli serbest kaldı, boğazına ve saçlarına doğru kaydı, açık dudaklı bir öpücüğe girmek için başını aşağı çekti. Tanrı'ya şükür dilleri birbirine değmedi, çünkü adam aletini çıkarıp dilini kullanması için ona yalvarabilirdi. "Ohhh," diye nefes aldı, vücudu uyarı vermeden adamın kollarında tamamen gevşedi, ağızları ayrıldı.

Ve işte oradaydı, ay ışığının aydınlattığı bir tarlada bir kızı geriye doğru daldırıyordu, sırtı o kadar eğilmişti ki saçları yere sürtünüyordu. Sanki dans ediyorlardı da, adam kızı parmaklıyor, boşalması için müstehcen şeyler söylüyordu. "Grace-"

"Şşşt." Kollarını gece gökyüzüne doğru uzattı. "Bir gecede iki an. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Boğazı daha önce hiç hissetmediği kadar ağrıyordu. "Seni eve götürmem gerek."

İç çekerek doğruldu ve ayağa kalktı, adamın dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu ve Suburban'a doğru süzüldü. "Tamam." Omzunun üzerinden ona bakarken gözleri parlıyor, bacakları sallanıyordu. "Gidelim büyükbaba."

Sekizinci Bölüm

Grace yolcu koltuğunda bacak bacak üstüne a t t ı ğ ı n d a ve uyluklarının birleştiği yerde bir rahatsızlık hissettiğinde gülümsedi. Aaron'a cinsel deneyimi hakkında yalan söylememiştir. Hayır, bunu asla yapmazdı. Ama sanat okulunda yarı deneysel olarak geçirdiği ilk iki yıldan bu yana epey zaman geçmişti ve görünüşe göre birlikte olduğu iki erkek ve bir kızdan hiçbiri Aaron kadar deneyimli değildi. O terli yurt karşılaşmalarını düşündüğünde, sadece düşünce sürecini hatırlayabiliyordu. İyi hissettiriyormuş gibi mi yapmalıyım? O ya da kız iyi hissettiriyormuş gibi mi yapıyor?

Tarlada o garip endişeler için zamanı olmamıştı çünkü dudaklarını kilitledikleri anda düşen bir şehvet krateri kafasına çarpmıştı. Burnunu yolcu tarafındaki cama dayadı, yarı yarıya onun çimlere yayılmış yüzüstü yatan formunun kendisine bir başparmak işareti gönderdiğini görmeyi bekliyordu.

Aaron sürücü k o l t u ğ u n a tırmanıp motoru çalıştırırken ve ona endişeli bir bakış atarken bu görüntü onu güldürdü. "Komik bir şey mi var?" Tanrım, Aaron'ın kucağına oturmak ve tam da kurtulduklarını düşündüğü anda onu sürekli içine düştüğü bunalımdan çıkaracak bir şey *yapmak* istiyordu. Belki iki parmağıyla gözlerini dürtmek, Three Stooges gibi. Ya da kulağına tak tak şakası. Bir öpücük. Belki... belki bu işe yarar. Bu düşünce gülümsemesinin solmasına, bacaklarının arasındaki nabzın yeniden atmasına neden oldu. "Sanki parmakların hâlâ içimdeymiş gibi hissediyorum."

Aaron Suburban'ı vitese takarken dondu kaldı, çenesi neredeyse karanlıkta büküldü. "Bu olmamalıydı."

Grace onun bunu söylemesini beklemişti, ama ortasındaki ağrının sancıya dönüşeceğini tahmin edememiştir. "Neden olmasın?" Hareket etme ihtiyacı duyarak emniyet kemerini vücuduna doğru çekti ve yüksek bir sesle bağladı. "Babam için çalışacaksın diye mi?"

Ardından gelen uzun duraklamada onun düşündüğünü duyabiliyordu. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedi alçak bir sesle, Suburban'ı tekrar yola çekerken,

kar tanelerine doğru baktı. "Bana neden burada olduğumu hiç sormadın. Iowa'da gözleme kahvaltılarına gizlice girerek ne yaptığımı. Bu davranışın bana özgü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Başını eğdi, adamın geçen sokak lambalarındaki güçlü profiline baktı. *Aydınlık, karanlık. Aydınlık, karanlık.* "Sanırım iyiliğinin karşılığını veriyordum, çünkü bana geceleri okulun içinde ne yaptığımı hiç sormadın."

"Peki, şimdi sor." Emri neredeyse bağırarak verdi, kendini şaşırtmış gibi görünüyordu, sonra elini saçlarında gezdirerek sürücü koltuğuna geri yerleşti. "Neden herkes gibi ön kapıdan girmek yerine arka kapıdan gizlice girmem gerektiğini sor."

"Diğer herkes değil. Ben değil."

Bu onu üzmüş gibi görünüyordu ama yorum yapmadı. Doğrudan değil. "Sor, Grace."

Göğsünde ani bir boşluk oluştu. "Hayır. İstemiyorum." Neden ona bakmıyordu? Arazide kurdukları o bağı hayal mi etmişti? "Ne fark eder ki?"

"Olabilir. Önemli." Suburban'ın direksiyonunu otoyola kırdı, motor hızını artırma isteğine uymakta zorlanıyordu. "Sana ne olduğu da önemli. *Trajedi* her neyse. Önemli. Hayatın bir dizi an olduğuna inanarak yaşamak istiyorsan, geçmiş anları da hesaba katmalısın. Onlar daha yeni, daha güzel olanlarla birlikte solup gitmezler."

Koltuğunda dönerken Grace'in boynuna bir sıcaklık yayıldı. "Aslında yanılıyorsun. Soluyorlar. Ama bunun için çalışmalısın. *Denemek* zorundasın."

"Onların solmasını istemiyorum." Adamın ellerinin çatlak deri direksiyon simidinin etrafında sıkıldığını duydu. "Rahatlık uğruna onları zayıflatmama gerek yok."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Grace fısıldadı. "Zayıf olduğumu mu?"

Ona bir bakış atarken bakışlarında bir parça korku belirdi. "Hayır. Bence güçlü olmak için farklı yollar bulduk. Ve sanırım benim kullandığım yöntem beni senin için çok kötü yapıyor. Hissettiğin her şey çok büyük." Boğazı düğümlendi. "Ben hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Benim yöntemim insanların incinmesine yol açıyor. Yabancılaşma yoluyla izolasyon."

Uğuldayan Suburban'ın samimiyetinde Grace, Aaron'a onu Iowa'ya getiren şeyin ne olduğunu sormak istiyordu, şansını yeniden kazanmak için umutsuzca çabalayan bir adam olarak. Çünkü bu, arabayı bu kadar ustalıkla kullanan, ona bu kadar ustalıkla dokunan ve her şey için hızlı bir cevabı olan adamın tam tersi bir tanımlamaydı. Ama içgüdüleri ona, *Grace, bunu yapmasan daha iyi olur*, dedi.

biliyordu. Ve sezgilerini bir daha asla göz ardı etmemeyi zor yoldan öğrenmişti. Bu yüzden koltuğuna geri oturdu ve yeniden toparlanmak için ön camdan dışarı baktı. Aslında çıkmadığı biri tarafından terk edilmemiş gibi davranıyordu.

"Babam için ne iş yapacaksın?"

Grace soruyu öylesine sormuştu ki, cevabın bu kadar felaket olacağını hiç beklemiyordu. Politika konuşmak karnını ağrıttıyor ve onu sinirlendiriyordu. İnsanlar insandı, sayılar, anketler ve pasta grafikler değil. Belki de bu yüzden Aaron'ın Pendleton kampanyasındaki pozisyonunu hiç düşünmemiş ya da babasıyla yan yana neler başarabileceği hakkında fazla kafa yormamıştı. Ama konuştuğunda aldığı cevap her şeyi değiştirdi. Her şeyi. O kadar ki, ilk kırmızı ışıktaki yolcu tarafındaki kapıyı açıp canını kurtarmak için kaçma dürtüsüne kapıldı.

"Benim odak noktam on sekiz ila yirmi beş yaş arasındaki nüfus olacak." Ses tonu meydan okumadan alıştırmaya dönüşmüştü. "Düşünme biçimlerini, kullandıkları araçları kullanarak onları Pendleton kampına getireceğim." Ona sıkı bir gülümseme fırlattı. "Ona oy vermek istiyorlar, sadece henüz bunun farkında değiller."

Grace'in ciğerlerinin iç duvarlarında oluşan buz, onu zorlukla nefes almaya zorluyordu. Konuşması söz konusu bile değildi. Pendleton kampanyasının -kendisinin şahsen kullanmadığı- sosyal medyanın çeşitli biçimleri aracılığıyla genç seçmenlere ulaşmaya ve babasını daha genç bir kitleye hitap ettirmeye çalıştığını bir dereceye kadar biliyordu. *Elbette söz konusu olan* başkanlık olunca, kampanya seçim günü doğru deliği açmak için her türlü hileye başvuracaktı.

Ama Aaron'un Pendleton kampanyasındaki rolünün bu olacağını tahmin etmemişti. Esasen gençleri belirli bir sonucu istemeleri için etkileyecek, hatta belki de kandıracaktı. Bunun YouthAspire'da yaşadıklarından ne farkı vardı? Ya da Austin'deki psikoloğunun koltuğunda, Grace'i hasta telkinleriyle ailesinin söylemleriyle beslemesinden?

Değildi. Daha kötüydü, çünkü çok daha büyük bir ölçekteydi. Sadece ebeveynlerinden yeterince ilgi görmeyen ve olumlu yetişkin desteği için her şeye inanmaya hazır çocuklarla dolu bir kamp değil. Sadece anılarıyla konuşmaya ve onları anlamlandırmaya çalışan bir kız da değildi. Hayır, bu atlatmak için savaştığı her şeydi. Tam önünde duruyordu.

On altı yaşındayken YouthAspire'a gönderildiğinde, orası bir liderlik kampıydı; gençlik sığınma evi ve dinlenme merkezinden çok farklıydı.

fikirlerin sızması yavaş yavaş başlamıştı. Önde gelen bir politikacının kızı, yerel lisede popüler bir öğrencinin küçük kız kardeşi olarak Grace ilk günden beri hedefti. Danışmanlar etrafına üşüşmüş, her yemekte onunla birlikte oturmuş, yatakhane seçimini ona bırakmış, fazladan boş zaman vermişti. On altı yaşında bile amaçlarını anlamıştı. Bir sonraki yaz daha fazla kayıt yaptırmak, YouthAspire adını devam ettirmek ve nihayetinde daha fazla para kazanmak. Ve o da yardım etmek istemişti. Kurumsal profesyonellerden konferanslar, kampçıların liderlik anlayışını artırmak için tasarlanmış atölye çalışmaları içeren benzersiz eğitim formatları hakkında haberi yaymak istemişti. Onlara nasıl *kazanan* olunacağını öğretmek. Doğru *kararları* nasıl vereceklerini.

Aaron da aynı şeyi yapardı.

Tanrım, ne kadar *kolay kandırıldığını* düşündüğünde, anılar onu boğmakla tehdit ediyordu. O kadar ki, Suburban bir tümseğe çarptığında irkildi, avuçları yanaklarını serinletmek için havalandı.

"Hey. Hippi." Aaron'un endişesi sisin içinden ulaştı ama bu hoş bir dikkat dağıtma değildi. Onun dikkatini dağıtmasına izin vermek *istemiyordu*, geçmişte genç bir kızken yaptığı gibi. Böyle bir güvenle. Yaşadıklarından bir şey öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu. "Zayıf olduğunu düşünmüyorum. Tamam mı? Beni yanlış anladın."

Ellerini zorla aşağı indirdi ve kalçalarının üzerine koydu. "Biliyorum." Evden ne kadar uzaktaydılar? "Sorun değil."

Bir süre geçti. "İyi görünmüyorsun. Kenara falan çekeyim mi?"

"Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Söyleyeceğini ve gerçekten söyleyeceğini hiç düşünmediği bir şeydi ama bu durumda ev, kötünün iyisiydi. Belki şu anda değil. Ama Aaron havuzun babasının tarafında ne kadar derine yüzerse, o kadar yozlaşacaktı. Ve kendini kontrol etmeye ya da manipüle etmeye çalışanlardan bir şans daha vermeyecek kadar uzun süredir uzak duruyordu. Bu ayrılık, yanlış insanlara güvenerek, yalandan başka bir şey olmayan gerçeklere inanarak bir hata daha yapmayacağını garanti ediyordu.

Sonunda ailesinin evinin uçsuz bucaksız garaj yoluna çıkan yola saptıklarında Grace emniyet kemerini çözdü. "Beni burada bırakabilirsin."

"Ne?" Kuşkusu gecenin karanlık kenarlarından daha kalındı. "Kenara çekip seni yolun kenarında bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Garaj yoluma giremezsin, değil mi?"

"Hayır. Bunu düşünmüştüm." Sesi ciddi geliyordu. "Garaj yolunuzdan önce toprak bir sapak var, gelirken neredeyse kazayla oradan dönüyordum. Sanırım misafir evinin yakınındaki ormana gidiyor. Sizinle yürüyebileceğim kadar yakın."

Cevap vermedi.

"Burada beni gerçekten geriyorsun, Grace." Suburban'ın sarı farlarının aydınlattığı sapak yaklaştı ve Aaron sapağa girdi, Grace'in daha önce sadece yürüyerek geçtiği engebeli, tanıdık arazide ilerledi. Bu, karnında çalkalanan sinirleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Ben... Tanrım, seni incittim mi?" Ayağını frene bastırdı ve araç inleyerek aniden durmadan önce onları çamur ve karda kaymaya gönderdi. "Canını yaktım mı?"

Kafa karışıklığı sivri bir şimşek gibi çaktı, ilk başta istenmeyen bir şeydi ama Grace'i Aaron'ın siyasi uzmanlığını öğrenmenin felç edici şokundan kurtardı. Önümüzdeki aylarda ne yapacağını. Bir türlü atlatamadığı tek şey buydu. Asla. "Hayır, bana zarar vermedin." Ceketinin düğmelerini iliklemek için boynuna kadar uzanırken elleri kararsızdı. "Ama daha önce haklıydın. Bir anlam ifade etmiyoruz. Sana bir metre yaklaşmamam gerektiğini söylemiştin... ve artık yaklaşmayacağım. İstemiyorum."

Grace, gıcırdayan kapıyı iterek açıp dışarı fırlamadan önce Aaron'ın yüzünün beyazlaştığını görecektir kadar uzun süre baktı. Milyon yıl geçse de Aaron'ın onu takip etmesini beklemiyordu. Neden gelsin ki? Aaron tanıştıklarından beri onları farklı kılan şeyleri açıklamaktan, birbirlerinin yörüngesinde olmamaları gerektiğini hatırlatmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu yüzden ayaklarının yere vurduğunu duyduğunda, bu onu etrafında dönmeye yetecek kadar korkuttu. Kıpırdamadan durup, ürkmüş bir geyiğe doğru gelen dikkatli bir avcı gibi onun ilerleyişini izleyecek kadar. Böyle mi görünüyordu?

"Tam da senin falsolu atışlarına alıştığımı düşünürken, ha?" Şakasının yapmacıklığı ve omuzlarındaki sertlik, şakanın düz kalmasına neden oldu. "Burada kayboldum Grace."

"Neden?" Onu kuyruğunu kısıtırıp Aaron'ı daha da kaybetmekten alıkoyan tek şey gerçek merakıydı. Kendi kendine böyle söylüyordu. Onun tamamen şaşkın görünmesi ve her zamanki özgüveninden tamamen yoksun olması göğsünü ağrıtmıyordu. "Neden kendini kaybettin? Sonunda seninle aynı fikirdeyim."

"Beğenmek zorunda değilim," dedi neredeyse kendi kendine. "Ne kaçırdığımı bilmem gerek. Bir dakika önce iyiydin-"

"Hayır. İyi olduğumu *hiç* düşünmedin. Söylediğin her şey? Dinliyordum." Gecenin soğuk havasını içine çekti. "Kendi aklımı bilmediğimi düşünüyorsun ve eğer bilseydin... kendi adıma düşünemediğimin ima edilmesine ne kadar içerlediğimi *bilseydin*, iki kere düşünürdün." Grace suçlama isteğini dizginlemeye çalıştı -suçlamak hiçbir şeyi düzeltmiyordu- ama yine de serbest kaldı. "Belki de kendi aklımı bilmemi istemedin, böylece benim için uydurabilirdin."

Aaron kısa bir süre durdu. "Bu benim *işimle* mi ilgili?"

"Evet," diye fısıldadı, onun şaşkınlığı karşısında omuzlarını dikleştirerek. "Kısmen. Senin yüzünden kafam çok karıştı. Bir şey görüyorum - görüyorum ve görüyorum- ve sonra kayboluyor. Bu da beni kendi yargılarımdan şüpheye düşürüyor. Daha önce de senin gibi birinin yanında kararlarımdan şüphe etmişim ve sonu kötü olmuştu."

"Evet. Benim gibi biri." Söylediği her şey arasında bu üç kelime en büyük etkiyi yaratmış gibiydi. Yüzünü solgunlaştırdılar, ağzının etrafındaki çizgileri daha belirgin hale getirdiler. "Tıpkı sana en başından beri söylediğim gibi, değil mi?"

Grace ellerini kaldırdı ve bıraktı. "Evet."

Uzun dakikalar boyunca tek yaptığı ona bakmak oldu, yağan karın yumuşak pufları ayaklarının dibinde ses çıkarıyordu. "Ama içimde iyi bir şey olmadığını söylediğimde buna inanmıyor gibiydin. Ya da inanmak istemedin." Bu ifadeyi neredeyse kendi kendine söylemişti ama yine de onu yaraladı. "*Hiç* mi şüpheniz kalmadı?"

"Dur." Neyi durdurmak? Hiçbir fikri yoktu. Aralarına mesafe koyma kararını sorgulamasına neden olmayı bırak, bu kadar üzgün görünmeyi bırak, boğazını yakmayı bırak. Dış görünüşünün ardını görebilmek umuduyla Aaron'ın etrafında dolaşma isteğini zorla ortadan kaldırmak için Grace uzandı ve saçındaki dört kurdeleyi de çekerek Aaron'ın avucuna bırakacak kadar yaklaştı. "Babamla çalışacağını biliyorum ve bunu tehlikeye atmayacağıma söz veriyorum ama artık birlikte yalnız kalamayız."

Aaron'un bakışları elindeki parçalanmış kırmızı kumaşa takılmıştı. "İyi olduğunu nereden bileceğim?"

Geri çekilmeye başladı. Sonra tam tersini yaptı ve uçarcasına kollarına atladı. Neden *şimdi bu* kadar sessiz ve hareketsiz olmayı seçmekte ısrar ediyordu? "Ben her zaman iyiyim. *Kendimi iyi* hissettirim."

Cevap veren bakışının yoğunluğu Grace'in neredeyse dizlerini büküyordu ama dikkatini dağıtmak için adımlarını sayarak kendini eve giden yola zorladı.

Beş dakika sonra arka kapıya ulaşana kadar onun Suburban'ı çalıştırdığını duymadı.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Aaron, Belmont'la paylaştığı kulübeye girdiğinde bir elini komodinin üzerinde duran viski şişesine doğru uzatmıştı bile. Lanet olası kafası bir kaleye girmek isteyen bir dev gibi çarpıyordu; yemek borusunun içi ezilmiş asfaltla ovulmuş gibi hissediyordu. Eve dönüş sanki on yıl önce gerçekleşmiş gibiydi, tek bir dönüş ya da kırmızı ışık bile hatırlanmıyordu.

Saçma. Tüm bu durum o kadar *aptalcaydı ki* boğazında bir kahkaha oluştuğunu hissetti. Birisi ona ayrıntılı bir oyun oynuyor olmalıydı. Öyle değil mi? Yumruklarını pencereden içeri daldırma isteğiyle titreten türden bir oyun? Ya da saçlarını koparacak türden? Sadece...hayır. Bu dünyada hiç kimse onu ruhunun derinliklerine inip kafasını bu şekilde karıştıracak bir şey bulacak kadar iyi tanımıyordu. Aaron'ın kendisi bile bu zayıflığın farkında değilken.

Uğraştığı şey *buydu*. Bir zayıflık. Grace'le ilgili bir şey... Adını zihninden geçirmenin nefes almasını zorlaştırması inanılmazdı.

-Kendisini ve işini yeniden gözden geçirmeye zorladı ve bu tehlikeli bir fikirdi. İlerlediniz, sizi bir sonraki seviyeye taşıyan aramalar yaptınız. Yanmayacağınızdan emin olmak için adımlar attınız. Ve kesinlikle bu taktikleri sorgulamadınız ya da sizin hakkınızda ne anlama geldiklerini belirlemek için yüzeyin ötesine bakmadınız. Bir insan olarak.

Aaron, Belmont'un odadaki varlığını fark etti ama kardeşini hiçbir şekilde onaylamadı. Odanın öbür ucuna bir hakaret savurmak için zaman ayırmak, viski şişesinin dibine yapacağı yolculuğu geciktirmek anlamına gelecekti ve ne pahasına olursa olsun dikkatini dağıtacak şeylerden kaçınacaktı. Ama ateşin boğazından aşağıya ilk kayışı, umduğu sıvı kurtuluşu sağlamadı. Onun yerine, Grace'e kampanyadaki rolünü anlattıktan sonra Suburban'a çöken sessizlik labirentini, Grace'in nasıl kilitlendiğini, gözlerindeki neşenin yerini alan o perili bakışı hatırladı. O zaman

Onu etkilediği aşikâr olan bir konuda ne kadar küstahça konuştuğunu hatırlayınca midesi ilk içkisini kaybetmekle tehdit etti.

Ne olmuştu? Ona ne olmuştu? Bilmemek dayanılmaz bir şeydi. Olan buydu. Çünkü o bilgiyle uğraşıyordu. *Hiçbir* konuda karanlıkta yaşamayı sevmezdi. Sadece Grace değil.

Doğru, doğru. Doğru, seni dev, fantastik, lanet yalancı.

"Hissettin mi?" Aaron, sesi kulübenin yoğun sessizliğini bozana kadar konuşmaya karar verdiğinin farkında bile değildi. "Kamp alanına geldiğimizde. Ensende bir karıncalanma hissettin mi? O zaman gitmeliydim."

Harika. Aklını kaçırmıştı. Belki de Clarkson'lara uyum sağlamıştır.

Belmont, kollarını kavuşturmuş, uzak duvara dayalı bir sandalyede oturmuş, derin düşüncelere daldığı seansından hiç ayrılmamıştı. "Yolculuğun çoğunda bunu hissediyordum."

Kardeşi sorularından birine gerçekten cevap verdiğinde Aaron'ın başı yukarı kalktı. Muhtemelen Kaliforniya'dan ayrıldıklarından beri ilk kez. Aaron'ın ağzından çıkan ilk şeyin hiçbir anlam ifade etmediği anlaşıldı. "Öyle mi? Ben vudu büyüüne inanmam. Dikenleri hissetmiyorum. Ve hippie kızlarla tarlalarda dans etmem."

Belmont öne doğru eğilip iki elini dizlerinin arasında kavuştururken sandalye gıcırdadı, ağzının kenarları aşağıya doğru döndü. "Bana o şekilde çarpmasını istemezdim." Boğazını temizledi ama tekrar konuştuğunda sesinde hâlâ her zamanki pas vardı. "Özür dilemek için bir araya gelmeme izin vermedi."

"O-" Aaron durdu, son on yılda kendisiyle birkaç kereden fazla konuşmaya tenezzül etmemiş birini rahatlatmak için bu kadar acil bir ihtiyaç hissettiği için kendine kızdı. "İyi olup olmadığını bilmiyorum," dedi onun yerine, dürüstlüğün bu kadar iyi hissettirmemesini dileyerek. "Artık bilemeyeceğim. Onunla tanıştığımda babası için çalışacağımı bilmiyordum. Ve bunun bir önemi yok. Tamam mı? Önemli değil çünkü sonunda beni anladı. Beni gördü."

Aaron şeyeyi geri devirdiğinde cam şişedeki sıvı şırıldadı, bu kez yanma karnına vurduğunda Grace'in saçlarında kar, gözleri gökyüzüne doğru ışıldarken ne kadar güzel görüldüğünü görmeyi bırakacağını umuyordu. *Sen de hissediyor musun? Bizim hissettiğimiz iyiliği sen de hissettin mi? Hissetmiş miydi? Belki bir saniyeliğine? Şu anda hissetmediğinden emindi.*

"Ne gördü?" diye sordu Belmont. Aaron'un ne hakkında konuştuklarına dair belli belirsiz bir hafıza toplaması birkaç vuruş sürdü ve garip bir şekilde, kardeşi kafasının başka bir yerde olduğunu fark etmiş gibiydi. Kendini tekrarlamaktan açıkça rahatsız olsa bile, rahatsızlığını anlıyor gibiydi. Muhtemelen konuşmaktan *da*. "Seni gördüğünü söylemiştin. Ne gördü?"

Burası tehlikeli bölgeydi. Ameliyat masasına yatmak ve sakinleştirici verilmeden kaburgalarının açılması gibi. Ama mucizelerin mucizesi, Belmont onunla gerçekten konuşuyordu ve belki yarın bunu kabul etmeyi reddedecekti ama Grace hakkında konuşmak ondan ani ayrılışını kolaylaştırıyordu. Sabah uyandığında, belki de bütün bu çileyi üzerinden atmış olacak ve işine geri dönebilecekti. "O bir manipülatör gördü. Sen de öyle görüyorsun. Aynaya baktığımda ben de görüyorum. Bu konuda iyiyim. Ve buna *sahibim*. Bundan utanmıyorum."

Belmont, "*Sen öyle diyorsan, dercesine* kaşını kaldırdı.

Aaron bir küfür savurarak ayağa kalktı ve içkisinden uzun bir yudum daha aldı. "Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu biliyor musun? Çoğu insanın saklanacağı ya da bahaneler uyduracağı bir şeyi itiraf etmek?" Söylediklerinin içi boştu ve duraksamasına neden oldu. Her zaman bu ifadeleri ilk kez yüksek sesle söylediğinde, inançla dolu olacaklarını düşünmüştü. Kendini daha fazla viskiyle desteklemek umuduyla şişeyi ağzına götürdü ama dudaklarından bir damla bile geçmeden yana düştü. "Ona kötü bir şey oldu. Bana ne olduğunu söylemiyor. Ama ben ona hatırlatıyorum." Kahkahası kulübeye dağıldı. "Bu konuda ne yapabilirim ki, değil mi? Hiçbir şey. Sadece ilerlemem gerekiyor."

Aaron'un söyledikleriyle ilgili bir şey Belmont'un tüm dikkatini çekti. Sandalyesinde geriye yaslandı, kaşları çatıldı, çoğu insan bunu kaş çatma olarak yorumlayabilirdi ama Aaron bunun sadece kardeşinin dinlenen pislik surati olduğunu biliyordu.

Aaron'un dikkati dağınık olmasaydı, Grace'in bilinmeyen trajedisinden söz etmesinin Belmont'u neden bu kadar ilgilendirdiğini daha önce anlayacaktı. Sekiz yaşındayken bir okul gezisi sırasında başıboş dolaştıktan sonra kuyuda mahsur kalması kendi deneyimine benziyordu. Buluncaya kadar dört gün geçmiş, yardım için bağarmaktan sesi soluğu kesilmişti. Belmont ancak daha sonra, konuşmaya başladığında, başlangıçta o kadar çok çığlık attığını, daha sonra insanların geçtiğini duyduğunda bağırarak sesi kalmadığını açıklamıştı. Dört gün boyunca. İronik bir şekilde

Belmont sesini geri aldıktan sonra çok gerekli olmadıkça konuşmayı bırakmış ve bu alışkanlığını yetişkinlik dönemine de taşımıştı.

"Bu şekilde bırakmak mı istiyorsun?" Belmont gürledi. "Kötü bir şey düşünüp seninle gelmesini mi?"

"Başka seçeneğim yok," dedi Aaron. "Ve aklına boktan bir şey gelip yüzümü hatırlayan tek kişi de o olmaz. Bunu yapıyorsun, değil mi?" Soru ağzından çıktığına göre, Aaron bunu geri alamazdı. Belki viskinin etkisiydi ya da dikkatini dağıtmaya duyduğu şiddetli ihtiyaç, ama artık ortaya çıkmıştı. "Seni kuyuda bulan bendim, değil mi? En kötü anında, sana bakan yüzümü düşünmediğini söyle bana."

Belmont'un mavi gözleri -diğer üç Clarkson kardeşin sahip olduğu altın sarısı kahverengilerden çok farklı- aydınlanmış gibiydi. Belki de Aaron sadece hafıza bankasından çıkardığı parlak mavi gökyüzünü hatırlıyordu, gökyüzünün kardeşinin çok aşağısından nasıl yansıdığını ve kıvrılmış halini nasıl güneş ışığıyla kapladığını. "Düşündüğün bu mu?" Belmont sordu.

Bu çok fazlaydı. Geçmiş ve şimdiki zaman kafasını mahvetmek için komplo kuruyordu. İçine neredeyse hiç ışık tutmayan biri için bu aşırı aydınlanma alarm zillerini çaldırdı. Cevaplar genellikle onun en iyi dostuydu ama bu durumda, belki Grace söz konusu olduğunda bile, düşmanlardı. Aaron kendini banyo kapısına doğru itti ve başka bir kelime daha konuşulmadan kendini içeri kapattı. Hızlı düşünerek uzanıp duşu açtı ve duvardan yere kayarak viskisinden uzun bir yudum daha aldı.

Bu gece bir anomaliydi. Yarın amacına devam edecek ve derisinin altına girmeye çalışan saçmalıkları görmezden gelecekti. Başaramayacaktı.

Duşu kapatıp bilincini yitirmeden önceki son düşüncesi Grace'in avucuna dört kırmızı kurdele bırakması oldu. Ve kravatını keserek yaptığı korkakça hareket için kendini azarlarken bile Aaron'ın eli pantolonunun cebine kayarak kurdelelerin etrafına dolandı, onları çıkardı ve ağzına bastırarak uykuya daldı.

Aaron sekiz saat sonra ıslak çimento dolu bir kafayla uyandığında, temiz hava almanın midesindeki viski dalgalarını yatıştıracağını umarak kulübenin ön kapısına doğru tökezledi -Belmont'un yatağının boş olduğunu fark etti-.

Onun yerine bir haber kamerası denizi tarafından karşılandı.

"İsminiz nedir? Kameraya doğru isminizi söyleyin lütfen."

"Senatör Pendleton'dan otuz bin dolar kampanya parası çaldığınız ve dün gece YouthAspire barınağına bıraktığınız doğru mu?"

"Kendinizi günümüz Robin Hood'u olarak mı görüyorsunuz?"

Ne? Lanet olsun.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Grace haberleri hiç izlemezdi. Yakın dünyasının dışında neler olup bittiğini önemsemediğinden değildi bu. Umurundaydı. Ve babasıyla ya da onun çalışanlarının yanında geçirdiği az miktardaki zaman

-Her zaman dünya siyaseti konusunda eğitim almasıyla sonuçlandı. Mevcut yönetimin dış politikasındaki eksiklikler. Kabine değişiklikleri, Main Street, Wall Street, sağlık hizmetleri. Bu da yetmezmiş gibi, babası başkanlığa adaylığını koymaya karar verdiğinde, kalan boşlukları dolduran öğretmenlerin yanına yerleştirilmiş, sonra da first lady'lerden ilk evcil hayvanlara kadar her konuda onu sorgulamışlardı.

Bu yüzden iş televizyon izlemeye geldiğinde, yaklaşan seçimlerden bahsetmekten vebadan kaçır gibi kaçınırdı. Discovery Channel genellikle onun oyunu alırdı, özellikle de ayılarla ilgili programlar. Ya da zaman içinde bozulmuş terk edilmiş yapılarla ilgili herhangi bir şey. Sonuncusu onu üzüyordu - bir zamanlar hayat ve kahkahalarla dolu yerlerin çürümeye terk edildiğini görmek - bu yüzden genellikle sadece onu rahatsız eden bir şey olduğunda izliyordu, ancak terapötik bir ağlamaya ekstra bir itme ihtiyacı duyuyordu.

Ağlamak bu sabahki huzursuz haline iyi gelebilirdi ama henüz tedirginliğini üzerinden atmaya hazır değildi. Parmakları saçlarında kıpırdanıyor, dün gece çekiştirerek çıkardığı kurdeleleri arıyordu. Onları sadece birkaç saatliğine takmıştı; kendilerini bu kadar kalıcı hissettirmemeliydiler. Ne zaman Aaron'la bağlarını koparmanın akıllıca bir hareket olduğuna -iç çatışmaları ortadan kaldıracağına- inansa, kravatını keserken yüzünde beliren konsantre ifadeyi hatırlıyordu. Aaron onu öperken gözlerini nasıl açtığını ve kendi gözlerini nasıl sımsıkı kapattığını gördü. *Çok sıkı.* Yakınında durduğunda vücudunun ısını, giysilerinin törpülenmesini, nefesini.

Aaron gibi insanların yaptığı da bu değil miydi zaten? Sahte bir güvenlik hissi yaratmak? Bir insana istendiğini hissettirmek? *Bu işte beraberiz. Başka kimse yok. Ailen sana değer verseydi, seni iki aylığına göndermezdi.*

Grace kanepesine yığıldı ve beklenmedik bir şekilde geri dönmenin etkisiyle nefesi kesildi. Susturulduktan uzun süre sonra bile onu acımasızca rahatsız eden o sesi duymadan yıllar geçirmişti. Kalan yankıyı değiştirmek için eli televizyon kumandasına gitti, Discovery Channel'ı açma niyeti Aaron'ın yüzüyle karşılaşınca hızını kaybetti. Hayır... bu doğru olamazdı. Şu anda onu görüyordu çünkü bütün sabah düşünceleri onunla doluydu. Açıklaması bu olmalıydı.

Uzandı ve kolunu çimdikledi. Acıyla birlikte midesine bir batma hissi de geldi. Aaron'dı. Televizyonda, *daha önceki bir yayından* kelimelerinin altında. Ekrandaki varlığını hayal ediyor olamazdı çünkü onu hiç bu kadar dağınık görmemişti. Kirli sakalları yüzünün alt yarısını kaplamış, koyu gölgeler gözlerinin altlarını kaplamıştı. Saçları... eğer durumu ve adamın görünüşüne verdiği kemik eritici tepkiyi bu kadar endişe verici bulmasaydı, gülebilirdi. Sanki eli ayağı tutan kadınlarla dolu bir seks partisinden yeni gelmiş gibi altı açıdan uzanıyordu.

Grace bir kez olsun hayal gücünün nereye gittiğini takdir etmedi. Aaron'un bir el denizi tarafından okşanması fikri hoşuna gitmemişti. Gerçekten ama *gerçekten* hoşuna gitmemişti. Aaron'ın sesini duymak için sabırsızlanan, zihninde gerçekleşen zihinsel cümbüşü kovmak için ona ihtiyaç duyan Grace sesi açtı ve dinledi.

"İsminiz nedir? Kameraya doğru isminizi söyleyin lütfen."

"Senatör Pendleton'dan otuz bin dolar kampanya parası çaldığınız ve dün gece YouthAspire barınağına bıraktığınız doğru mu?"

"Kendinizi günümüz Robin Hood'u olarak mı görüyorsunuz?"

Grace'in elleri ağzını kapatmak için kalktı, başı yavaşça inkâr ederek titriyordu. *Aman Tanrım*. O... en kötü senaryoyu planlamamışlardı ama yine de tam ortasına düşmüşlerdi. Aaron'ın kulübesinin dışındaki sahne soldu, yerini Aaron'ın bir gece önce YouthAspire'a giden patikada yürürken çekilmiş, ellerinden iki yastık kılıfı sarkan grenli kamera görüntüsü aldı.

Böyle bir şey olamazdı. Bu nasıl oluyordu?

Aaron'un zihnini okuyabiliyordu, onun da aynı soruları kendine sorduğunu biliyordu. Ve ilk kez tek bir kelime bile söylemesine gerek kalmadan onun zekâsına tanık oluyordu. Bir stratejisi olmadan konuşmasını tercih etse bile, onun parladığı yer *burasıydı*. Kendini sansürleme şansı olmadan aklına gelen her gerçeği söylüyordu. Evet, yapabilirdi

Yorgun gözlerinin ardında motorların nasıl çalıştığını, nihayet onlara hitap ettiğinde çerçevedeki tüm muhabirlerin nasıl sustuğunu ve dikkat kesildiğini görmek.

"Ben Aaron Clarkson." Büyüleyici gülümsemesi televizyon ekranında beyaz çizgiler oluşturdu. "Seçme şansım olsa Senatör Pendleton'ın en yeni danışmanı olarak ilk izlenimimi bu şekilde vermezdim."

Bir dizi soru ve flaş patlaması, içlerinden biri en belirgin olanı olarak öne çıkıyor. "Eğer senatör için çalışıyorsanız, neden onun kampanyasından çalasınız ki?"

Aaron gömleğinin kırışmış yakasını düzeltti. "*Çalmak* ağır bir kelime," diye göz kırparak Grace'in minderlere yaslanmasına neden oldu, artık onu zar zor tanıyabiliyordu. "Senatör bağışın farkında, bu onun fikriydi. Senatör Pendleton Iowa'da ve ülke çapında gençlik davalarının tutkulu bir destekçisidir. Bu kampanya, Amerika'nın gençlerinin *saygısını* kazanmakla ilgili.

-Bu jest de o temeli güçlendirmek içindi." Grace'in bile aşk acısı çeken bir ergen gibi iç geçirmesine neden olan yıkıcı bir gülümseme daha ekranda belirdi. "Ne yazık ki senatör bu fikre itibar etmek istemedi, bu yüzden kar fırtınasında hediyesini teslim etmek için gönderilen şanslı kişi bendim."

Uzun bir sessizlik oldu ama flaşlar susmadı. Aaron gerçek pozlar vermese de Grace'in onun her çekimde inanılmaz görüneceğinden hiç şüphesi yoktu. Aaron'a birkaç soru yöneltildi ama o bunları iyi huylu bir el sallamasıyla savuşturdu. "İzninizle, kendimi insan gibi göstermenin tam ortasıydım." Geçici kahkahalar. "Patronum dakiklik konusunda çok titizdir, bu yüzden geç kalmama neden olduğunuz için hepinizi suçluyorum."

Bununla birlikte, döndü ve kulübenin merdivenlerini mükemmel bir koşuyla çıktı ve Grace'i kanepesinde ağzı açık otururken bırakarak kulübenin içinde kayboldu. Uzaktan gelen çakıl taşlarının çıtırtısını duyduğunda gülümsemenin başlangıcı ağzını ısıtmaya başlamıştı. Sezgileri sinir uçlarında parıldayan Grace koltuktan kalktı ve pencereden dışarı baktı, Aaron'u ailesinin evinin önünde Suburban'ından inerken görünce şaşırmadı. Misafirhanenin değil. Yine de, güneş gözlüklerini çıkardıktan sonra ona doğru baktı ve vücudunun güney bölgesinde bir nabızı ateşledi. "Yowza," diye fısıldadı, bir elini o noktaya bastırarak.

Aaron verandadan ailesinin ön kapısına doğru ilerleyip gözden kaybolduğunda, Grace topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına doğru koştu ve yol boyunca atılmış botlarının üzerinden atladı. Bir düşünce seli ve

Aaron'ın ulusal televizyonda yaptıklarına tepkiler birbirini izledi, ama biri öncelikliydi. Aaron'ın babasıyla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi. Mesleğine karşı hisleri ne olursa olsun -ki bir gecede değişmemişlerdi- kampanya parasının çalınması ve teslim edilmesi onun fikriydi, onun eylemiydi. Suçu onun üstlenmesine izin vermek yanlış olurdu.

Grace çift dolap kapağını açıp gözüne kestirdiği ilk iki giysiyi aldı. Bunlar bir kazak... ve jartiyer kemeri gibi görünen desenli bir tayttı. Gerçi daha sonra değiştirebilirdi, tek odak noktası Aaron ve babası arasında yaşananlar olmadığında. Yaptıklarının sorumluluğunu aldığından emin olmak.

Grace ayaklarını bağcıkları çözülmüş çizmelerin içine soktuktan sonra misafirhaneden uçarak çıktı, çimenlikte koştu ve mutfığa açılan arka kapıdan içeri girdi. Annesi ve kız kardeşi geç kalkmışlardı ve belli ki hâlâ yataklarındaydılar, yoksa masada kahve içip günün programını gözden geçiriyor olurlardı. Babasının çalışma odasından gelen yüksek erkek seslerini duyunca Grace evin içinde ilerlerken hızını yavaşlattı. Kulak misafiri olmuyordu, değil mi? Sadece koridorda ilerlemek için acele etmiyordu...

"Seni tutuklatmamam için bana tek bir neden söyle," diye öfkeleni babası.

Aaron, "Bu sabah anketlerde yeniden yükselişe geçtiniz," derken hiç istifini bozmadı. Hafif bir kağıt hışırtısı. "Bölüm yayınlanmaya başladığından beri şimdiden yüzde iki puan yükseldiniz."

"Oh, buna inanamıyorum. Gerçekten minnettarlık için mi buradasınız?"

"Sen seçilene kadar minnettarlık istemiyorum." Aaron'ın sesi, dün gece birbirlerini bir daha göremeyeceklerini açıkladığı zamanki panik haline kıyasla çok sakindi. Söz konusu olan bu kadar çok şey varken bu ne kadar garipti. *Kariyeri*. "Bak, beni zor durumda bıraktılar ve ben de elimdekilerle kaçtım. Eğer bunda bir değer görmüyorsanız, belki de hizmetlerimi başka bir yerde sunmalıyım."

Grace göğsü itiraz etmeye başladığında nefes almayı bıraktığını fark etti, babasının tepkisi onu çalışma odasına daha da yaklaştırdı. "Senin izinsiz para dağıtmana göz yumacak kadar büyük bir aptal olsaydım bile..." Tahtaya çarpan bir yumruk Grace'i bir adım geriye savurdu. "Seninle *herhangi bir* sıfatla vakit geçirmenin kızıma bir faydası yok. Her ne olduysa bilmek istemiyorum. Ama bitmesi gerekiyor."

Bu onun işaretiydi. Grace derin bir nefes alarak kapıdan içeri girdi ve babasının onun varlığını kabul etmesini bekledi. Bu olduğunda

Aaron'la göz göze gelemeyecek kadar dalmış olduğu belliydi, Grace kapıyı tıklattı. "Baba..."

Mümkünse, tavrı daha da sertleşti. "Grace, bu-" "Beni ilgilendirmiyor mu? Evet, i l g i l e n d i r i y o r ." Aaron'ın ifadesi temkinliydi. omzunun üzerinden baktı ama şu anda onu okumaya odaklanamıyordu. Dün gece denemeyi bırakmaya karar vermişti. Hiçbir şey değişmemişti. *Hiçbir şey. Yine de* bu hatırlatma, onun görünüşünün her ayrıntısını tek seferde, hızlıca kataloglamasına engel olmadı. Belli ki televizyon röportajından beri duş almış ve üstünü değiştirmişti. Yüzü yeni tıraş edilmiş, saçları şekillendirilmiş, takım elbisesi kusursuz, yabancı bir ülkenin prensi olabilirdi. Krallıktaki her genç kız onun ayaklarına kapanır, o da sıkıntısından onların üzerinden geçerdi. Yine de ona bakışında sıkıcı bir şey yoktu. Olamaz. Prens nişangâhına kilitlenmişti ve şehvetin kırbacının şaklaması kaslarını gerdi.

Odaklanın. "Aaron... Bay Clarkson... ve ben iki gece önce tanıştık," diye titreyerek başladı Grace. "Kim olduğumu bilmiyordu ama bir anlaşma yaptık. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmenin parayı çalmak anlamına geldiğini bilmiyordu. Bu benim hatam. İhmal ederek yalan söyledim. Bütün bu planın bana ait olduğunu biliyorsun."

"O kadar yer varken, Grace." Babası biraz söndü ve kuvvetli bir eliyle ensesine masaj yaptı. "YouthAspire olmak zorunda mıydı? Orada başına gelenlerden sonra, ben-"

"Biliyorum. Seni cezalandırdığımı düşünüyorsun," diye araya hızlıca girdi, Aaron'un dikkatinin babasının sözlerine odaklandığını hissediyordu. "Aslında tam tersi. Hepimizi olanlardan özgürleştiriyorum. Keşke bunu benim gözlerimden görebilseydin."

"Özür dilerim." Ellerini havaya kaldırdı. "Yapamam. Asla yapmayacağım."

Grace kendini toparlamaya çalışarak başını salladı ama Aaron'un söyledikleri onu susturdu. "Buraya bir teklifle geldim Senatör. Dinlemek ister misiniz?"

Babası bir elini ağzına götürdü, ofis ve cep telefonları aynı anda çalmaya başlayınca yüzünü buruşturdu. "Bağışlarının geri ödenmesini isteyebilecek olan bağışçılarla uğraşmak zorunda kalmamak için her şeyi yaparım *kızım.*"

Babasının ses tonundaki zehirden irkildi, Aaron'un yumuşak bir şekilde araya girmesine minnettar oldu, ancak şimdi ağzının etrafında kesin bir gerginlik vardı. "Hoşumuza gitse de gitmese de bu işin peşini bırakmamalıyız. Yeni yerel kahramandan bir açıklama bekleyen haber minibüsleri sokakta sıraya girmiş durumda. Kullanmıyorum

Bunu kendi yararınıza kullanmak boşa harcanmış bir fırsat olur." Boynunu kıvrarak Grace'le kısa bir göz teması kurdu. Kısacık ama güçlüydü, çünkü kızgınlığını gizleyemiyordu. Babasının onunla konuşma şekline mi? Evet. Ama dahası da vardı. Bu bir güvenceydi. Ve bunu Aaron'dan duymak, onun onuruna yapılmış bir kılıç savaşı da olabilirdi. Sıcaklık midesinde bir topaç gibi dönüyor, Aaron tekrar konuştuğunda hızlanıyordu.

"Müsait olan tüm personelimizi bu işe verelim. YouthAspire gibi amaçlar için komiteler kuralım ve seçmenlere halktan biri olduğunuzu gösterelim. Saygı. Geri verme. Bu sizin yeni platformunuz ve eğer önce başka bir şeyle ilgilenmelerine izin vermezsek işe yarayacaktır. Çünkü inanın bana, rakibiniz şu anda biz konuşurken çalacak bir yemek zili arıyor."

Bu iyiydi. Aaron'ın insanları değil, sayıları gördüğünü hatırlattı. Grafikler. Anketler. Demografiler. Aaron'ın gözleri onu aksi yönde ikna etmeye çalıştığında bunu hatırlaması gerekiyordu. Ve hepsinden önemlisi, dün gece birlikte yaptıkları iyi şeyin istismar edilmesine izin veremezdi. "Ben de istiyorum."

Babası iki kez baktı. "Affedersiniz?"

"Yardım etmek istiyorum." Odanın içinde biraz daha ilerledi ve Aaron'un bakışlarının bacaklarına kaydığını fark etti. Aaron dikkatini hızla kızın boynunun üzerine verdi ama bu, kızın omurgasında karıncalanmaların hızlanmasına yol açmadan önce olmadı. "Gönüllülerin ve paranın en iyi nerede kullanılacağını biliyorum. Özellikle Des Moines civarında. Sonunda bu kampanyaya faydalı olabilirim."

Babası elini kaldırıncı Grace sözünü kesti. "Bay Clarkson'ın fikrini düşünerek akıl sağlığımı sorgulamaya başladım bile. Yasadışı davranışlarınızı ve kendi iyiliğiniz için konulmuş kuralları hiçe saymanızı ödüllendireceğimi düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün."

Utanç Grace'in nadiren hissettiği bir duyguydu ama ricasının kolayca reddedilmesi yanaklarının kızarmasına neden oldu. Aaron izlediği için mi? Muhtemelen. Sebep her ne olursa olsun, inatçılık geni radyoaktif hale gelmek için o anı seçmişti. Omurgası çelik gibi oldu, ciğerleri ani bir enerji patlamasıyla genişler gibi oldu. "Senden asla bir şey istemem. Bu benim için önemli."

Ofis telefonu tekrar çalmaya başladı ama babası cevap vermek için eğildiğinde Grace elini ahizenin üzerine koyarak onu engelledi. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Artık sormuyorum." Cesaretine sıkı sıkıya sarılan Grace çenesini kaldırdı. "Yaşadıklarım ile ilgili her şeyi medyadan uzak tuttunuz,

Hiç olmamış gibi. Bunu benim için ya da kendin için yaptığından emin değilim. Ama beni o misafirhaneye kapatırsan ve bana bu şansı vermezsen - sonunda

- "Tutkuyla bağlı olduğum bir şeyi yapmak mı?" Kurumuş dudaklarını ıslattı. "Her şeyi halka açıklayacağım. İnan bana, kimin bildiği umurunda değil. Ama senin umurunda. Bu kampanya biliyor."

Grace rahatlamak için çaresiz kalmış olmalıydı, çünkü Aaron'un sol dirseğine değen kolu onu babasının inançsızlığı karşısında güçlü durmaya zorladı. Ve orada durup gözünü bile kırpmayı reddettikçe, neredeyse daha fazla tartışmak *isteyecek kadar* kolaylaştı.

Babası sesini alçalttı ve ona yaklaştı. "Grace, halkın gözünden uzak durmanın neden senin yararına olduğunu düşündüğümüzü biliyorsun."

"Öyle değil." Başını iki yana salladı. "Annem gibi gösterişli olmadığımı biliyorum. Ya da Emily gibi başarılı. Ama sunacak bir şeyim var. Bunu vermeme izin vermelisin."

Babası onu incelerken sağır edici bir duraklama oldu. Aklına gelen fikirlerin bir kenara atıldığını görebiliyordu. Stratejiler inceleniyordu. Boyunu dikleştirerek Aaron'a baktı ve Grace'in midesi bulandı. "Şimdiye kadar edebe hiç önem vermedin. Şimdi de başlama." Başını Grace'e doğru eğdi. "Bize zarar mı verecek yoksa yardım mı edecek?"

Grace'in nefesi kesildi ve bu ona karnına tekme yediği zamanı hatırlattı. Cesaretinden geriye kalanların da kayıp gittiğini hissederek yüzüne sakın bir ifade yerleştirdi ve görünmez bir tuğla duvarın arkasından onu izleyen Aaron'a döndü. "Yardım edin." Aaron yere bakıp masanın üzerine yığıldığı evrakları düzenlemeye başlarken ses tonu sertti. "Yarın geldiğinde adınızın herkesin ağzında kalmasını istiyorsak, yerel manzarayı bilen birine ihtiyacımız var. Pendleton'ın kampanyası tekrar yola çıkmadan önce Iowa'da beş günü kaldı. O zamana kadar herhangi bir zarar verebileceğinden şüpheliyim."

"Bak o yapmıyor." Babası sonunda telefona cevap verdi ama bir elini ahizenin üzerinde tutarak Aaron'a bir iki saniye baktı. "Seni kışının üstüne neyin indirdiğini unutmadım. Uygunsuz bir davranışta bulunursan seni dizlerinden keserim Clarkson."

On Birinci Bölüm

Her şey yolunda gitti.

Grace onu Pendleton'ın verandasının ön basamaklarından aşağıya kadar takip ettiğinde Aaron'ın içten içe alaycılığı aniden durdu. Suburban'a doğru daha *hızlı* adımlarla yürüdü. İmkânı yoktu. Hayır, şu anda Grace'le başa çıkamazdı. Toplanması gereken komiteler, yapılması gereken araştırmalar, tasarlanması gereken teşvikler vardı. Ve Grace'in üzgün, cesur ve güzel yeşil gözlerine bakarsa, bunların hiçbiri umurunda olmazdı.

Tanrım, o gerçek bir insan olamaz. Kim öylece içeri dalıp herhangi bir şey için suçu üstlenmeyi talep ederdi ki? Tecrübelerine göre bu, çoğu insanın sergilediği davranışın tam tersiydi. Sanki özverili davranışı onu şaşkına çevirmeye yetmemiş gibi, bir de babasının karşısına dikilerek ellerini titretmişti. Kısa bir an için elindeki belgeleri fırlatıp atmayı ve "Canı cehenneme!" diye bağırmayı düşünmüştü. Ne yaparsa yapsın, kimin seçilmesine yardım ederse etsin ya da hangi argümanları kazanırsa kazansın, Pendleton'ın ofisindeki sahneden sonra Grace'in hak ettiği gururu asla hissedemeyecekti. Abraham Lincoln'ü mezardan çıkarıp cesedinin büyük bir farkla yeniden seçilmesini sağlasa bile.

Artık Aaron Pendleton'ı göreve getirebilirdi, hiç zorlanmadan. Ancak yeni bir amire sahip olmanın yaratacağı baskıyı tahmin edememişti. Son amiri onu işine son verip bir de veda atışıyla ortadan ikiye böldükten sonra buna şaşmamalıydı. *Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?*

Aaron suçluluk duygusunu bastırdı ve adımlarını hızlandırdı.

"Hey, biraz bekleyebilir misin?" Grace'in ayak sesleri Aaron'un arkasındaki patıkada yankılanıyordu ama Aaron hâlâ arkasını dönmemişti. Evden artık görünmeyene kadar da *dönmeyecekti*. Neden mi? Çünkü kız gözlerinin sikilmesini istiyordu. Tepeden tırnağa. Ofiste sürdürdüğü savaşın üstüne bir de sikinin transparan taytına neredeyse tam bir selam vermesi biraz rahatsız edici olmuştu. Ve daha da kötüsü, içeri Mrs.

Lincoln'ün geceliği ve taşakları hala ağırlıkla dolu olurdu. Grace ona bunu *yaptı*. Onu tahrik etti. Kendisinde eksik olduğu belli olan hayati DNA ile doğmuş olmayı dilemesine neden oldu. Onun şefkat seviyesine tanık olmasını ve bunu anlamasını sağlayacak türden. Ya da kendisindeki yeteneği fark etmesini.

Suburban'a ulaştı ve sürücü tarafındaki kapıyı açarak Grace'le arasında bir kalkan gibi kullandı. Cebine uzanarak bir kartvizit çıkardı ve arkasına cep telefonu numarasını yazarak ona uzattı. Onun böylesine iğrenç ama gerekli bir fırçaya vereceği tepkiye tanık olmayı reddederek bakışlarını yana çevirdi. Şu anda aralarında çok fazla engel vardı ve onunla geçireceği her zaman Aaron'u bu engelleri aşmanın yollarını bulmaya teşvik edecekti. Böyle bir şey olamazdı. Şimdi çuvallamak için çok ileri gitmişti. *Tekrar* batırmak için.

"Bu da ne?" Grace sordu.

"Cep numaram. Elinden geleni yap. Bana yerlerin, bağlantıların ve özel nedenlerinin bir listesini getir ki onları inceleyebileyim." Ellerini ceketinin ceplerine soktu ama parçalanmış kırmızı kurdelelerle karşılaşınca ellerini çekti. "Telefona sarılıp kendi açılardan çalışacağım, kaynakları bulacağım. Daha sonra temasa geçeriz."

"Hayır." Sağa doğru eğildi ve kartvizitini bir frizbi gibi Suburban'a geri fırlattı. "Ben de seninle geliyorum."

Aaron'un öfkesi öyle bir arttı ki, sarı çizgilerin görüşünü boyadığını görebiliyordu. "O kişi *sensin*. Artık yalnız kalamayacağımızı söylemiştin. Ben sadece kurallara uyuyorum." Çenesini eve doğru salladı. "O kurallar şimdi dün gecedен daha da kesinleşmiş durumda."

Tanrım, ona bu kadar yakınken, yüzünde beliren her nüanslı tepkiyi görebiliyordu. Bir başkası tarafından asla kopyalanamayacak, hatta benzetilemeyecek bir yüz. Gergindi, heyecanlıydı ve aynı anda cesur olmaya çalışıyordu. Ona karşı cesur. Bu da onu bir piç yapma yolunda on mil daha ilerletti.

"Bensiz gidersen, beni dışlamış olursun. Liste yapalım mı?" Yüz hatlarına kış güneşi yağdıran gökyüzüne gözlerini kırıştırdı. "Dalga geçilmekten bıktım. Bana bunu yapma."

Boğazında bir hırıltı titreşti, kendini koruma duygusu onu misafirhanede, sessizlikte tek başına hayal etmenin verdiği acı tiksintiyle çarpıştı. Yumruğunu arabanın kapısının iç tarafına vurdu. "Bundan sonra

Sabah, o bağış için babanın hakkını teslim ettikten sonra, yanıyor olsam bana bir hortum bile vermezdin."

Grace'in başı hafifçe yana eğildi. "Hayır. Yaptığın şey, söylediğin şey... barınağın parayı alabileceğini garanti etmenin başka bir yolu yoktu." Gözlerini ona dikti. "Bunu hiç düşündün mü? Kararının bir parçası mıydı?"

Evet. Yeterince çılgıncaydı. Kulübenin kapısını açıp kameraları gördüğünde, aynı anda iki endişesi vardı. İş bulma umudunu canlı tutmak ve Grace'in o anı kaybetmediğinden emin olmak. Aslında bu kelimeleri zihninden geçirdiği için kendi suratına yumruk atmak istemişti. *Grace'in anı elinden alınacak. Belki de sahip olduğumuz tek şey anlardır. Belki de hâlâ viskiyle sarhoştum, ama yeterince çabuk ayılmıştı, kontrolü ele almanın, bir sorunu çözmenin zevkli dalgası, o geçici iyi niyetin önüne geçmişti.* Tanrı'ya şükür. "Hayır, Grace. Bu kampanyada işimi garantiye almak için yapabileceğim tek şeyi yaptım." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Dün gecedan sonra üzerimdeki baskının kalktığını sanmıştım. Sonunda benden iyi şeyler beklemeyi bıraktığını düşünmüştüm."

Nefesi şoför tarafındaki camda bir sis çemberi oluşturmuştu ve şimdi de sanki "*Kapa çeneni, seni saçmalık sanatçısı*" der gibi bir parmağını çaprazlamasına ortasından geçiriyordu. Ya da belki de bu duyguyu yansıtan *oydu*. "Sadece bir soruydu." Elini bıraktı ve Suburban'ın etrafında dönmek için bir hamle yaptı. "Av tüfeği."

Aaron, senatörün çalışma odasının penceresinde hareket ettiğini, telefonunu kulağına dayayarak Aaron ve Grace'i ve araba yolundaki bariz çıkmazlarını izlediğini gördü. Yaşlı adamın spekülasyonlarını kafasına atılmış bir ağ gibi hissediyordu, onu ağaçların arasına sürüklemeye hazırды. Haklı bir endişeydi bu. "Beni gerçekten zor durumda bırakıyorsun, hippı."

Bunu Aaron'un onayladığı şekilde algılamış olmalıydı çünkü gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi çenesini göğsüne doğru eğdi ve kalan mesafeyi atlayarak yolcu kapısına doğru ilerledi. Bunu gördükten sonra yapabileceği hiçbir şey yoktu, değil mi? Aaron mırıldandığı bir küfürle sürücü koltuğuna tırmandı ve kontağı çalıştırdı, Grace emniyet kemerini çoktan takmış, ellerini kucağında kenetlemişken sırttı. Şeffaf taytının altından neredeyse tamamen görünen kucağı, süveterinin boyu uyluğunun ortasına bile ulaşmıyordu. Kazağı daha yukarıya, kalçalarının kıvrımlarının üzerine çekmek için nasıl da can atıyordu. Arka tarafını koltuktan ayıran naylondan başka bir şey olmadan caddede araba sürmek. Ve bunu bilen tek kişi o olacaktı. Tek kişi

Bakabildi, uzanıp onu kavrayabildi, okşayabildi. "Kıçın donacak," diye homurdandı.

Sabırsız parmaklar kazağın eteklerini çekiştirdi ama kazak sadece fısıltılı bir kumaş çiziyiyle yukarı kaydı. "Sadece sür, büyükbaba."

Acı dolu bir gülümseme tehdit etti, ama Aaron onu kovdu ve arabayı vitesine taktı, adamın kızı için sertleşirken senatörün gözlerinin altından çıkmak için oldukça çaresiz hissediyordu. Çünkü, evet. Söz konusu Grace'in vücudu olduğunda -ki artık onun ne kadar duyarlı olduğunu biliyordu- siki kurallara uymak istemiyordu. "Ben, uh..." Ana yola döndü. "Telefona başlamadan önce birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Kahvaltı için uygun musun?"

"Evet, teşekkür ederim." Kadın koltukta ona doğru kaydı. "Hangi birkaç şeyi hallediyoruz?"

Kraliyet ailesi *de gözünden* kaçmadı. "Ailem için başka bir kalacak yer bulmam gerekiyor." Aaron o sabah kulübeden ayrılırken Belmont'un mermer yüz ifadesini düşündü. En azından Sage içeri girip en yakın yatağın köşesine tüneyene kadar. Aaron kapı aralığından izlerken, ağabeyi Sage'i bir oyuncak gibi kapıp kucağına yatırmış, zavallı kızı kollarıyla boğmuş, yüzü saçlarının arasında kaybolmuştu. Sage bu muameleye hiç şikâyet etmeden izin vermiş, hatta bir şekilde bundan memnun olmuş gibi görünmüştü. Aaron kulübeden yeterince hızlı kaçamamıştı. "Kardeşim haber kameralarının yanında pek iyi değildir. Ya da insanlarla. Bana bu konuda bir şey söyleyeceğinden değil."

Bir trafik lambasına geldiklerinde Aaron cebinden cep telefonunu çıkardı ve Peggy'yi hoparlörden arayıp eşyalarını toplamasını söylemeye hazırlandı. "Nerede kalabileceklerini biliyorum," dedi Grace. "Des Moines'in kuzeyine arabayla yirmi dakikalık mesafede..."

Kadının sözünü kesme şekli Aaron'ın onun yüzünü incelemesine neden oldu. "Adı ne? Onları arayıp boş yerleri olup olmadığına bakabilirim."

"Arayacak kimse yok... ama kapı açık." Grace elini bırakmadan önce bir parmağını ön dişlerine, üst üste binen dişlerine bastırdı. "Belki de önce seni oraya götürmeliyim? Uzun sürmez."

Tıpkı geldikleri gün olduğu gibi Aaron görünmez parmakların ensesinde gezindiğini hissetti. Geçmişte sezgiler genellikle içgüdüsel bir his şeklinde gelirdi ama Iowa'ya geldiklerinden beri bu durum değişmiş gibi görünüyordu. "Grace, bana nereye gittiğimizi söyle."

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. "Bir süredir kullanılmayan eski bir kamp alanı. Ama gençleri yeniden barındırmak için hazırlık aşamasında. Sadece yaz kampı olarak değil, yetim çocuklar için yıl boyunca kullanılacak bir yer. Özellikle Iowa'dan. Henüz hazır değil ama biz -melda, dün gece tanıştığın İrlandalı kadın ve ben- burayı yeniden işlevsel hale getirmek için çalışıyoruz." Sesi değişti, yumuşadı. "Eskiden-"

"YouthAspire?" Aaron avuç içi ağrımaya başladığında cep telefonunu çok sıkı tuttuğunu fark etti, bu yüzden onu bardak tutucusuna attı. "Seni oraya götüreceğim ama artık karanlıkta kalamam. Belki bunu sormaya hakkım olmadığını düşünüyorsun ama sana ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben-"

"Biliyorum. Bulmacaları sevmiyorsun." Yüzü ona dönük değildi ama pencereden onun uzaktaki ifadesini görebiliyordu. "Oraya vardığımızda, sıran geldiğinde beni çözmeye çalışabilirsin."

Işık yeşile döndü ama Aaron'un arkasındaki araba Aaron'u harekete geçirmek için bir bip sesi çıkarmak zorunda kaldı. Grace'in geçmişini bir araya getirme konusunda endişeli olduğu inkâr edilemezdi ama kafatasının önünde bir uyarı da uğulduyordu. *Tehlike. Dikkat.* Kendisine daha fazla sebep vermeden Grace'e karşı zaten yeterince korumacı hissediyordu. Yine de, "Ne taraftan?" diye sormaktan kendini alamadı.

On İkinci Bölüm

Bugün Grace'in YouthAspire kamp alanına ilk gelişi değildi. Hayır, eski kulübeleri temizlemek, kurtarabildiklerini kurtarmak ve geri kalanını ana, aşırı büyümüş bahçenin çeşitli yerlerinde duran kiralık yeşil Çöp Konteynırlarına atmak için Imelda ile yarı düzenli olarak orada buluşuyordu. Çevre düzenlemesinin mantıklı olduğu ya da sürdürülebileceği bir noktaya ulaşmamışlardı ama yapacaklardı. *Yapacaklardı.*

Aaron bir zamanlar yeni boyanmış ve modern bir görünüme sahip olan soyulmuş YouthAspire tabelasının altından geçerken Grace onu bıraktıkları sabahı hatırladı, annesi onu Grace'in babasıyla birlikte İspanya'ya tatile götürecek olan uçağa yetişmek için acele ediyordu. Kazara öpüşmüşler, birbirlerinin yanaklarını ıskaladıkları için gülüşmüşler, sonra da doğru dürüst sarılmışlardı. Ama bu sert ve kişiliksiz bir sarılmaydı. Okulda kendisinden kaçan aynı çocuklarla iki ay geçirmek işkence gibi gelmişti ve o da fikrini açıklamış, ancak patentli yanıtlar ve liderlik kampının üniversite başvurusunda iyi görüneceğine dair güvencelerle karşılanmıştı.

Grace'i karşılayan ilk kişi Ray Solomon olmuş ve onu evi olacak kulübeye doğru yönlendirmişti. Neredeyse yarı saydam mavi gözleri Grace'in aklını başından almış, sarı saçlarının dalgalı dökülüğü Grace'e Kaliforniya sahillerini, puka kabuklarını ve kumu hatırlatmıştı. Hayatı boyunca Iowa'nın arka planına bakarak büyümüş biri için çok göz alıcıydı. İlk gün Grace'e -ya da diğer kampçılara- ekstra bir ilgi göstermemişti. Ama daha sonra onlar onun tüm dünyası olmuştu.

Aaron Suburban'ı park eder etmez Grace araçtan indi, botları kahverengi çimlere ve dökülmüş yapraklara bastı. Etraflarında kamp yayılıyordu; bir uçta yarım daire şeklinde kulübeler, diğer uçta ise devasa bir yemekhane yer alıyordu. Bir zamanlar sınıf olarak kullanılan lüks karavanlar vardı ama Grace on altı yaşındayken yaşanan olaydan sonra kiralama şirketi tarafından geri alınmıştı.

Grace, Aaron'un yanına geldiğini görmek yerine hissetti ve onun da kendisini takip edeceğini bilerek tek temiz kamaraya doğru yola koyuldu. Tanıdık girişe ulaştıklarında Grace kapıyı iterek açtı ve içeride sadece bir tanesi hazır olan ikiz yatakların sıralandığını gösterdi. "Buraya bazen uyumaya geliyorum," diye açıkladı Grace, Aaron'un sık sık kullandığı bir yatağı görmesinden saçma bir utanç duyuyordu. "Ya da Imelda barınağa yeni birini kabul ettiğinde ve henüz diğer çocuklarla birlikte olmaya hazır değilse buraya geliyor." Eliyle buğulu cam pencerelerden oluşan duvarı işaret etti. "Ana ofiste çarşaf var, aileniz için yatak hazırlayabiliriz. Eğer sorun olmazsa."

Geldiklerinden beri ilk kez Aaron'a doğru döndü ve onu yatağın yanında perçinlenmiş halde buldu, kollarını o kadar sıkı kavuşturmuştu ki koparmasından korktu. "Sorun yok. Burada iyi olacaklar." Kulübenin içinde volta atarken parlak elbise ayakkabıları yerde boş sesler çıkarıyordu. "Baban başkan seçilirse, dışarıda CIA güvenliği olmadan terk edilmiş kulübelerde uyuyamayacağının farkındasın değil mi?"

Grace özenle hazırlanmış yatağa oturdu ve pazen battaniyeyi parmak uçlarının arasında ovuşturdu. "Evet. Onlara cehennemi yaşatacağımı da biliyorum."

Aaron'un kahkahası sadece bir saniyeliğine sınırsızdı ve o kadar geniş ve derindi ki Grace onu ciğerlerine çekmeye çalışmaktan kendini alamadı. Ama önünde durmak için hareket ettiğinde, babasının çalışma odasındaki o okunmaz adam haline geri dönmüştü. "Duyalım bakalım, Grace."

Ellerini kalçalarının altına soktu ve nefes aldı. "Buraya geldiğim yaz -on altı yaşındaydım- kulübem girişten en uzak kulübeydi. Arkadaş edinmek... benim için hiç kolay olmadı ama başardım. Burada terk edilmiş olmamız bizi birbirimize bağladı ve... o da bunu anladı."

Aaron kıpırdamadan durdu. "O."

Grace Aaron'ın taş kesilmiş gözleriyle karşılaşmak için başını geriye eğdi. "Sana başka bir şey söylemeden önce, cinsel bir şey olmadığını bilmen gerektiğini düşünüyorum. Öyle bir şey olmadı." Onun sözleri üzerine Aaron bir adım geri çekildi ama cevap vermedi. En başından beri onun kendisine dokunmaktan kaçınmaya çalıştığını hissetmişti. Bir an bile pes ederek ona zarar verdiğine inanması için ona bir neden vermeyecekti. Tekrarlanamayacak olsa bile, tarlada yakaladıkları eşsiz anı lekelemek istemiyordu.

"Adı Ray Solomon'du ve..." Grace, Aaron'un gözlerinde bir tanıma parıltısı gördüğünde sözlerini yarıda kesti. Hikâyenin ulusal bir haber olduğu düşünülürse, bu alışılmadık bir durum değildi. "Tüm danışmanların yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Çocukları korumak

Taze kan kapıdan içeri girecekti. Bu da... bizi etkilemek, kafamızın sloganlarla ve başarı anahtarlarıyla dolu olmasını sağlamak anlamına geliyordu. Tabii ki sadece okulda ve sporda başarılı olan çocukları kabul ediyorlardı, böylece en büyük etkiyi onlar yaratacaktı. YouthAspire'ı daha cazip hale getirmek, kazananların yazlarını geçirmek için seçtikleri yer haline getirmek. Ama *biz* klasik anlamda kazananlar değildik. Benim küçük grubum değil. Biz dışlanmıştık."

Aaron bir omzunu duvara dayamış, gölgelerin arasına sıkışmış, Grace'e ormanda tanıştıkları geceyi hatırlatıyordu. Aaron'ın işi ya da kampanyadaki uzmanlığı hakkında hiçbir şey bilmeden önceki halini hatırlatması, devam etme konusunda kendisini rahat hissetmesini sağladı.

"Ray yavaşça çalışarak küçük arkadaş grubumu sürünün geri kalanından ayırdı. Bize bu hikâyeleri anlatarak güvenimizi kazandı... Lisedeyken kendisinin de bizim gibi olduğunu, uyum sağlayamadığını, bizim yaşımızdaki insanlarla ilişki kuramadığını iddia etti. Sonra da ailelerimize saldırmaya başladı." Grace'in boğazında bir rahatsızlık yumağı oluştu ve onu durup yeniden toparlanmaya zorlayarak ellerini kalçalarının altında yumruk haline getirdi. "Ailelerimiz diğer kampçıların aileleri kadar sık aramadı. Ya da reddedilmişti ama ailelerimiz kampın bizi ellerinden alması için yalvarmıştı. Bunlar bize tekrar tekrar söylediği şeylerdi. Ve biz zaten oradaydık, bu da görmüş olması gereken bir şeydi. Bizi ilk etapta bir araya getiren bir şey. Ailemizden nefret etmeye ve onu her yerde takip etmeye hazırдық. Ve yaptık da. Biz sadece... gençtik."

Grace gözlerini kapadı ve gecenin bir yarısı tarlada izinsiz buluşmalarını, beşinin ellerinde fenerlerle dar bir daire şeklinde oturushlarını düşündü. Tıpkı kendileri gibi olan bu dünyevi adamdan nasıl etkilendiklerini, nasıl ilham aldıklarını. Eğer o ergenlik döneminden sağ salim çıkabilirdiyse, belki onlar da çıkabilirdi.

"Kampın biteceği hafta Ray farklı davranmaya başladı. Bizimle etkileşimi kesmedi ama sinirleniyordu. Masum bir yoruma ya da birimiz takılmaya geç kaldığında sinirleniyordu. Kampın geri kalanından uzakta." Grace gözlerini açtığında Aaron'un daha da yaklaştığını gördü, yüzü artık kabinin loş ışığı altında görülebiliyordu. Gözlerinin zengin, altın sarısı kahverengisi silikleşmiş, çenesi gerilmişti. "Uyarı işaretleri olsa da -onları görmezden geldim, ortaya çıkmaya başladıklarında şüpheleri görmezden geldim- hepimiz işin içindeydik. Onu bırakıp bizden nefret eden ailemize geri dönmek istemiyorduk. O bundan emin olmuştu. En azından üzülecek kadar önemsiyordu, değil mi?" Omuzlarındaki gerginliğin azalması için kendini zorladı. "Teslim almadan önceki gece gizlice kaçtık. Yürüyüşe çıktık."

-Bu eve varana kadar karanlıkta saatlerce yürümüş gibiydik. Sesler

O kadar aptaldık ki orada yaşayacağımızı, evcilik oynayacağımızı ve kimsenin bizi bulamayacağını sanıyorduk. Ama buldular. FBI bizi ertesi sabah buldu." Dudaklarından mizahsız bir gülümseme yükseldi. "Artık sadece kampçı değildik. Bir senatörün kızı, valinin yeğenleri ve önde gelen yerel bir iş adamının oğluyduk. Ve kötü bir boşanmadan sonra dengesizleşen bir adam tarafından rehin tutuluyorduk. Yıl boyunca çalıştığı işini ve çocuklarının velayetini kaybetmişti. Hepsi altı ay içinde oldu." Ray'in çaresiz yüzü gözünün önüne geldi. "Danışman başvurusunda sahtekârlık yapmış ve yöneticiler gerekli geçmiş kontrolünü yapmamışlar, bu da kampın artık faaliyet göstermemesinin başlıca nedenlerinden biri." Durakladı. "Eski karısı ziyareti yeniden gözden geçirme konusunda onunla iletişim kurmadı ve nereye gittiğini söylemeden taşındı. Bizi eve götürmesinin onun dikkatini çekmek için bir yol olarak başladığını sanmıyorum ama kamp devam ettikçe bu hale geldi."

Grace pazen battaniyeyi omuzlarına doladı ve sıcaklığın etkisiyle iç geçirdi. Belki bir gün, sadece bir gün, üşümeden bu trajedi hakkında konuşabilirdi ama bugün o gün değildi.

"Radyoda bize rehine dediklerini duyduğumuzda aslında güldük. Bize silahları gösterene kadar güldük, ta ki silahları kafamıza doğrultup mutfakta yere yatmamızı emredene kadar." Bilincinde gümüş rengi bir parıltı belirdi. "Haftalardır evi hazırlıyordu. Bizi oraya götürmek için."

"Şimdi hatırlıyorum." Aaron'un sesi karanlığı yararak ona kesilen bir metali hatırlattı. "Şimdi ne olduğunu hatırlıyorum. Durabilirsin."

"Hayır, ben..." Battaniyeyi daha yukarı, çenesine kadar çekti. "Her anlattığımda hikayeyi tamamlamam gerekiyor yoksa kaçıyorum."

Aaron'ın boğazındaki kaslar esnedi. "Kaç kere söyledin?"

"Hem de çok." Grace, tam olarak rahatlamayacağını bilse de hikâyeyi bitirdiğinde başarısız olmama duygusuyla devam etti. "Rehine arabulucusu, Ray'in gönderdiği her rehine için taleplerinin her birini yerine getirmeyi kabul etti. Eski karısıyla bir telefon görüşmesi, çocuklarıyla bir gecelik ziyaret." Boğazında bir yumru oluştu. "Önce beni istediler, çünkü ben bir senatörün kızıydım." Aaron'a bir bakış attı. "Bu kısmı haberlerde yoktu. Serbest bırakılmak istemediğim gerçeği de öyle. Kapıda bekleyen polisler beni *sürükleyerek* dışarı çıkarmak zorunda kaldılar. Ben evden çıktıktan sonra Ray fikrini değiştirdi. Bütün bunlar

Kolluk kuvvetleri... Onların sadece zaman kolladıklarını ve taleplerinin asla karşılanmayacağını biliyordu. Ve olsa bile, asla kalıcı olmayacaklardı. Bu yüzden o-"

Aaron yatakta Grace'in yanına oturdu, ince, ucuz şilte ağırlığının altında eğiliyordu. Ona bakmadı ama dizleri birbirine değdi. Sadece ufak bir sıyrıktı, ama bu ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu sıcaklığı verdi.

"Kapılara barikat kurdu ve içeriği ateşe verdi," diye fısıldadı Grace. "Herkes aynı anda harekete geçti, diğer kampçıları dışarı çıkarmaya çalışıyordu ama içeriden silah sesleri geliyordu... ve hiçbir şey onlara yardım edemezdi."

Aaron'un sessizliği için minnettardı; yeniden yaşanan olayların, bacadan süzülüp küle dönüşen cüruflar gibi durulmaya vakti olacağı için minnettardı. Kulübenin sessizliğine alışmıştı, birçok gece orada yanında biri olmadan uyumuştı ama nedense paylaşacak biri olunca daha ağır, daha önemli hissediyordu.

"Onlar için saçma dört kurdele takıyorum." Dizini Aaron'inkine yaklaştırdı, insani temasa açtı. "Ve sırf onları oraya koyan sensin diye dün gece onları çıkarmamalıydım."

Aaron'ın elleri bükülmüş bacaklarının arasında buluştu ve parmak eklemleri solgunlaşana kadar kenetlendi. "Bunun için endişelenme."

Grace bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu, Aaron'ın ne iş yaptığını öğrendikten sonra şoka girdiği için bir iyiliği boşa çıkardığını biliyordu. Araya mesafe koyma telaşıyla duygusuz davranmıştı ve doğrusu, gece boyunca saatlerce uyanık kalmış, her şeyden çok saçındaki kurdeleleri saklamış olmayı dilemişti. Ona karşı soğuk davranışını düzeltmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi. Geçmişin hayaletleri kulübeyi onlarla paylaşırken olmazdı. "Önce serbest bırakılmayı hak etmedim. İkimiz de eşit derecede önemliydik. Bu yüzden burayı onlar için daha iyi bir yer haline getirmeliyim. Beşimiz için de iyi şeyler yapmalıyım. Bizim sahip olduğumuz avantajlara sahip olmayan çocuklara... arkadaşlarımla asla şans bulamayacağı başarılı olabilecekleri bir yer vermek için." Bir nefes verdi ve Aaron'a baktı. "Burayı hasarlı ilan edip yoluma devam etmek sanki aynısını kendime yapıyormuşum gibi geliyor. Burası yeniden bir bütün haline getirilmeli. Yeniden canlandırılabilir. Bunu yapmama izin verecek misin?"

On Üçüncü Bölüm

Ellerinin titrediğini görmesine izin verme.

Vay anasını. Nasıl korkmuş olabilir? Yedi yıl önce olan bir şey için mi? O korkmazdı. Grace'i bir ölüm tuzağının mutfak zemininde yüzüne silah dayanmış bir şekilde görmesi dışında, halüsinasyon görüyor olmalıydı. Çünkü kulübenin zemini yükseliyor, duvarlar yaklaşıyor gibiydi. Yutkunamıyor, bacaklarını hareket ettiremiyor gibiydi. Orada öylece oturuyorlardı, doğuştan sahip olduğu uzantıları andırıyorlardı ama hiçbir işlevleri yoktu. Eğer bu korku değilse, neydi? Hiçbir şey Grace'in tüm hikâyesi boyunca hissettiği o hastalıklı çaresizlikten daha kötü olamazdı; Grace'in kendini tekrar tekrar desteklemesini izlerken, onun rahatlatmak için yaptığı her türlü önemsiz girişimi reddedeceğini bilerek öylece duruyordu.

Tanrım. Ona ne sormuştun?

Bunu yapmama izin verir misin?

Arkadaşlarının anısına kampı daha iyi bir yer haline getirmek gibi. Neredeyse gülecekti ama mizahtan tamamen yoksun bir tepki olacağı için kendini tuttu. Aaron Clarkson asıl bir şey yapıyordu. Bu kızın şeytanlarını öldürmesine yardım ediyordu. Lanet olası bir tavşan deliğine mi düşmüştü? Kanayan kalp davalarını ve başka bir insanın hayatta kalma suçunu umursamaması gerekiyordu. Umurunda *değildi*.

Grace kurtarıldığı için bir an bile suçluluk duysa duvarları yıkmaya hazırды. Mantıklı, değil mi?

Hayır, değildi. O noktada hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, bu yüzden her şeyi parçalara ayırıyordu. Mantıklı olana kadar düzgün kategorilere ayırırdı. Yapması gereken bir işi, yeniden canlandırması gereken bir kariyeri vardı. Ve Grace'in acısını koymak için amansız bir dürtü. Her ikisini de başarmanın ve Grace'in ilham verdiği kafa karışıklığına daha fazla sürüklenmemenin bir yolu var mıydı? Evet, bunu yapabiliirdi. Grace'in kapanışına duyduğu ihtiyacı sisteminden çıkarabilir ve kızı neşeli iyiliksever yoluna gönderebilirdi.

Bu strateji neden korku çılgınlıklarını geri getirdi?

"Evet." Yataktan kalkıp volta atarken ayakkabıları yere sürtündü, Grace'in bacağına sıcaklığı kendi bacağına üzerinde kaldı. "Evet, bunu yapabilirim. Bu bizim davamız. Bu yer. Senatörü ikna etmek için bir yol bulmam gerekecek, çünkü sana olanlara içerlediği çok açık -ki ben de buna "hayır" diyorum- ama tamam. Yarın gel, bu işi halletmek için çalışmaya başlarız. Şimdi izninizle birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Kapıya doğru ilerleyişi Grace'in ayağa fırlamasıyla durdu, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti, yeşil gözleri parlayan yeşim ayları gibiydi. "Ben... istediğim şey bu değildi. Sadece genel olarak sana yardım etmeme izin ver demek istemiştin. Ben-ben düşünmedim..."

Aaron'ın boynu ısındı. "Eğer bu fikri beğenmediysen, değiştirebiliriz-"

Zıpladı. Gerçekten de havaya sıçradı, elleri yanaklarına doğru uçtu. "Bayıldım. Lütfen hiçbir şeyi değiştirme. Sadece çok şaşırdım."

Başını eğdi, kalbinin böyle uygunsuz bir zamanda varlığını göstermeye karar vermesine zihinsel olarak lanet okudu ve Grace'in zevki sayesinde göğüs kafesini kalın gümbürtülerle dövdü. Ne kadar çocukça. "Ben de biraz şaşırdım," diye itiraf etti, sonra da çenesini kapalı tutmayı diledi.

En azından Grace ona doğru süzülene kadar. Parlayan gözleri ve pembe heyecanıyla Aaron'ın midesinde bir şehvet fırtınası kopardı. "Ne düşündüğünü söylediğinde çok daha iyi oluyor Aaron."

"Bundan bahsetmiştin."

Ve tabii ki, *daha fazlasını* söylemek istemesine neden oldu. Bacaklarını kalçalarına dolamak için *ne gerekiyorsa* söylemek. Islaklığı pantolonunun fermuarını ıslatana kadar kalçalarının arasında sallanmak için. "Benden uzak dur Grace," diye mırıldandı. "Bu hikâyeyi anlatmak zorunda kaldıktan sonra senden faydalanmak tam bana göre."

Etraflarındaki sessizlik derinleşti. "Kampı yeniden inşa etmem için bir yol bulduktan sonra bunu nasıl söylersin?" Sanki tüm vücudu sert bir hıçkırıkla kalkıp inmiş gibiydi. "Dün gece bana sende hâlâ iyi bir şeyler görüp görmediğimi sordun... ve ben cevap vermedim. Sana nasıl cevap vermem?" O muhteşem başını salladı. "Niyetim-"

Aaron öne atıldı ve onun söylenmemiş sözlerini kendi ağzıyla yakaladı. *Suçluluk duygusu*. Gözlerinde *daha da fazla* suçluluk vardı. Aaron'ın yanıtı tamamen inkârdı. *Benim yüzümden değil. Benim yüzümden değil.* Ama dudakları birleşir birleşmez, aklında Grace'in eşsiz tadından başka her şey silinip gitmişti. Sulu, tatlı, ferahlatıcı, sarhoş edici bir çılgınlıktı. Onu çekmesine izin verdi

Onun derinliklerine -onun derinliklerine- iniyor, açgözlülükle onun tadını topluyor, böylece bu etkiyle mümkün olduğunca uzun süre yaşayabiliyordu, *her ne kadar* bir erkek bu tür bir uyarılmaya uzun süre dayanamayacağı kesin olsa da. Boşalır boşalmaz onu tekrar becermek isteyecekti. Bu, vücudunun onaylamak için fazlasıyla istekli olduğu bir kesinlikti. Yine de korumacılık onu bir belirsizlik durumunda tutuyordu. Onun lezzetli bedeniyle çiftleşmek isterken, onu kendinden korumaya kararlıydı.

Eldiven gibi giydiği, dokunduğu her şeyi ucuzlatan geçmiş anlamsız karşılaşmaları hissedemiyor muydu? Onun için anlamlı olamayacağını hissedemiyor muydu? Grace'in özü olan biri olmalıydı, kendi ailesinin bile sevgisini kazanamayan biri değil. Eylemlerinin sonuçlarını ve nasıl ihanet olarak hizmet edeceklerini düşünen biri. *Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?*

Çok da uzak olmayan geçmişinden gelen bu ses Aaron'ın ağzını gırtlaktan gelen bir hırıltıyla yırtıp Grace'i omuzlarından yakalamasına neden oldu. *Çok sert. Yavaşla. "Uzak dur."*

"Eğer bunu gerçekten istiyorsan, bırak gideyim," diye fısıldadı.

Tanrım, bunu yapamazdı. Yüzü geriye doğru eğilmiş, dudakları şişmiş ve parlamış, göz kapakları yarıya kadar düşmüşken yapamazdı. Hayatında sekse karşı koymakta hiç zorlanmamıştı. Her zaman ihtiyaçlarına dayanan mantıklı bir karardı. Peki ya bu? Bu konuda kesin ve kuru bir şey yoktu. Grace'e karşı hissettiği çekim dağınık, vahşi ve kullanılmamıştı. Tanımadığı bir şeyin genişlemesini kontrol altına alma çabası göğsünün genişlemesine neden oldu. Çılgın ve kör ediciydi. Aletin sadece bir kadından iyi ve sert bir muameleye ihtiyacı vardı. Grace. Ve kadın onu itmiyordu. O da bu işi istiyor gibiydi, göğüsleri her nefeste adamın karın kaslarında aşağı yukarı kayıyordu. *Ona bir şans daha ver. Senin gibi bir piçle ne yapacağını göster ona.* Aaron mırıldandığı bir lakapla elini Grace'in kalçasının arkasına götürdü, taytının arkasından aşağı kaydırıp ve orta parmağını kıcının vadisine yerleştirdi. "Benden uzak dur," diye başardı, başıboş parmağını biraz daha sıkıca sıkıştırdı ve ona kapalı dudaklı bir ses kazandırdı.

Birkaç saniye sonra "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Aaron'ın bağı koptu. Grace'in ağzını müstehcen bir dille yeniden yakalayarak onları yatağa doğru geri götürdü, Grace onun altına indiğinde bacakları memnuniyetle açıldığında ortasında memnuniyet dalgalanıyordu. Vücudunu Grace'in daha ince olanının üzerine örttü, kendini amının üzerine yerleştirip aşağı doğru çekerken ağzından hevesli homurtular çıktı.

ereksiyonuyla birlikte. İnlmeleri acı doluydu, kabinin her köşesine ulaşyordu, Aaron bağımlılık yapan ağzını öpmeye geri döndüğünde kesildi, büyük boy kazağını yukarı, karnına kadar çekti, böylece sadece pantolonu ve taytı engel olarak seksine karşı sallayabildi.

"Aaron."

"Uyarılmıştın," diye hatırlattı ona, başının üstündeki boşluğa doğru boğuk bir sesle. "Üç kez, Grace. Bu başkasına vereceğimden üç kat daha fazla." Bacaklarının beşiğinde yukarı ve geriye doğru kaydı, taytının sert, sikişe aç aletine verdiği sürtünmeden dolayı inledi. "Dört kere yap. Evin arkasında sana bir çıkış verdim. Kabul etmeliydin."

Grace'in onun sesindeki kesik çelikten dolayı titremesi ya da telaşlanması gerekirken, sadece bir kedi gibi onun altına uzandı, onun için açıldı. Neredeyse onun sert bakımlarının altında süzülüyordu. "Belki de yapmalıydım. Ama artık buradayız, o yüzden beni korkutmaya çalışmayı bırak." Parmak uçları Aaron'ın göğsünden pantolonunun koltuğuna doğru ilerledi ve burada avuç içini Aaron'ın aletinin kıvrımında gezdirerek onu bir maraton koşucusu gibi nefes nefese bıraktı. "Beni gerçekten korkutmak istemiyorsun, değil mi Aaron?"

Tanrım, kadının yumuşak sözleri ve görüntüsü onu boğuyordu. Saçları yüzünü çerçeveleyen gelişigüzel bir görüntüydü, çarpık ön dişleri her nasılsa onu ağızlarını tekrar birbirine yapıştırmak için iki kat daha istekli hale getiriyordu. Ormanda dans eden bir peri keşfeden ve onu eve sürükleyen, bedenini güçlü bir rahatlama için kullanmaya niyetlenen ama karşılığında affedilen bir avcıydı. "Hayır, istemiyorum. Seni korkutmak istemiyorum."

"Biliyorum," diye nefes aldı, adamın kemer tokasını çözerken.

"Biliyorum işte." Aaron'ın elleri yine titriyordu. *Lanet olsun.* Nesi vardı b u n u n ?

Somut benlik duygusunu çalmış olan Grace, sonunda onun altında istekli ve uysal bir şekilde yatıyordu. Grace aynı zamanda bir zihin okuyucu olmalıydı çünkü Aaron'ın sikini nazik bir sıkımayla karşılamadı. Hayır, onu bir... "Aferin kızıma, aferin kızıma, aferin kızıma," diye homurdandı Aaron, sanki ıslak bir amcığa sokar gibi onun avuçlarının içine girerek sözlerinin bir sarhoşunki gibi gevelemesine neden oldu. "Nelerden hoşlandığımı nereden biliyorsun? Bana yumruk attığın kadar ateşli sevişecek misin?"

"Evet," diye nefes aldı, eli onun karnına doğru hareket ediyor, pompalıyordu. "Seninle, evet, sanırım yapabilirim."

Daha önce seksi hiç dürüstlikle bir tutmamıştı ama hayatının geri kalanında bunun eksikliğini her zaman fark etmeyecekti. Grace'siz bir hayat. Grace'siz olmak zorundaydı, değil mi? Bu böyle devam edemezdi.

"Yapmam gerek

kazağını kaldır," dedi Aaron düzensiz bir şekilde. "Araba kullanırken, emniyet kemeri... tam göğüslerinin arasından geçti ve lanet olsun, sütyen giymiyorsun, değil mi? O malzemenin küçük meme uçlarına nasıl şekil verdiği hakkında bir fikrin var mı Grace? Onları sertleştirmek için camı açık tuttum. Onları sert *seviyorum*." Aaron sol dirseğini kullanarak kazağının eteğini tuttu ve kaldırmaya başladı, titreyen göbeğini, göğüs kafesinin başlangıcını ortaya çıkardı, sonra bıraktı ve elini aşağı indirdi. Altından beyaz külotunun görüldüğü opak taytın üzerinden. "Külot hakkındaki tartışmamızı ciddiye almışsın. Bana ne dediğimi hatırlat."

Aletin etrafındaki eli okşamaya başladı, neredeyse etinin tadını çıkarıyordu, ona bakarken göz bebekleri büyüyordu. "Sen dedin ki..." Dudaklarını yaladı ama Aaron sahiplenme duygusuyla işi devraldı ve o konuşurken dudaklarını ıslattı. "Öpüşürken ıslanan kızların evden iç çamaşırı giymeden çıkmaması gerektiğini söylemiştin."

"Aynen öyle." Ağzını son bir kez yaladı ve yakında onun tatlı, esnek dudaklarına döneceğine yemin etti. "Göğüslerinin böyle bir sorunu yok, değil mi? Emilmedikleri sürece ıslanmazlar. Doğru mu?"

Grace nefes nefese bir inilti çıkardı, gözleri sıkıca kapandı.

"Bu taytı çıkarmak için daha fazla bekleyemem bebeğim." Elinin topuğunu taytının kasıklarında gezdirdi, göbek deliğine kadar geri çekilmeden önce aşağı doğru itti. "Bana bir cevap versen iyi olur."

"Evet, ıslak...." Titreyen dudaklarının arasından konuştu. "Sadece onları emdiğinde."

Sen, demişti. Yani, Aaron. Kendisi. Sorumluluk duygusu benliğini sarmış, beraberinde öyle aşırı bir şehvet dalgası getirmişti ki, sikinin ucundan bir miktar sıvı sızmış, ağzından bir küfür kopmuş ve Grace onu hayatının en sıkı, en anlayışlı otuzbirini kayganlaştırmak için kullandığında bunu tekrarlamıştı. Elini Grace'in kazağının altına soktu ve erkeklerin elleri düşünülerek şekillendirilmiş göğüsleri okşadı. Küçük ama dolgundular, avucuna bir seks rüyası gibi uyuyorlardı. "Amını örtmeden evden çıkmıyorsun Grace, ama sütyen takmayı unut. Bunlar zıplamak için, hiç beklemediğin bir anda arkadan kavranmak için. Onları benim için serbest bırak, anladın mı?"

Aaron bu talebi yerine getirdikten sonra ilk kez kızın göğüslerine baktı ve onlara hak ettikleri değeri vermediğini fark etti. Yuvarlak, esmer meme uçları dikkat çekmek için gerilmiş, göğüslerini ağzına yaklaştırmak için gerçek bir geri bükülme yaparak daha da belirgin hale gelmişti. O kadar muhteşemdi ki,

Eli çılgınca bir prezervatif aramak için cebine gitti, çünkü eğer aletini Grace'in kaygan vucuduna Şimdi sokmazsa -Şimdi- ihmalden ölecekti.

"Burada bizi kimse duymaz," diye inledi boynuna doğru. "Bunu unutma. İstediğin kadar yüksek sesle konuŐ." Dili kulak memesini yalamak için dışarı ıktı. "Merak etme, sesin kısılana kadar çığlık atmanı sağlayacağım." Eli prezervatif yerine kurdelelerin etrafına dolandı. Ve Aaron'ın hızla atan nabzının, talepkâr libidosunun neden durduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. O kadar Şiddetliydi ki, kendi nefesinde boğuldu. Kurdeleler. Arkadaşlar. Kamp. Zihni onu dn geceye, kızın onu ormanda bıraktığı zamana geri götürdü. *Senin gibi birinin yanında kararlarımdan Şüphe ettim.*

ve sonu kötü bitti.

Senin gibi biri.

Senin gibi biri.

Aaron geriye doğru sarsıldı ve yataktan hızla kalktı. Ereksiyonu kalçasına çarptı ve sertleşmiş etini pantolonunun içine geri itmenin acısını memnuniyetle karşıladı. Onu böyle korkunç bir durumda bırakmak. Belki bu onu göğsünün ortasında hızla geniŐleyen kraterden uzaklaŐtırabilirdi.

"Aaron..." Grace dirseklerinin üzerinde doğruldu, çıplak vücudunu örtme zahmetine girmedi, tek bir Şeyi bile gizleme zahmetine girmedi. Kafa karışıklığı, acı, cinsel ihtiyaç, hepsi bir film makarası gibi yüz hatlarında oynuyordu. "Sorun nedir? Anlamıyorum. Ben mi-"

Ağır ekimdeymiŐ gibi, ikisinin de bakışları cebinden sarkan kırmızı kurdelelere kaydı. İğneleyici, incitici bir Şey dilinin ucuna kadar gelmişti. Kendini kapatacak, onu Grace ortaya çıkıp önceliklerini yeniden düzenlemeden önceki tanıdık haline dönmeye zorlayacak herhangi bir Şey. Grace'i incitmek, onu güvenli bir mesafeye geri koyarken bunu baŐarabilirdi. Ama kurdeleleri *saklamıştı*. Ve bu onu mahvetti. Grace'in sezgileri çok kuvvetliydi ve Aaron, Grace'in ağlamaya baŐlamasını dehşet içinde izledi, Grace'in açıkta kalan her santimini görüyordu. Ona ulaŐtıęını görüyordu.

"Ağlamayı kes," diye kabaca emretti.

Grace dizlerini göğsüne doğru çekti, bir gün önce onu kulübenin dolabında nasıl bulduğunun aynadaki görüntüsüydü. Çok uzun zaman önce. "Őylediklerim ve davranıŐlarım için özür dilerim... Belki de hatalıydım-"

Belki de. "Hayır. Sen haklıydın." iğ kahkahası onu utandırdı, kendini apaçık bir sahtekâr gibi hissetmesine neden oldu. "Eğer bu kampı benim seçtiğimi düŐünüyorsan

size bir şekilde yardımcı olur, *işte* burada yanılıyorsunuz. Belki diye bir şey yok. I..." Ezik, ezik, sesi çok *ezik geliyordu*.

Grace alnını kaldırdığı dizlerinin üzerine bıraktı, vücudu sessiz gözyaşlarıyla titremeye başladı.

"Lütfen, ağlamayı kes." Boğazı yanıyordu. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana sarılabilirsin," dedi sesi boğuklaşarak. "Geri gelip yeni tanışmışız gibi davranabilirsin... ve ben o korkunç şeylerin hiçbirini söylememişim gibi. Belki?"

Tanrım, bu çok cazipti. Aynı zamanda imkansızdı. İlk izlenimler yok olup gitmezdi. Üçüncü, dördüncü izlenimler de öyle. Ve bu kıza henüz farkında bile olmadığı yönlerini gösterdikten sonra, kız onu çılgın bir katille karşılaştırmıştı. Daha da kötüsü, haklıydı. Elbette, Aaron kimseyi öldürmemişti. Henüz öldürmemişti. Ama Grace'in Ray Solomon'un ellerinde katlandığı türden zihin hileleri yaparak hayatını kazanıyordu. Evet, onu doğru tahmin etmişti.

Ona Kaliforniya'dan ayrılışını sormayı reddetmesinin bir nedeni vardı. İşsizliği. Kovulmak için ne yaptığını. Evet, onun içindeki çirkinliği görebiliyordu. *Başından* beri orada olduğunu *biliyordu*. Ne tür bir adam aylar önce o gece yaptığını yapacak kadar ahlaktan yoksundu? Bu kadar az düşünerek ya da hissederek bir aile bağına zarar vermek. Grace'in ihtiyacı olan türden bir adam değildi.

Neden hala orada duruyordu?

Aaron cep telefonunu çıkardı. "Peggy'yi buraya getireceğim. O..." Jestı yataktaki Grace'i de kapsıyordu. "Bu işte daha iyi olacak."

Gözleri kapalı bir şekilde kulübeden çıktı, Grace'in gözyaşlarının sesi peşinden geliyordu.

Bölüm On Dört

Grace donuk gözlerle Aaron'ın ailesinin, kendisinin ayarladığı ve YouthAspire'a gitmek için kullandıkları kiralık minibüsle gelişini izledi. Önce Peggy arka koltuktan atladı, güneşi engellemek için bir elini gözlerine kapattı, yüzünü aydınlatan bir gülümseme vardı. Ardından Belmont geldi ve Grace'e göre gereksiz yere Sage'e arkadan yardım etmek için sürücü tarafından indi. Yaşlı Adam minibüsten fırlayıp avluda daireler çizerek koşmaya başlayınca Grace dikkatini ikiliden başka yöne çevirmeye başladı ama yerçekimi onun ilgisini tekrar Belmont ve Sage'e çekti. Minyon kadın Aaron'un gözle görülür biçimde gergin olan kardeşinin arkasından dolandı ve kollarını arkadan beline doladı. Ve adam sanki... sarktı. Sanki Sage'in dokunuşu beklemediği hayati bir rahatlamaya neden olmuştu, bu da bir elini minibüse dayayıp başını öne eğmesinden belliydi.

Aaron'un sesi Grace'in sanki müstehcen bir film izliyormuş gibi suçlulukla kulübenin basamaklarındaki yerinden sıçramasına neden oldu. Gerçi zamanında epeyce yetişkin filmi izlemişti ama hiçbirisi bu kadar... samimi gelmemişti. Aaron gözlerini dikip baktığında Grace'in yanakları yandı, gerçi yüzünde karşılaşmalarına dair hiçbir belirti yoktu. Hayır, sakın ve telaşsız görünüyordu, dünyayı karşısına almaya hazırdı. Grace'in aksine, bir saat önce titreyen bacakları onu basamağa itmişti ve o zamandan beri hareket etmeye zahmet etmemişti. Bir ayı iç organlarına saldırmış, tüm organlarını parçalara ayırmıştı ve eğer ayağa kalkarsa hepsi ayaklarının dibindeki zemini süsleyecekti.

Aaron konusunda korkunç bir hata yapmış gibi görünüyordu. Kulübenin merdivenlerinde kalıcı olarak ikamet etmeye başladığından beri, Aaron ile on altı yaşında hayatını alt üst eden adam arasındaki farklar onu bombardımana tutmuştu. Ormanda tanıştıkları geceden beri Aaron onu kendinden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onun senatörün kızı olduğunu öğrendiğinde bile aralarına mesafe koymaya çalışmıştı. Tanrım, onu kendisi hakkında o kadar çok uyarmıştı ki artık sayısını unutmuştu. Kötü adamlar -*gerçek* olanlar-

kusurlarına dikkat çekmediler. Onları aşırı telafi ettiler. Ya da bu kusurları başkalarının suçu haline getirdiler. Aaron bunların hiçbirini yapmadı. Onları kabul etti ve zararlarını sınırlamaya çalıştı.

Grace kıvrılmış parmaklarını ağzına bastırılmış, Yaşlı Adam'ın avluda koşar adımlarla Aaron'a doğru ilerleyişini izliyordu. Köpeğin ilgisine şaşırılmış görünen Aaron çenesini kaşıdı ve çömeldi... tam da İhtiyar'ın rotasını değiştirip sahibini tamamen atlattığı sırada. Aaron boğazını temizleyerek ve cep telefonunu kontrol ederek ayağa fırladığında, Grace'in bacakları nihayet hareket etme isteği duydu, köpeğinin ilgisizliğini telafi etmek için mesafeyi uçarak aşmak ve kendini Aaron'ın kollarına atmak istedi... ama bu ayrıcalığı kaybetmişti. Aaron'ın onu yakalayacağını bilmenin avantajı, daha sonra çok yaklaştığı için onu azarlayacak olsa bile. Belki de bu sefer onu yakalamak istemeyecekti. Neden istesin ki? Kendisi hakkında düşündüğü her kötü şeyi doğrulamak için elinden geleni yaptıktan sonra?

"Burası da neresi?" Peggy bir daire çizerek sordu, bakışları Grace'in üzerindeydi. "Hey, sen!"

Grace, Peggy'nin bu jestten memnun kalacağını umarak elini salladı ama ayağa kalkıp gruba katılana kadar görgü kuralları kaburgalarını dürttü. "Merhaba," diye mırıldandı, sesi yıpranmış gibiydi.

Aaron ona spekülatif bir bakış attı ama bu kısa sürdü. "Yardım etmek istedin, değil mi?" Şakacı bir ses tonu kullanmaya gayret ediyor gibiydi ama Grace, kardeşlerine ve Sage'e hitap ederken kenarları bulanıklaştıran şüpheyi duyabiliyordu. "Bu hâlâ geçerli mi? Eğer yola devam etmek istiyorsanız, ilk başta planladığımız gibi New York'ta size yetişebilirim. Bu bir-"

"Biz buradayız. Yardım ediyoruz." Peggy onun aksini önermesine sinirlenmiş görünüyordu. "Bize işin özünü anlatın Kaptan."

Kız kardeşinin desteği onu ikna etmiş gibi görünmüyordu. "Bel, yarın gel, kameralar olabilir. Bir sürü insan." Duruşunu değiştirdi. "Biz de bunu umuyoruz. Bu girişimin başarılı olması için ihtiyacımız olan şey bu."

"Güvenli olacak mı?" Grace onun basit sorusu karşısında herkesin kafasının Belmont'a doğru dönmesini ilginç buldu ama kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Sesindeki bir şey sessiz olmanızı ve kayalık nüansları ezberlemenizi, onlara itibar etmenizi gerektiriyordu. "Kızlar için. Güvenli olacak mı?"

"Evet," diye cevap verdi Aaron, sinirlendiği çenesinden belliydi. "Onların güvenliği konusunda en az senin kadar endişelendiğimi duyunca şaşıracaksın."

"Şok olmadım," dedi Belmont, kiralık minibüse dönüp köpek yatağı da dahil olmak üzere bavulları boşaltmaya başlamadan önce. Aaron'ın ağabeyinin bu sözlerine şaşırdığı belliydi ama hemen toparlandı ve huzursuz bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Doğru. Uzun lafın kısıası, burayı eskiden olduğu gibi işleyen bir gençlik kampına dönüştüreceğiz. Bugün planlama için. Yarın - takviye ekipler geldiğinde - işleri devretmemiz ve denetlememiz gerekecek. Hızlı sonuç almamız gerekecek, bu yüzden fonları ve işgücünü en üst düzeye çıkarmak kilit önem taşıyor. Yarın gün sonuna kadar çabalarımızın karşılığını gösterecek bir şeylere ihtiyacımız var yoksa bu projeyi zaman kaybı olarak görebilirler."

Sage vücudunu yarı yüzünü Belmont'a dönecek şekilde eğdi, sabit gözleri onun hareketlerini takip ediyordu. "Kim bunlar?"

"Pendleton kampanyası." Peggy alkışladığında -belki de Aaron'ın babasıyla birlikte işi garantilemesini sağladığı için- Aaron sadece başını Grace'e doğru eğdi. "Grace'le tanıştın. Şimdi de Grace Pendleton'la tanış."

Sage ve Peggy aynı anda "Oh," diye mırıldandılar.

"Evet. Oh." Aaron cep telefonunu çıkardı, titreşim gelen bir aramayı gösteriyordu. "Bu arada, babası şu anda beni arıyor. Muhtemelen en küçük kızını nereye götürdüğümü merak ediyordur. Cevabıma bayılacak."

Grace boğazındaki greyfurt büyüklüğündeki yumruyu yuttu. En başından beri Aaron'ın başına beladan başka bir şey açmamıştı ve karşılığında aldığı tek şey karakterine yönelik bir suikast olmuştu. "Onunla konuşmama izin ver."

"Buna gerek yok." Aaron arkasını dönmeye başladı ama durdu ve cebinden kırmızı kurdeleleri çıkarıp Peggy'ye uzattı. "Acaba..." Elini omzunun üstündeki boşlukta salladı. "Onları saçına takıyor."

Kız kardeşi parçalanmış ikramları kabul eder etmez, Aaron telefona cevap vermek için uzaklaştı ve Grace'i yerin yarılıp onu yutmasını dileyerek bıraktı.

* * *

Grace'in duygularını incitmenin kaçınılmaz kara deliğine daha da battığını hisseden Aaron dev yemekhaneye doğru ilerledi. Grace'i kabinde hıçkıra hıçkıra ağlarken, tahrik ve kendinden iğrenme arasında bıraktıktan sonra

Aktivite için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden kendini görev kontrolü için ideal bir yer ararken bulmuştu. Başka bir deyişle, bir dizüstü bilgisayar, bir cep telefonu ve bir haftalık PowerBar'ıyla birlikte bu projeyi tamamlayıp kariyerinde bir sonraki aşamaya geçebileceği bir yer.

Yaptığı orijinal, dahiyane plan olarak da bilinir. Kafasını kıcına gömmediği ve başlangıçta düşündüğünden daha yetenekli... duygulara sahip olduğundan şüphelenmediği zamanlar.

Tamam. İşimize dönelim. Şimdiden birkaç medya kuruluşuyla temasa geçmiş, telefon röportajları ve ulusal haber radyoları için telefon görüşmeleri ayarlamış, ayrıca kendisiyle doğrudan konuşma taleplerini de kabul etmişti. Kendisiyle yapılan röportajda iki kez ezilmiş gibi görüldüğü viral videodan yararlanan Aaron, mümkün olan en fazla yayın süresini elde etmeyi umarak, kendisiyle yapılacak tüm kamera röportajlarının yalnızca YouthAspire'in arka planda olacağı şekilde yapılacağını belirtmişti. Ve medya geliyordu, Tanrı'ya şükür. Geldiklerinde hazır olacaktı.

Tüm bu strateji en hafif tabirle alışılmışın dışındaydı. Ağırlığının ve uzmanlığının her zerresini bunun arkasına atmak, başarısız olursa geri tepecekti. Aaron'un siyasi yelpazedeki ilk pozisyonunda, insan nadiren ikinci bir şans elde ederdi. Şimdi elinde bir kıza duyduğu uygunsuz hayranlık, çatlak ailesi ve ilk kez sarsıldığını hissettiği özgüveninden başka bir şey olmadan kalede duruyordu.

Cep telefonu tekrar elinde titrediğinde Aaron dikkatini şimdiki zamana geri verdi. *Başarana kadar numara yap, Clarkson.*

Tanrım, bunu bir süredir yapıyordu, değil mi?

"Senatör, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Anketlerde üç puan daha yukarıdayız." Pendleton sakın görünmek için elinden geleni yapıyordu ama Aaron eski askerin sesindeki heyecanın başlangıcını duyabiliyordu. "Bir güncelleme istiyoruz."

"Biz," diye tekrarladı Aaron, ciğerlerini havayla dolduran bir rahatlamayla. Birden fazla kişinin dikkatini vermesi, kampanya ekibinin nihayet ona hak ettiği değeri verdiği anlamına geliyordu. "Kime hitap ediyorum?"

"Kampanya yöneticim Corbett ve ekibi var."

Hiç fena değil. Ne yazık ki, konuşmamız bir anda dibe vurmak üzereydi. "Hızlı hareket etmek ve kampanyanın odaklanmış görünmesi adına, mevcut en iyi seçeneği seçtim, ki bu aynı zamanda en uygun olanı." Yemekhane merdivenlerinin başında döndüğünde Grace'in onu izlediğini gördü.

kırmızı kurdeleleri saçlarına geri taktı. Parmaklarının arasından kayan yumuşak tellerin verdiği hissi hatırlayamadan Aaron devam etti, sesi öncekinden daha derindi. "Bayan Pendleton YouthAspire kampını restore etmek için şimdiden bazı ilerlemeler kaydetti ve biraz güçle kampı yaşayabilir hale getirmemiz uzun sürmeyecek. Yeterli kaynak ve yerel gönüllülerle, kampanya tekrar yola çıkmadan önce burayı sürdürülebilir hale getirebiliriz."

Sessizlik. "Kampın geçmişinden haberdarsınız." Soru değil. "İsmimi gençlerin beyinlerinin yıkanması ve öldürülmesiyle ilişkilendirmenin akıllıca olduğunu düşünüyor olamazsınız."

Bu açık tanım Aaron'ın boğazında asit yükselmesine neden oldu, telefonu bırakıp Grace'i sarsmak istemesine yol açtı. Ya da onu tutmak. Ya da ona bakmayı kesmesini istemek. Hiç durmamasını istemek. Lanet olası aklını kaçıırıyordu. "Amerikan halkı talihsizlikten korkmaz. Hatta bundan büyülenirler. Geçmişten kaçmıyorsun, onu düzeltiyorsun." Hayır, bu Grace'in göreviydi ama şimdi bunu yinelemekten başka çaresi yoktu. Hedefe ulaşıldığı sürece onu suçlamayacağını biliyordu. "Kırık bir temel üzerine sağlam bir şey inşa ediyorsun. Başkan olarak yapmayı planladığın şey de tam olarak bu. Ne yöne dönersek dönelim, olumlu bir şey yapıyorsun. Rakibinize saldırmak yerine, onu bencil bir pislik gibi gösteriyorsunuz."

Diğer taraftan bir kahkaha sesi duyuldu ama Pendleton'ın cevap vermesini beklerken Aaron'ın nefes borusundaki asit daha da keskinleşti. "Şimdi, Grace söz konusu olduğunda-"

Aaron bakışlarını söz konusu kızdan ayırarak, "Onun adını bu işin dışında tutacağız," diye güvence verdi. "Bu sabah çeşitli medya kuruluşlarında kendi aramalarımı yapmak için biraz zaman harcadım ve *YouthAspire* adıyla bir bağlantısı yok. Halkın gözünden o kadar uzak ki, buradaki varlığının merak uyandıracağını bile sanmıyorum. Tabii eğer biri onu tanırsa, ki bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Bir sessizlik daha Aaron'u endişelendirdi ama nedenini bilmiyordu. Cevap bir an sonra senatör tekrar konuştuğunda belli oldu, sesi dalgın ve biraz da tereddütlüydü. "Ve eğer... medyanın onu tanımasına izin verirsek. Yedi yıl önce olanları saklamayı bırakıp rehine olayındaki rolünü açıklarsak... bu bize yardımcı mı olur yoksa zarar mı verir? Sizce."

Öfke Aaron'ı tepeden tırnağa sarmıştı, o kadar şiddetliydi ki telefonu indirmek zorunda kaldı ve iki elini dizlerine dayadı. *Nefes al, nefes al, nefes al. Odaklan.* Ne pahasına olursa olsun bunun olmasına izin veremezdi. Grace'in

O günkü gerçeğin kabul edilmesini istiyordu ama medya çılgınlığını anlamıyordu, daha önce hiç yaşamamıştı. Kaliforniya'da kendisi de bundan kıl payı kurtulmuştu, yoksa bu ikinci şansı asla elde edemezdi. Ama Grace'i smrmelerini izlemek? Tanrım, bu cehennem olurdu. Onların sorularıyla, acımasız meraklı bakışlarıyla lekelenemeyecek kadar iyiydi.

Aaron burnundan sakinleştirici bir doz oksijen çekti ve telefonu tekrar kulağına götürdü. Ve kısa sürede bulabildiği tek yolla istenmeyen sonucu bertaraf etti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Tabii Diane Sawyer'ın karşısındaki koltukta oturmanın baskısını kaldıracılabileceğini düşünmüyorsanız." Gülüşü zorlamaydı ama bu şartlar altında ikna ediciydi. "Saygısızlık etmek istemem ama onu buna zorlamak için gereken koçluğu yapabileceğinden emin değilim."

Pi. Sen bir pisin.

"Haklı olabilirsin." Aaron, Pendleton'ın ofis koltuğunda kaydığını duyabiliyordu. "Daha önce ona koçluk yapmanın yaratıcı yollarını denedim ama hep direnç gösterdi."

Aaron'ın midesi bulandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kamp fiyaskosundan sonra onu terapiye aldık ve bunun onu *daha da... şey... daha da vahşi yaptığını* gördük. Vahşi. Kendini ifade etmek istiyordu. Bu yüzden Grace'i nasıl yönlendirmemiz gerektiğini anlayan daha uygun bir terapist tuttuk. Söylemeye gerek yok ama kızım bunu öğrenince geri tepti."

Telefon Aaron'ın elinde inlediğinde, onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Yönlendirilmiş. Onun haberi olmadan. *Tanrım*. Kamptaki trajedinin ve Ray Solomon'un zerine, Grace'in onun yanında olmayı zor bulmasına şaşmamalı. Babasının bir başka sözcüsü. İnce etkide yetenekli başka bir kişi. Dün gece ormanda uzaklaştığı için onu kim sulayabilirdi ki?

Senatörün sesi onun transını bozdu. "Seni işe aldım Clarkson, çünkü bu gibi konularda alınganlık gösterme yeteneğin yok. Hatta sonunda seni New York'taki Pendleton kampanya merkezine taşımayı bile düşündüm, orada büyük adamlarla başa baş giderek daha etkili olabilirsin." Bir süre sessizlik oldu. "Seni yanlış mı değerlendirdim?"

"Hayır," demeyi başardı, senatörün işsaatı karşısında şaşkınlık içindeydi. *New York*. "Yapmadınız. Bu benim dürüst değerlendirmem."

"Onu kamuoyundan uzak tutmakta haklı olduğumu düşünüyorsunuz."

Lanet olsun. Adam kelimeleri ağzına tıkıyordu ve kendisine onları sahiplenmekten başka seçenek bırakmamıştı. Tamamen saçmalık olsalar bile. Artık bunu biliyordu. Grace'in eşsiz kişiliğinin onu bir yük yapmadığını, aksine

kutlanması gereken bir şeydi. Aaron her şeye rağmen, "Bu doğru," dedi. "Kampanya için en iyi şeyi yaptın." Onun mikroskobun altına itilmesini ve herkesin eğlenmesi için incelenmesini engellemek için her şeyi söyleyebilirdi ama kelimeler boğazından çıkarken ses tellerini sızlattı. "Beni konuşma yazarlarınızla temasa geçirin, böylece bir saha ziyareti hazırlayabiliriz. Muhtemelen yarın değil ama ertesi gün. İlerleme kaydedilene kadar sizi kameraya almak istemiyoruz."

"Bitti ve bitti."

Hat kapandığında ve saçma sapan bir ses cevap verdiğinde Aaron kendini planlamaya kaptırdı ve az önce ruhunu satmış olduğu hissine kapılmamaya çalıştı.

* * *

Aaron koşarak avlunun ortasında durduğunda, Grace kabinlerden birinden taşıdığı yırtık döşeme tahtasını yere düşürdü, çürümüş tahta cansız parmaklarının arasından kaydı. Ter içindeydi. Terden sıırıslıklam olmuştu. Öne doğru eğilip kol saatini durdurduğunda, yanları eforla kabarıyor, alnının ortasında nem toplanıyor ve yere damlıyordu. Giydiği gri, uzun kollu tişört o kadar sıırıslıklamdı ki, kaslarla temas ettiğinde etine tokat atacak şekilde tenine yapışlıyordu. Ve kas vardı. Yırtık yanlar ve kesik trisepsler. Grace'in daha önce başka erkeklerde fark ettiğı ama ikinci kez bakmadığı şeylerdi bunlar. Ama daha önce hiç üstsüz görmediğı Aaron'ın üzerinde -ki gri ikinci tenin içinde de olabilirdi- vücudundaki kaslar ve erkeksi detaylar onu esaretten kurtaramadı.

Bu sabah neredeyse o adamla seks yapıyordum. O ve vücudu.

Arkasından kulübeden çıkan biri Grace'i hormonal bulanıklığından çıkardı... ve bir boynuzlu köpek gibi nefes nefese kaldığı gerçeğinin ipucunu verdi.

Neyse ki Aaron onu bakarken yakalamamıştı ama yakalasa da kimin umurundaydı ki? Grace onu çekici bulduğunu bilmesini *istiyordu*. Onunla konuşmaktan, ona bakmaktan hoşlanlıyordu. Aslında onun için şimdiden yalnızlık çekiyordu. Aptalca mıydı? Evet, belki biraz. Birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyorlardı. Ama pislik Aaron, eksik Aaron'dan milyon kat daha iyiydi. Bunu yapmıştı ama açtığı yarayı nasıl düzelteceğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yara

eğer bu konuyu açarsa neredeyse kesinlikle inkar edecekti. Bu da onu tam istediği yerde, kol mesafesinde tutuyordu.

Bütün öğleden sonra çalışmışlardı. Endüstriyel büyüklükteki elektrik jeneratörü gelip çalışmaya başlar başlamaz, avluya bırakılan on çelik çöp bidonundan bahsetmiyorum bile, Belmont banliyöden bir levye ve çekiç çıkarmış ve ilk kabine girerek Grace, Peggy ve Sage'e hangi eşyaların kurtarılabilceğı ve hangilerinin çöpe atılması gerektiğı haberini acımasızca iletmişti. Sonra da her şeyi sökmeye başladı. Daha önce bölgeye bir müteahhit getirmiş olan Grace, kampın uzun süre bakımsız kalması nedeniyle ne kadar az şeyin kurtarılabilceğinin farkındaydı ama Belmont'un çekicini sallayışını, levyeyle döşeme tahtalarını kaldırışını izlemek zor olmuştu. Bir süre sonra burayı sahiplenmişti ve gerekli olsun ya da olmasın bazı kısımlarının yıkıldığını görmekten nefret ediyordu. Neyse ki, kabin çerçevelerinin değıştirilmesi gerekmiyordu, ki bu da zaman ve insan gücünün büyük bir kısmını gerektirirdi. Ve o öğleden sonra suyu açan tesisatçının sadece kullanılmadıkları için paslanmış birkaç boruyu değıştirmesi gerekiyordu, ama şimdilik akan suları vardı, bu da bir nimetti. Aaron'ın duşu ihtiyacı olduğu açıktı.

Peggy, Grace'in yanından geçerek onu dirseğıyle hafifçe dürttü ve Grace yere düşen odunları almak için eğilerek çöp kutusunun çelik duvarının üzerinden fırlattı. Peggy de bir kucak dolusu yalıtım malzemesiyle onu takip edince ikisi de durdu ve aynı anda gökyüzünün karardığını fark eder gibi oldular.

"El işçiliğı," diye bağırdı Peggy, yumruğunu göklere doğru sallayarak. "Kardeşime yardım etmeyi teklif ettiğimde aklımdan geçen bu değildi. Cazibemi tamamen boşa harcadım."

Aaron onlara ulaştı ve Peggy'ye sıırttı. "Hey, bugünün plan yapmak için olması gerekiyordu. Sen yıkımı seçtin. Görev verilmemişti."

"Biz sadece oturmuş, telefonda senin otoriter konuşmanı dinliyorduk. Sen de dizüstü bilgisayarını koruyordun." Peggy Aaron'ın göğsünü dürttü. "İlk kez gerçekten yardım istediğimde yalvarıp yakaramazdık."

Sage yaklaştığını belli edecek bir ses çıkarmadan çöplükte onlara katıldı. "Sanırım bu çok terapötik oldu."

"Beni tokatlamaktan daha mı tedavi edici?" Aaron kaşlarını kaldırarak sordu, ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Hmm." Sage cevap vermeden önce kot pantolonundaki tahta tozunu fırçaladı, "Hayır."

"Ona tokat mı attın?" Grace mırıldandı, soru o durduramadan ortaya çıkmıştı. Ateş göğsünü delip geçti ve nefes almasını zorlaştırdı. Aaron'un o sabah kendisinden uzaklaşırken yüzünde beliren perili ifade, o an olduğundan daha canlı bir şekilde geri geldi. Aynı adam yüzünün ortasına mı vurulmuştu? Onu önemsemesi gereken *başka* biri tarafından mı? Bunu kaldırması çok zordu. Kendi suçluluğunun yanında bunu sindiremiyordu. *Tanrım*, göz kapakları yeniden yanmaya başlamıştı. "Ben..."

Grace geri adım atarak gruptan ayrılmaya çalıştı ama Sage Grace'in dirseğini tuttu, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Özür diledim. Bu... bu benim hatamdı."

Peggy bir kolunu Grace'in omzuna attı. "Dört kişiyi bir Suburban'a atıp sonra da ıssız bir yerde bırakırsanız, birkaç tokat yemenin normal olduğunu düşünüyorum." Grace'i biraz sıktı. "Aaron bunu kaldırabilir."

"Yapabilir mi?" Grace fısıldadı. "Neden yapmak zorunda olsun ki?"

Aaron terden benek benek olmuş alnını silerken durakladı, bu hareket kaslarla örülü karnını ortaya çıkarmıştı. Giysiyi bırakıp kaşlarını çattı ama konuşmadı ya da dikkatini Grace'den ayırmadı. Peggy, Grace ve Aaron arasında bir bakış paylaşılarak nefesinin altından ılık çaldığında bile. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?" Başını salladı. "Bir kızlar gecesi."

Belmont kulübeden çıkmak için o anı seçmişti. Grace dikkatini terden sırlıklam olmuş kendi adamından ayırmadan Belmont'un da hemen hemen aynı durumda olduğunu biliyordu. Kirden sırlıklam olmuş, günün emeğini kışlık bir palto gibi üzerinde taşıırken, Aaron daha çok zarif, ketum bir hayvanı andırıyordu. "Kızlar gecesi," diye homurdandı Belmont. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Her zaman hoşuna gitmek zorunda değilsin," diye fısıldadı Sage, saç diplerine kadar kızarak. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Ruh hali daha da değişmişti. Grace onların yanında çok az zaman geçirmiş olsa da, Belmont'la aynı fikirde olmayan birinin nadiren görüldüğünü hissediyordu. Göz seğirmesi bir tepki sayılırsa, iri yarı oduncu adam şaşırmış görünüyordu. "Ben de seninle geleceğim. Suburban'da bekleyebilirim."

Sage açık kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seninle özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Belmont destansı bir sessizlik içinde Sage'e baktı ve homurdanarak karşılık verdikten sonra dönüp kulübeye yeniden girdi. Sage derin bir nefes alarak onun peşinden içeri girdi ve Grace, Aaron ve Peggy'yi bir kez daha yalnız bıraktı. "Pekâlâ." Peggy

ellerini ırptı. "Ben gidip makyajımı tazeleyeceğim. Grace, sen de gelmek ister misin?"

Grace kirlenmiş kıyafetlerine bakarak yüzünü buruşturdu. O sabah kıyafetlerini giymek ve Aaron ile babası arasında arabuluculuk yapmak için acele ederken, fiziksel bir iş yapmayı planlamamıştı. Özellikle de yoğun bir çalışma gününün ardından bile derli toplu ve zinde görünen iki kızla doğaçlama bir gece geçirmek için dışarı çıkmayı. "Belki bunu yarın geceye erteleyebiliriz?" Bir botunun altını diğerinin burnuna sürttü. "Üstümü değiştirecek kıyafetim yok. Geceyi burada geçirmeyi planlamamıştım, o yüzden hiçbir şeyim yok-"

"Geceyi burada mı geçireceksin?" Aaron araya girdi. "Bunun hakkında kim bir şey söyledi?"

"*Geldi.* Az önce." Grace, Peggy'nin sarı buklelerinin, kızgınlığının açık bir şekilde ortaya çıkmasıyla birlikte gerildiğine yemin etti. "Neden yapmasın ki? O da hepimiz kadar çok çalıştı. Bu onun projesi ve şu anda uyuyacak bir sürü yer var." Omuzlarını dikleştirdi. "Tüm gardırobum yanımda. Onun için giyecek bir şeyler olacak. Muhtemelen *on tane* bir şey."

Grace'i heyecan ve minnettarlıkla birlikte bir sıcaklık kapladı. Belki giysi giydirmek için çok yaşlıydı ama çocukluğunda hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Peggy'nin sırtından aşağıya doğru bir sıra düğme ilikleme si ya da ağzında ruj tonlarını denemesi fikri? Kaçırabileceği bir deneyim değildi. "Teşekkür ederim." Aaron'ın kaşlarını çatıldığını hisseden Grace onu görmezden geldi. "Yarın evden birkaç şey alacağımdan emin olacağım."

"Tabii, tabii." Peggy kolunu Grace'in koluna doladı ve kadınlar soyunma odasına giderken Aaron'ın kalçasına çarptı. "Yarın her şeyi halletmek için yeterince erken olacak. Kızlar gecesi her şeyden önce gelir."

On Beşinci Bölüm

Grace gece havasına karışan parfümleri derin bir nefesle içine çekti. Hafif ve eğlenceliydiler, tiksindirici ya da belirgin değillerdi. İki saat. Üç kızın kendilerini geceye hazırlaması *iki saat* sürmüştü ama Grace *için bu süre* göz açıp kapayıncaya kadar bile geçebilirdi. Ellerini Peggy'den ödünç aldığı, yanları püsküllü siyah süet eteğin üzerinde gezdirmeden duramıyordu. Kalın, yüksek taytlar ve kaşmir bir kazak kıyafeti Iowa'da kışa uygun hale getiriyordu ama kendini hemen hemen her yerde giyerken hayal edebiliyordu. Austin'de her zaman bir köşede tek başına oturup herkesin etkileşimini izlediği hipster barlardan birinde. Ya da belki sıradan bir siyasi etkinlikte, Aaron'ın eli sırtının küçük kısmında.

Kötü düşünceler. Oluşmasına izin vermeye hakkı olmayan düşünceler. Ama işte oradaydılar. Temizlenmiş, losyonlanmış ve pürüzsüz, rahat bir kıyafet giydirilmişti. O kadar uzun süre uyumsuz, büyük beden kıyafetler giydikten sonra, kendi teninde bir yabancı gibi hissediyordu. Kötü anlamda değil, sadece sersemletici, coşkulu, hız değiştirici bir şekilde. Sadece bu gece için. Ve bu hisle birlikte alışılmışın dışında hareket etme izni de gelmişti. En azından *onun* sıradanlığı.

Suburban'a varmadan önce, Aaron ve Belmont sanki pusuya yatmışlar gibi karanlığın içinden belirdiler. İkisi de gülümsemedi, ikisi de kollarını kavuşturmuştu. Grace onların bariz kardeşliğine ilk kez tanık oluyordu ve bu onda onları bir erkek gibi kucaklama isteği uyandırdı. Ancak bu düşünce, Aaron'un kolları iki yana düştüğü ve delici bakışları Grace'in bacaklarında gezinip eteğinin üzerinde kaybolduğu için ortaya çıktığı kadar hızlı kaçtı. En azından Aaron'un bakışlarının hissi devam etti, külotunun alt tarafı boyunca kayarak konsantrasyonunu yavaş bir iç sıkmaya kadar daralttı.

"Ona ne yaptın?" Aaron mırıldandı, dikkati sonunda kızın yüzündeydi. "Gözlerinde o kadar pisliğe ihtiyacı yok."

Grace karnının bir tarafından diğerk tarafına doğru kayan bir sıcaklıkla, "Boktan şeyleri severim," dedi. "Bok eğlenceli ve ışıltılı."

Aaron'un yanağında bir kas oynadı. Sinirini, yüzünde eğlenen bir ifadeyle onu bekliyor gibi görünen Peggy'ye çevirdi. "Nereye gittiğini sanıyorsun bilmiyorum. Kilometrelerce uzakta hiç bar yok ve erken kapanıyorlar."

"Eminim bir yolunu buluruz." Peggy Suburban'ın sürücü tarafındaki kapısını çekip açtı, sonra parmaklarını şıklattı. "Ooh, cüzdanımı unuttum. Hemen döneceğim."

Aaron'ın kız kardeşi kulübeye doğru uzaklaştı ve dördünü parlak ayın altında, Peggy'nin araya girmesi olmadan, garip bir şekilde ayakta bıraktı. Aaron ve Grace, Belmont ve Sage'in onlara gösterdiği tüm ilgiye rağmen orada tek başlarına da duruyor olabilirlerdi, gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

İkisini biraz yalnız bırakmak isteyen Grace, arka koltuğa tırmanmak niyetiyle Suburban'ın arkasına geçti ama Aaron ondan önce davranarak kapıyı açtı ve ona yardım etmek için elini uzattı. Nefes alamadığını gizlemeye çalışan Grace elini Aaron'ın elinin içine soktu ve çatlak derinin üzerine tırmandı.

Daha koltuğa yerleşmeden Aaron'ın alçak ve iğrenç küfrü onu hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

Aaron'un gözleri parlıyordu ve ona o sabah kulübenin yatağında vücudunu boydan boya gezdirirken nasıl baktıklarını hatırlatıyordu. Aaron'ın ereksiyonunu elinde tuttuğu, okşadığı ve onun hırlamasını dinlediği zamanı. Şimdi, Suburban'ın arka koltuğunun karanlık ve göreceli mahremiyetinde, Aaron'un dikkati eteği ile kalçaları arasında açıkta kalan ten parçasına yapışmıştı. "Tanrım." Başparmağını eteğin altından geçirerek giysiyi daha yukarı itti ve bacaklarının en üst kısmını, çorapların hemen üstünü ortaya çıkardı. "Neden diğerk çorapların gibi tamamen yukarı çıkmıyorlar?"

"Bunları daha çok seviyorum," diye fısıldadı, dizlerini açma dürtüsüyle savaşıarak.

Gönlünce bakmasına izin vermek için.

"Yok artık. Ben de onları daha çok seviyorum." Elini Grace'in üst kalçasının etrafında dolaştırdı, başparmağını hassas etinin üzerinde gezdirdi, erkeksi iniltisi meme uçlarını sertleştirdi. "İyi ki bu sabah bunları giymemişsin. O küçük naylon bariyer, aletimin ait olmadığım yere batmasını engelleyebilirdi." Dili dudaklarının köşesine dokundu. "Evet. "Evet, o zaman ben seni uygunsuz bir süre boyunca

aklın başına geldi. Seni en az iki kez geri çekip tekrar yalamak zorunda kalacaktım."

Yukarıdaki Lord. Grace'in boynu gücünü kaybetmek için elinden geleni yapıyor, uzuvları yapış yapış oluyordu. "Böyle şeyler söyleme," diye inledi.

"Ne? Seni becermekle ilgili hastalıklı düşüncelerimi duymaktan hoşlanmıyor musun?" Aaron geri çekildi ve başını eğerek kızın eteğine baktı. "Bir saat boyunca zihnimde yaşamayı dene. *Bir saat.*"

"Keşke yapabilsem. Bunu çok isterdim." Grace ellerinin topuklarını göğüs uçlarına bastırarak baskıyı hafifletmeye çalıştı. "Ama kastettiğim bu değildi. Demek istediğim... aklın başına geldiği için durduğunu söyleme. Bu benim canımı yakıyor."

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı. "Ah, bebeğim. İlk dakikadan sonra acımazdı. Üzerinde çalışırdım, kulağına ne kadar sıkı hissettiğini söylerdim." Onun gözlerinin içine bakmıyordu, aralarındaki sorunlar hakkında gerçek bir konuşma havasında değildi. Belki de ikisinin de dikkatini dağıtmak için seksi kullanıyordu ama Aaron'ın hâlâ bedenini arzuluyor olması onu rahatlatmıştı. Özellikle de Aaron eğilip kalçasının iç tarafına, çorabın kenarına ıslak bir öpücük kondurduğunda. "Bu gece çıplak bedenini bu eteğin altında tut, yoksa Tanrı yardımcım olsun, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bu dağdan aşağı inerim. Beni duyuyor musun?"

Karşı kalçayı öptü, sert bir dille çorabının izini sürdürdü, Grace'in bacakları arasında öyle şehvetli bir sıkışma yarattı ki, saçlarından tutarak onu yerinde tuttu. "Neden?" diye soludu, inatçılığı onu kırmak için bir bıçak alıyordu. "Bunu neden yaptın?"

Yaklaşan ayak sesleri ikisine de hayal kırıklığı dolu iç çekişler yaşattı, Aaron doğruldu, bileğinin tersini açık ağzına sildi, alev alev yanan gözleri hâlâ Grace'in kalçalarının arasındaki noktaya perçinlenmişti. "Neden?" Bakışları sonunda buluştu ama sanki birbirlerine bir sis perdesinin arkasından bakıyor gibiydiler. Pus geçip gittiğinde Aaron'ın ifadesi artık tanıdık gelen bir vurdumduymazlığa büründü. "Çünkü kendini benim sorumluluğum altına soktun. Eğer başın derde girerse ya da yarın akşamdan kalma bir halde gelersen, suçu ben üstleneceğim."

Aaron onu iyi bir ruh haline benzeyen herhangi bir şeyden rahatsız edemeden önce, Grace koltukta öne doğru atılarak dudaklarını Aaron'unkilerin üzerine bastırdı. Aaron'ın eli saçlarına dolandığında ve inleyerek öpücüğü derinleştirmeye çalıştığında Grace'in içinde bir tatmin duygusu uyandı ama Grace buna uymak cazip hale gelmeden önce geri çekildi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Benimle tanıştığında bir soygun planlıyordum. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Şu anda biraz şaşkınım, çünkü sevdiğim birini incittim. Ve şimdi o da uzak durarak beni incitiyor, şimdi bile, istediğimin bu olmadığını anladığımda. *Aslında hiç* istemedim. Ve şu anda benim için çok zor anıların olduğu bir yerdeyiz. Ama ben bir savaşçıyım ve *bana* ne yapacağımı söyleyemezsin." Dişleriyle onun dudağını yakaladı ve sonra bıraktı. "Kurdele kesicimi bir bakışın altına gömmüş olabilirsin ama onun hâlâ orada olduğunu biliyorum. O yüzden sorumluluk ve suçlama konusunda çeneni kapa Aaron Clarkson. Hoşuna gitse de gitmese de bu işte beraberiz."

Tam bu sırada Suburban'ın motoru gürlüyerek canlandı ve Grace'in abuk sabuk konuşmasını keserek onu günümüze geri döndürdü. Aaron'un yetişmesi biraz daha uzun sürmüş gibi görünüyordu, çenesi dizlerinin yakınında bir yerde asılı duruyordu. Arkasından Belmont, Sage'i öylesine fırtınalı bir bakışla yolcu tarafına itti ki, Grace erkeklerden daha çok arzu edilen bir tepki aldığına karar verdi.

Grace memnun bir baş hareketiyle plastik kapı kolunu tuttu ve Aaron yolundan çekilmeyince kaşlarını kaldırdı. "İzninizle, lütfen."

Sonunda geri adım atarak işaret parmağıyla Grace'i gösterdi. "Söylediklerimde ciddiymdim."

"Ben de öyle."

Aaron'ın uyarı dolu bakışlarını görmezden gelen Grace kapıyı çarparak kapattı ve Peggy'nin beşlik çakmak için arkasına uzandığını görünce şaşırdı. "Aferin kızıma."

Grace kararlı bir klik sesiyle emniyet kemerini taktı. "Hadi gidelim."

* * *

Aaron'un bir konuda haklı olduğu ortaya çıktı. Iowa'daki barlar erken kapanıyordu. Peggy bile yorgun barmenleri kapıları kilitlemeden önce onlara son bir içki ikram etmeleri için ikna edememişti. Ancak tatlı dille barın erzakından bir şişe ucuz kırmızı şarap almayı başarmış, bunu da Suburban'ın arka koltuğundaki atılmış bir McDonald's poşetine sarmışlardı. Ve şimdi aralarından geçti. Bir mısır tarlasında.

Grace hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Yeşil saplarla çevrili, ay ışığında sıırılsıklam, dünyadan görünmezlerdi, konuştukları her kelime eterde yutulmuş gibi görünüyordu. Asla tekrarlanmayacak ya da kaşları ç a t ı l m a y a c a k t ı . En son oturduğunda

Açık havada kendi yaşındaki kızlarla birlikte YouthAspire'da kampçı olmuştu. Belki bu karşılaştırmayı yapmak üzücü olmalıydı ama daha mutlu olamazdı. Acı tatlı bir anı yakalamak ve kenarlarındaki bıçak yaralarını iyi bir şekilde dikmek. Çok kısa bir süre önce adaletsizlik adına ağlamasına neden olacak bir olayın tadını çıkarmayı normal hale getirdi. Yas tutmak yerine değer vereceği bir an daha.

Peggy şarap şişesini Sage'e uzattı ama düğün planlayıcısının bütün gece yaptığı gibi o da şişeden bir şey içmeden düşünceli bir şekilde şişeye baktı. "Biz ayrılırken Bel bağlanacak gibi görünüyordu."

Sage şişenin etiketini karıştırdı. "Bu onun için iyi olacak. Kontrolü dışında bir şey olduğunda dünyanın yıkılmayacağını öğrenmeli."

"Ah, bilmiyorum." Peggy ellerinin düzlüğüne dayanarak geriye yaslandı. "Sanırım Sage'in kontrolü dışında olması onu sinirlendiriyor."

"Belki de haklısın," dedi Sage. "Belki de New Mexico'ya koşarak gelmemeliydim. Ben sadece-"

"Açıklamak zorunda değilsin," diye araya girdi Peggy, gökyüzünden süzülen beyaz ışık boynuna asılı nişan yüzüklerini yakalamak için. "Yine de geldiğine sevindim. Beni iki inatçı adamla arabada kapana kısılmaktan kurtardın. Onlardan biri benim ilk cinayet kurbanım olabilirdi."

İki kadın arasındaki yakın ilişkiyi izlerken içine dolan özlemi bastıran Grace, şarap şişesine uzandı ve bir yudum alarak yeşil bardağı katlanmış bacaklarının arasına yerleştirdi. "Sormamın bir sakıncası var mı... Belmont'un kız arkadaşı mısınız? Bazen bunun çok açık olduğunu düşünüyorum ama bazen de..."

Sage aceleyle, "Hayır, ben onun kız arkadaşı değilim," diye cevap verdi. "Beni hiç öpmedi bile." Bu ayrıntıyı açıkladığı için mahcup olduğu belli olan düğün organizatörü, "Düğün Marşı "nın birkaç ölçüsünü mırıldandı. "Bunu senin önünde söylediğim için özür dilerim Peggy. O senin kardeşin."

Peggy cömert bir jest yaptı. "Ne söyleyecekseniz söyleyin. Sessizlik konisi içindeyiz." Omuz silkti. "Öyle ya da böyle, siz ikiniz tanıştığınızdan beri çift taraflı camın arkasından tuhaf bir kink performansı izliyor gibiyiz. Sanırım öpüşmeyi geçtik ve doğrudan kenarlara gittik."

"Peggy." Sage bağdaş kurduğu pozisyonuna geri döndü. "Kenar ne demek?"

Grace, yanları ağrımaya başlayana kadar güldüğünü fark etmedi. "Sorun değil, Sage. Ben de bilmiyorum."

"Oh, bilmiyor musun? Eminim sen"-Peggy parmaklarını Grace'e doğru çevirdi-"Aaron'la kendi orgazm yoksunluğu sahnende oynuyordun." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Belki de bu konuda konuşurken düşündüğüm kadar rahat değilimdir. Şarap içmeyi bırak."

Sage şişeyi Grace'den aldı ve Peggy'ye uzattı. "Aaron'dan bahsetmişken..." Sanki bir gülümsemeyi azaltmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Ne oluyor orada?"

Grace nefesini tutarak gece gökyüzüne karşı pürüzlü mısır tarlasına baktı. "Aaron sadece... *vay canına*." Kelimeyi nefes nefese söyleyip gözlerini kapattı. "Onu gördüğümde bir film yıldızı olduğunu düşünmüştüm. Kafasında bir sürü *şey dönüyor* ama ben görmeyi unutmuşum. Ya da bakmayı bıraktım, tıpkı onun istediği gibi. Bu benim hatamdı. Ve şimdi beni dışladı. Neden bu kadar... sertleştiğine dair o küçük bakışları bana vermeyi bıraktı. Bundan nefret ediyorum. Beni tekrar *görmesini* sağlamaya çalışmak korkunç bir şey. *Kendini yeniden görmesini*." Grace'in konuşmasını sessizlik karşıladı ve gözlerini açtığı anda iki kadın şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ancak Grace Peggy'nin durumunda bir miktar takdir sezdi. "Yani, bu gece onu baştan çıkaracağım ve oradan devam edeceğim," diye bitirdi Grace kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Şarabından talihsiz bir yudum almış olan Peggy şarabı yere tükürdü. "Vay anasını. Sage, ikimiz de onun oyun kitabından bir sayfa almalıyız." Kendi sözleriyle ilgili bir şey Peggy'nin bakışlarındaki ışıgın sönmesine neden oldu. "Planım Cincinnati-bir sonraki durağımız-'ta ortaya çıkmak ve herifin hayatını cehenneme çevirmektir. Belki balla daha çok arı yakalardım." Buklelerini omzunun üzerinden geriye savurdu. "Siktir et, asıl planın içine çok fazla komplo girdi. Artık geri dönüş yok."

Kendini sorgulamadan ya da başka birine çok erken dokunmanın onu rahatsız edeceğinden endişelenmeden önce Grace uzanıp Peggy'nin koluna bir el koydu. "Hayatları cehenneme çevirme konusunda deneyimim var. Her ikisinde de kesinlikle haklılık payı var."

Peggy birkaç saniye boyunca sadece Grace'i inceledi, sanki sözlerinin arasında başka anlamlar olup olmadığını kontrol ediyordu. "Kimin hayatını cehenneme çevirebilirsin ki?"

Grace gülümsedi. "Aaron'a sor. Sanırım *onun* hayatını cehenneme çeviriyorum."

Sage bir elini şarap şişesine dolayarak kadeh kaldırmak için havaya kaldırdı. "Bu gece olmaz!"

Tuhaf bir ses gecenin durgunluğunu böldüğünde üçlü kahkahaları aniden kesildi. Hepsi panik içinde birbirlerine baktı ve her biri yavaşça ayağa kalktı. Grace'in çevredeki mısır tarlasına iyice bakabilmek için sisi yolundan çekmesi gerekti. "Bir hayvanın sesine benziyordu."

Peggy Sage'e yaklaştı, şarap şişesi ayaklarının dibinde yerde unutulmuştu. "Kışın ortasında burada ne tür hayvanlar var?"

Nefes nefese kalan Sage bir elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım. Tek görebildiğim *Jeepers Creepers* filmindeki korkuluk-"

"Aman Tanrım, hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı Peggy.

"Sülün. Sülün olabilir." Grace başını salladı, tiz guruldama sesi tekrar onlara ulaştığında ensesinden aşağıya doğru bir ürperti yayıldı, bu sefer çok daha yakındı. "Evet, bu bir sülün değildi."

Bundan sonra, olaylar dizisi birbirine karıştı. Çorbamsı sisin içinden bir cisim fırladı, sert bir gürlleme çıkardı ve doğruca Sage'e yöneldi. Dönerek Grace'e doğru savruldu. Biri çığlık attı -muhtemelen Peggy, çünkü Grace onları dehşete düşürmeye kararlı yaratığı teşhis etmek için çaresizlikten dilsiz kalmıştı- ve üç kadın da ne yazık ki yola doğru çeyrek mil geride olan Suburban'a doğru koşmaya başladı.

"Bizi takip ediyor," diye bağırdı Peggy. "Bu da ne böyle?"

Sage, bir sıra mısır sapının üzerinden olimpik kalibrede bir savrulma gerçekleştirdi. "Öğrenmek için arkamı dönmeyeceğim."

"Arabanın anahtarlarını çıkar," diye talimat verdi Grace. "Çıkar ki içeri dalabilelim."

"İyi karar, Jason Bourne." Peggy elini cebine soktu ama hayvan ayakkabısının arkasını ısırarak kadar hızlanınca bir çığlık atarak elini geri çekti. "Oh, kahretsin! *Olamaz*. Bu tarlada ölüp de kardeşlerimin cenazemde 'Ben demiştim' demesine izin veremem."

"Belmont beni hiç öpmedi bile," diye belirtti Sage, sesi histerinin eşiğindeydi.

Bir kaha Grace'in karnını gıdıkladı, durumun gerçekliği onu yakaladı. Burada birinin soğukkanlı olması gerekiyordu ve kendisinin -Pendleton ailesinin düşüncesiz, dik başlı kara koyununun- bu rol için seçmelere katılıyor olması, koşusunu yavaşlatıp işkencecilerine ilk kez iyice bakarken bile ona komik geldi. "Bu... çocuklar, bu bir hindi."

Peggy ona *ciddi olmadığını* söyleyen bir bakış attı ama koşmaya devam etti. "Hindi ya da Wolverine, hâlâ bizi kovalıyor. Durmalı mıyım?"

"*Asla olmaz.*" Grace ses tonunu ciddiyete zorladı. "Açlar çünkü mısırlar tükeniyor. O şeyler senin gözlerini oyana kadar durmayacaklar."

Sage bundan sonra liderliği ele geçirdi ve Suburban'a doğru ateşten bir yol açtı. Peggy -soluk soluğa bir dizi Meryem Ana duası okuyarak- sonunda anahtarları cebinden çıkarmayı başardı ve sanki kötülükleri uzaklaştırabileceklermiş gibi önünde şingırdattı. "Rita burada olsaydı, ilk kurban o olurdu. Kız kardeşim bir bok için koşamaz. *Kahretsin*, onu özlüyorum. Sadece düz ayakları hayatımı kurtarabildiği için," dedi Peggy boğuk bir sesle. "Bu çok *boktan bir durum*. Bir vergi muhasebecisiyle evlenmeli ve Okul Aile Birliği'ne katılmalıydım."

Soğuk gece havası ve tüm bu macera Grace'in teninde heyecan yarattı ve onu tanıdık bir yaramazlıkla sardı. "Hayır, hayır, senin burada olman gerekiyordu. Gidip o adamın hayatını cehenneme çevirmen gerekiyordu." Grace bir kıkırdamaya karşı koydu. "*Yaşamak zorundasın* Peggy. Hindinin kazanmasına izin verme."

Sonunda yolun kenarındaki Suburban'a ulaştılar, Sage önlerindeki kaputun üzerine tırmandı, Peggy ve Grace de onları takip etti. Ve daha güvenli bir yere çıkar çıkmaz Grace ön cama doğru yığıldı, kahkahalar vücudunu öylesine şiddetle sarmıştı ki yanlarına sarılmak zorunda kaldı. Gözlerini açtığında Peggy ve Sage'in dehşet ve şüphe karışımı bir bakışla kendisine baktığını görünce gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve bu da yeni bir su katılmamış neşe nöbetine neden oldu.

"Özür dilerim. Gerçekten gülmemeliydim ama yüzleriniz..."

"Elbette." Peggy'nin ağzı seğirdi. "Biz iki Batı Yakası köylüsünün sırtından eğleniyorsun. Bu harika."

Hindi ön çamurluğu gagalamaya başlayınca Sage irkildi. "Hayatım gözlerimin önünden geçti ve tek gördüğüm başkalarının düğünleriydi." Aralarında bir bakış paylaştı. "Yani, bu ne kadar acınası bir durum?"

"Öyle değil," dedi Grace dizini sıkarak. "Düğün planlamak yapmayı sevdiğin bir şeyse bu acınası bir durum değil."

"Öyle." Sage düşünceli görünüyordu. "Kulağa saçma gelecek ama hindiden kaçarken aklıma tamamen dürüst olmadığım geldi." Bacaklarını göğsüne doğru topladı. "Bu yolculuğa çıkmamın birden fazla nedeni var. Sadece Belmont'u rahatlatmak için değil. Louisiana'da yapmam gereken bir şey var. Cincinnati'den sonra ayrılacağım. Sana söylemeliydim Peggy."

Peggy'nin yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Ayrılmanız gerektiğini kim söyledi?"

Belki birlikte gelmek için zaman yaratabiliriz-"

Sage başını salladı. "Yalnız gitsem daha iyi olur."

"Sage," diye başladı Peggy. "Bel'in sana New York'ta ihtiyacı olacak."

Kadının tepki vermemesine bakılırsa, düğün organizatörünün bu gerçeği çoktan göz önünde bulundurduğu belliydi. "Bunun için şimdi endişelenmemize gerek yok. Daha zamanımız var."

Peggy'nin tereddütlü kahkahası gerginliği azalttı. "Evet, hadi şu ölümcül Şükran Günü yemeğinden kaçmaya odaklanalım."

Grace, çökmüş olan ağır havanın dağılmasına yardımcı olmak isteyerek öne doğru oturdu ve avuçlarını yün çoraplarına sürttü. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var. Biz arabaya binerken onu uzaklaştırmak için."

"Bu senin ilk hindi koşuna benzemiyor, Pendleton."

Grace gülümsemesini bastırdı. "Oh, öyle. Ama umarım sonuncusu olmaz." Hızlı bir nefes verdi, duyguları göğsünü tıkamıştı. "Bu uzun zamandır geçirdiğim en güzel gece. Bunu düşünmem ama yüksek sesle söylememem gerekiyorsa özür dilerim."

Sage ve Peggy birbirlerine anlaşılmaz ifadelerle bakınca Grace bir hata yaptığından neredeyse emin oldu. Ama sonra, Grace'in hiç beklemediği bir hareketle, Peggy ve Sage onu ön cama sararak hem içini hem de dışını sıcaklığa boğdular. Ve sonra orada öylece uzanıp birbirlerine sokularak hindinin gitmesini beklediler.

On Altıncı Bölüm

Aaron yarın sabahtan önce tamamlanması gereken bir yığın işe odaklanmak için Herkülvari bir çaba sarf ediyordu. Güneş doğduğunda bir sürü çalışan, gönüllü, stajyer ve basın mensubu ona bakıyor olacaktı ve Aaron hazırlıksız olmayı reddediyordu. Ne yazık ki, dikkati dizüstü bilgisayarının ekranının sağ alt köşesindeki saate her kaydığında, Peggy'yi arama dürtüsü göz seğirmesinin üç kat hızlanmasına neden oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Iowa'nın bu sakin bölgesinde üç kız ne yapabilir ki?

Kendisine bu soruyu hiç sormamalıydı, çünkü zihninde çiftlik çocukları, ev partileri ve samanlıkta yapılan saçmalıklar canlanmıştı. Bölgede gece hayatının ne kadar az olduğunu keşfettikten sonra saatler önce dönmelerini bekliyordu ama hayır. Gece yarısı, bu dikkatsizliği sabah duyacak olan kız kardeşinden bir nezaket mesajı bile gelmeden çökmüştü.

Peggy'yi iyi tanıyordu. Onu çıldırtmak için Grace'i yürüyen bir seks gibi giydirdiğini, yüzünün önünde bir havuç gibi sallandığını ve sonra da çekip götürdüğünü biliyordu. Tanrım, kalçaları. *Kalçaları. Kalçalarına* sürdüğü losyonla seksinin karışımının kokusunu alabiliyordu. Pürüzsüz dokuyu dudaklarında hissedebiliyordu. Ayrılmadan önce Suburban'da yeterince zaman geçirmiş olsalardı, onun amını yalamak için en ufak bir fırsatı olsaydı, çölde iki ay geçirdikten sonra güneşte ısıtılmış bir dilim karpuzun içine batmak gibi olurdu.

Ve şu anda herhangi bir yerde olabilirdi, ona çenesini kapamasını söylemekten yeni çıkmıştı. Muhtemelen ona bir çocuk gibi davranmayan çeşitli erkek seçenekleri sunuluyordu. Ya da yalvarıncaya kadar onunla sevişip sonra da onu hazır ve şaşkın bir halde bırakarak çekip gidebilirdi. Birçok nedenden dolayı fiziksel bir ilişki yaşayamamaları önemli değildi. Adamın işi, kadının geçmişi ve bu iki şeyin nasıl kesiştiği. Hayatlarını yaşama biçimleri, insanlara davranışları, dünyaya bakışları arasındaki büyük fark. Bunların hiçbirisi

Aaron onun nerede olduğunu bilmiyorken. Güvende miydi? Sonunda ona karşı hissettiği çekiciliği yok etmeyi başarmış mıydı?

Kapa şu lanet çeneni. Ona bu sözleri söylediğinde çok güzel görünüyordu. Sert, seksi, meydan okuyan. Şansı varken neden onu Suburban'dan çekip çıkarmamıştı? Geceyi onun sesini, tavırlarını ezberleyerek geçirmek yerine, yemekhanede çadır kurma sürecine lanet okumuştı, kardeşleri yakınlarda uyusa da uyumasa da Grace'le aynı kamarayı paylaşmanın kötü bir haber olduğunun farkındaydı. Evet, o *kadar* ahlaksızdı. Grace'in kalçalarını beline dolamak, kulağına daha hızlı pompalaması için sızlanışını duymak için bu kadar çaresizdi.

Dizüstü bilgisayarının altında Aaron'ın siki kalınlaştı, ağır eti sağ uyluğuna baskı yapıyordu. Belmont çadırın girişinde çömeldiğinde, istemeye istemeye kendi kendini tatmin etmekten vazgeçmiş, bir elini eşofmanının önünden aşağı kaydırmıştı. Aaron sarsıldı ve yıldırım hızında bir hareketle elini geri çekti, Grace'in çoraplardan başka bir şey giymediği hayali parçalara ayrıldı.

"Tanrım." Aaron dizüstü bilgisayarı uyarılmışlığının üzerine daha sıkı bir şekilde yerleştirerek onu gizli tuttu. "Kendin de duyurabilirdin."

Belmont Aaron'un sitemine bir yorumda bulunmadı. Aslında, ayağa kalkıp Aaron'u kardeşinin bacaklarının görüntüsüyle baş başa bırakarak yürümeye başladığında aklından geçen en uzak şey buymuş gibi görünüyordu. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi."

Aaron içini çekti ve dizüstü bilgisayarı bir kenara itti, Grace'in Josh adında yerel bir ırgatla aptalca bir flört yaşıyor olabileceğini hatırlayınca ereksiyonu azaldı. Ya da Brady. "Evet, biliyorum. Peggy mesajlarıma cevap vermiyor."

"Bunu bilerek yapıyor."

"Yok artık." Aaron kardeşinin çadırdan çıkıp ona katılmadan önce bir dakika boyunca volta atmasını izledi. Sıkışık Suburban'da geçirilen saatlerden ve hem New Mexico hem de Iowa'daki odaları paylaştıktan sonra bile Belmont'la vakit geçirmek tuhaftı. Onunla konuşmak. Anneleri ölmeden önce konuşmaları az ve yapmacıktı ama o zamandan beri tamamen kesilmişti. Nereden başlayacağından bile emin değildi. Ya da hiç başlaması gerekip gerekmediğinden. "Onlara yarım saat daha ver ve minibüsle dağdan aşağı inelim."

"On dakika."

Aaron başını salladı, bir başkasının daha mantıksız davranma havasında olması içini rahatlatmıştı. "Tamam. On dakika." Kafeteryadaki birkaç masadan birine yaslandı.

tutmaya karar verdiler ve kollarını kavuşturdu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Sage'in kasabayı kırmızıya boyama olasılığı en düşük olan kişi olduğunu düşünüyorum."

"Öyle değil."

"Tamam o zaman." Aaron çadırın içine uzandı ve elektrikli fenerini çıkarıp arkasındaki masanın üzerine koydu. "Sage'le ne zaman tanıştınız? Tüm kirli detayları bulanık hatırlıyorum."

Belmont ileri geri yürümeyi bırakıp büyük pencereden ormana doğru bakmaya başladı. "Bunda iğrenç bir şey yok," diye gürledi. "O asla iğrenç olamaz."

Evet, bu kardeşçe konuşmaya kesinlikle kalkışmamalıydım. Aaron fenerini kaptı ve çadıra geri dönüp işine devam etmek niyetiyle eğilmeye başladı, ancak Belmont konuşarak ilerlemesini durdurdu.

"Peggy koridorda onunla yürümemi istedi. İlk adamla evleniyordu. Padres taraftarı." Çenesindeki kırıışıklığı ovuşturdu. "Sage... düğünü planlıyordu. Ve provada iyi değildim. Hayır diyerek Peggy'nin duygularını incitmek istemedim ama ben... ben-"

"Anlıyorum," diye araya girdi Aaron, gerisini biliyordu. Kardeşinin herhangi bir şekilde dikkat çekmekten hoşlanmadığını biliyordu. Spot ışıklarının üzerine çevrilmesinden hoşlanmadığı gibi, tanımadığı insanlarla etkileşime girecek bir konuma sokulmaktan da hoşlanmazdı. Kısacası Aaron'ın tam tersiydi. "Açıklamak zorunda değilsin."

"Sage," diye devam etti Belmont, sanki Aaron hiç konuşmamış gibi. "Kalp atışlarımı yavaşlatan, hızlandıran ve tekrar yavaşlatan bir tarzı var. Bu normal mi?"

Grace'i, onun bir maestro gibi hislerine nasıl hükmettiğini düşünen Aaron oturdu ve bir elini sakallı yüzünde gezdirdi. "Hayır, bu normal değil. Ama senin ve Sage'in durumunda bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Bence ona izin vermelisin."

"Hayır." Genelde çok soğukkanlı olan ve söylediği hiçbir şeyden etkilenmeyen kardeşi, Aaron'a dehşetle baktı. "Hayır, yapamam."

"Tamam," dedi Aaron dikkatle. "Neden olmasın?"

Belmont yine Aaron'un doğrudan sorusunu geçiştirdi. "Onu... başka kimse alamazsın diye toplamak istememiştim. Bunu yapmama izin vermemeliydim." Yavaşça bir elini kaldırdı ve kalbinin üzerine koydu. "Bana burada, kilisenin arkasında dokundu ve şimdi hızlı mı yavaş mı gideceğine o karar veriyor." Aaron, Belmont'un kafasına indirdiği bakışın gücü altında zorlukla dik durabildi. "Ya durdurmaya karar verirse?"

Bu önemliydi. Tam orada, yemekhanenin neredeyse karanlık ortamında, Aaron sonunda Belmont'un zihninin nasıl çalıştığına dair bir fikir edinmiş, sonunda ona küçük bir şekilde yardım etme şansını yakalamıştı. Aaron'un yaptığı buydu. O çözüm adamıydı. Ama gerçekten önemli olduğunda, tamamen boş çıktı. Çünkü dışarıda, en hayati organının atmasını durdurabilecek güce sahip kurdele saçlı bir kız *olmasından* korkuyordu. Hatta onu buna zorlayabilirdi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı Aaron.

Ve eğer bu görünmeyen bir bükülme ile doğru cevap değilse, orospu çocuğu. Aaron inanamayarak Belmont'un gülümsemesini izledi, o kadar kısa bir gülümsemeydi ki hayal ürünü olabilirdi, ama Aaron'un bilincinde çocukluk gürültüsünün patlamasına neden oldu. "Tamam." Kardeşi sert bir şekilde başını salladı. "Eğer bilmiyorsan, bilmenin bir yolu *yok*."

"Bana bu kadar mı güveniyorsun?" Aaron çadırda uyuyakaldığından ve tüm konuşmayı rüyasında gördüğünden emindi.

Ama bunu hayal etmiş olamazdı, çünkü Belmont'un omzundaki eli çok ağır, çok sağlamdı. Yemekhaneden çıkarken yanından geçerken artan hafif basınç çok gerçektir. Kardeşinin botlarının kapıda durduğunu duyduğunda başını kaldırmadı. Bunu yapamazdı. "O gün kuyunun başında yüzünü gördüğüme çok sevindim," dedi Belmont, o kadar sessizdi ki Aaron neredeyse kelimeleri seçemiyordu. "Sevindim. Ama artık senin örnek aldığın kişi olamayacağımı biliyordum."

Aaron ayağa kalktı, bu saçmalığın tam bir açıklamasını talep etmek niyetindeydi, ancak Suburban'ın yavaşması ve geceyi dolduran kadın sesleri ikisinin de büyüsunü bozdu. Belmont omuzlarındaki gerginliği atarak Aaron'a başını salladı, Aaron'ın da ona karşılık vermekten başka çaresi yoktu.

* * *

Baştan çıkarmak zor bir işti. Doğrusu, Grace'in doğasına aykırıydı. İnsanları normalde yapmayacakları bir seçime yönlendirmeye inanmıyordu. Bu uygulamadan duyduğu hoşnutsuzluk Aaron'la arasını açmıştı. Bu yüzden ateşe ateşle karşılık vermenin tek seçeneği olduğu sonucuna varmıştı. Farklılıklarına bir ışık tutmuştu; şimdi onu yeniden yönlendirecekti. Ona ortada nerede buluştuklarını, nerede bağlandıklarını gösterecekti. Ve sonra bunun üzerine inşa edecekti. Her seferinde bir savaş. Bu geceyi inançlarının bir kenara bırakılması olarak görmeyi reddetti. Savaş alanının diğer tarafında Aaron'a ulaşabilecekken olmazdı.

Yemekhanenin içindeki ışık çağırıyordu ama Grace geri çekildi, cephaneliğindeki her bir güven kırıntısını toplaması gerekiyordu. Kendisi de doğuştan baştan çıkarıcı olan Aaron gibi bir adamı baştan çıkarmak kolay olmayacaktı. Eğer ona en ufak bir şüphe belirtisi gösterir ya da kendisini dışlamasına fırsat verirse, Aaron bunu yapardı. O kadar hızlı geri çekilirdi ki kadının başı dönerdi. Bu kesinlik, onu zaten ne kadar iyi tanıdığının sadece bir örneğiydi. Yemekhanede kamp kurmak onun bir mesaj gönderme şekliydi. Sen *oradasın*. Ve ben *buradayım*.

Uzun sürmez, ahbap.

Grace, Aaron'ın onu rahatsız edici bir gardiyan gibi koridordan çıkarıp kulübeye geri götürdüğü düşüncesinden kurtulmaya çalışarak merdivenleri çıkmaya başladı. Duvarlar bu gece yıkılıyordu ve Aaron'ın bu olasılığı istediğine inanması gerekiyordu. Tanrı biliyordu ki aralarında hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Ne giysi, ne acı, ne de kötü fikir sayacının durmaksızın *çalan sesi*. Tecrübelerine göre, alınmayan riskler asla elde edilemeyen ödüller anlamına geliyordu. Ve Grace'in içinde derin bir sezgi yankılanıyordu; Aaron'la kısa değil, uzun ve dolambaçlı bir yolları olduğunu biliyordu. Onları doğru yöne götürmek için kestirmeden gitmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Bu görev aklının bir köşesinde tünerken Grace yemekhaneye girdi ve acele etmeden çadıra doğru yürüdü. *Topuk, ayak parmağı. Topuk, ayak parmağı.* Derin nefesler alan Grace, titreyen ellerini uyluklarının iç kısımlarında, süet eteğinin altında gezdirdi, çoraplarının üstündeki açıkta kalan etle karşılaştı ve Aaron'ın oradaki ağzını hatırladı. Açgözlü dilinin teninde nasıl düzleştiğini, tadına baktığını, dolgun dudaklarının ileri geri kaydığını. O zaman onu istemişti. Şimdi de istiyordu.

Kırmızı şarap hala damarlarında dolaşıyordu ve başparmağını külotunun kasıklarında gezdirmek, meme uçlarının dolgunlaştığını, nefes alış verişinin kısaldığını hissetmek tamamen doğal görünüyordu. Ama nabzının gürültüsü daktilo sesiyle kesildi. *Tak, tak, tak. Aaron'ın* parmakları. Pek çok açıdan çok yetenekliydi.

Grace büyük bir gayretle ellerini eteğinin altından çekti, rüzgârda uçuşan saçlarını omzunun üzerinden itti ve küçük çadırın içine daldı. Aaron'a doğru akıcı bir şekilde ilerlemek, onun orada olmaması için nedenlerini sıralama şansını ortadan kaldırmak istemişti ama Aaron'un görünüşü Grace'in kısa kesmesine neden oldu. Alt yarısı kırmızı bir uyku tulumunun içindeydi ama üst yarısı... *yowza*. Beyaz, uzun kollu, termal bir tişört giymişti ve tişörtün malzemesinin şişmiş pazularını ve dolgun göğsünü sıkıca sardığına bakılırsa birkaç beden küçük olmalıydı. Sanki bu yeterli değilmiş gibi

Grace'i dilsiz yapan siyah beresini gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Çadırın girişinde diz çöktüğü yere doğru açık bir mesaj gönderen gözler.

Burada ne halt ediyorsun?

Evet. Aaron'ın yansıtmak istediği de buydu. Ve eğer adem elması çenesinin altında sıkışıp kalmasaydı, o uzun parmaklı elleri dizüstü bilgisayarı bir kalkan gibi kavramasaydı çok iyi bir iş çıkarmış olacaktı. Grace o anda onun içini görebiliyordu, sanki yaralanma yerine niyetini gösteren bir x-ray cihazının önüne adım atmış gibiydi. Şu anda niyeti onu geri çevirmektir.

"Seni hiç pijamayla görmemiştim," diye fısıldadı Grace. "Cebinin üzerinde adının baş harfleri falan vardır diye düşünmüştüm."

"Peggy kışlık kıyafet almaya gitti. Kendini komik sanıyor." Daha dik oturdu ve ekrana bakmaya devam etti. "Kendimi özentisi bir Instagram fitness modeli gibi hissediyorum."

"Özentisi mi?" Grace Aaron'a doğru sürünerek yaklaştı ve parmaklarının dizüstü bilgisayarının klavyesinde hareketsiz kaldığını fark etti. "Hayır, sen gerçek bir anlaşma olurdun."

Aaron ona bakmadan başını salladı. "*Grace.*" Adını bir uyarı gibi söylemek istemişti ama kızın duyduğu tek şey sert bir çaresizlikti. "Gidip kulübede uyumalısın. İki kadın daha varken geceyi burada geçirmeni açıklayabilirim ama bu-"

Cesaretinin bir pelerin gibi arkasından akıp gittiğini hayal eden Grace, Aaron'ın dizüstü bilgisayarını nazikçe kenara bıraktı ve sırtını korumak için kaldırdığı ellerini tutarak başparmaklarıyla bileklerini okşadı. "Bir şey açıklamak zorunda kalacağımı kim söyledi?"

"Sanırım benim yetenekli bir yalancı olduğumu tespit ettik. Öte yandan sen değilsin." Dili dudaklarının kenarını okşadı ve Grace'in meme uçları acı verici noktalara doğru büzüldü. "Eğer geceyi altımda geçirirsen, memnuniyetini bir reklam panosu gibi giyeceksin bebeğim. Biri sana bunu sorarsa, karanlıkta yapmam için bana izin verdiğin tüm kötü şeyleri hatırlayarak bir kız öğrenci gibi kızaracaksın. Sana sahip olduğumu bilecekler. Benim için sırt üstü yattığını ve o amcığı bana doğum günü hediyesi gibi verdiğini bilecekler."

Kanaryalar başının üzerinde dönerken Grace'in yana doğru yığılmamak için yapabileceği tek şey buydu. Nefesinin altında kendine yönelik bir sitem mırıldanıyordu. *Pis piç. Seni pis piç, onunla böyle konuşuyorsun.* "Gitmem için pek de iyi bir gerekçe sunmuyorsun. Belki de insanları kendi istediğin gibi düşünmeye ikna etme konusunda kötü bir gece geçiriyorsundur." Dizlerini araladı

Aaron'ın kalçalarının her iki yanında, dikkatinin o gece daha önce yaladığı ete takılmasını izledi. "Yine de boş bir gece geçirmiyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

"Yapamazsın," diye homurdandı, gözlerini kapatarak. "İyi bir ruh halinde değilim, hippî. Doğru ya da yanlış, ben... kıskandım. Son dört saat ve on yedi dakikadır. Zavallı bir erkek arkadaş gibi kıskandım. Seninle bir sanat okulu enayisi gibi sevişeceğimi mi sanıyorsun? Yanılıyorsun." Eteğinin kenarını çekerek kalçalarının açıkta kalan üst kısımlarını örttü, ama akıllara durgunluk veren bir çelişkiyle, başparmakları külotunun kenarına kadar kaydı ve tahrik edici tek bir saniye için altına sokuldu. "Burası senin için güvenli değil. Git kabinde uyu."

"Hayır." Cesaretini ortaya koyan Grace, adamın termal gömleğinin önünü avuçlayarak onu öne doğru çekti, ta ki yüzleri birbirine bir santim yaklaşıp kadar. "Ben burada uyuyorum. Beni istediğin kadar korkutmaya çalış ama yerimden kıpırdamayacağım. Nerede güvende olduğumu biliyorum. En iyi nerede uyuyacağımı biliyorum. Ve *senin* de benimle birlikte en iyi *uyuyacağın yeri biliyorum.*"

Adamın nefesi kadının ağzına doldu. "Uyumuyor olurduk Grace."

"Sonra, o zaman," diye fısıldadı, ellerini onun sağlam omuzlarına kaydırmak için gömleğinin önünü serbest bıraktı. "Beni becerdikten sonra."

Bir inilti aralarındaki kısa mesafeyi doldurdu. "Bu gece ağzın çok bozuk Grace." Dişleri alt dudağının üzerinde geziniyordu. "Bu da bana senin azarlanmak istediğini düşündürüyor. Ve eğer patronumun kızı olmasaydın, bunun için doğru yerde olurdun."

Neredeyse. Neredeyse. Aaron'ın cephesinde gözle görülür bir çatlak vardı ve bu çatlak Aaron'ın küstah tavrının ardındaki kırılmanlığı görmesini sağlıyordu. Ancak yaklaşan zafer duygusu kısa sürdü, çünkü Aaron'un ereksiyonu bacaklarının arasında kendini belli edip şişerek yukarı doğru itilirken şehvet, çerçevesinin her çatlağını sıcak kum gibi doldurdu. Grace ellerini geri çekti ve kazağını başının üzerinden sıyrıp çıplak üst yarısını ortaya çıkaracak kadar geriye eğildi, dondurucu hava zaten sivrilmiş meme uçlarının etrafında dönüyordu. "Tıpkı benden istediğin gibi sütyenimi çıkardım."

Aaron'un elmacık kemiklerine renk geldi, burun delikleri açıldı. "Tekrar giy şunu," diye mırıldandı. "Donacaksın."

Grace onun sözlerini duymazdan gelerek sırtının alt kısmına uzanıp eteğinin fermuarını sonuna kadar açtı, böylece siyah giysiyi başının üzerinden kaldırıp bir kenara fırlatabildi. "Tıpkı benden istediğin gibi külot giydim."

Uyarıldığı için mi yoksa soğuktan mı titriyordu? Grace bir cevap bulamadı. Soğuk hava bariz bir suçlu gibi görünüyordu. Aaron gibi muhteşem, hükmedici bir adam vücudunun görüntüsünü, ona zevk vermek için yanıp tutuşan ama iki eli arkadan bağlı bir adam gibi tüketmiyorsa barizdi. "Tanrı aşkına Grace, *titriyorsun amına koyayım.*" Dişlerinin arasından konuştu, bakışları yalvarıyordu. "Bunu izleyemem. *Lütfen.*"

İyi bir adam. O iyi bir adam. Bunu başından beri biliyordum. "Beni sıcak tutmak istiyorsan, uyku tulumuna girmeme izin versen iyi olur."

"Grace." Bakmadan kazağı kaptı, omuzlarına örtmeye çalıştı, hareketleri ereksiyonunu külotunun ince bariyerine doğru itti. Uyku tulumunun içinden bile güçlü bir hareketti bu ve Grace başını geriye atarak dudaklarından bir inilti kaçırdı. Titriyordu, şiddetli bir şekilde titriyordu, ama varlığının her tarafından bir cehennem patladı, zıtlık Grace'in midesinde, Kızıldeniz'in güvenli geçidini kapatması gibi birbirine çarptı.

Aaron iğrenç bir küfür savurarak uyku tulumunun fermuarını açtı. Grace'i vücudunun yarattığı sıcaklığın içine çekti ve torbayı öfkeli bir *fermuarla* tekrar kapattı. Çıplak teninin kaygan naylona değmesi, Aaron'ın sert vücudunun arkadan bastırması, aynı anda kucağının Grace'in kalçalarına değmesi öylesine çökerticiydi ki, Grace'in nefesi ciğerlerinden dışarı çıktı ve çenesi sessiz bir şekilde dışarı fırladı. Ve kolları göğüslerinin altından geçtiğinde, sesi saçlarında acele ettiğinde, Grace neredeyse daha fazla uyarılmadan doruğa ulaştı. Dondurucu atmosferden Aaron'ın kucağına geçmek, buzdağları arasında sallanmaktan kurutucudan yeni çıkmış havlu ordusu tarafından kurtarılmaya benziyordu.

"Ellerini bana ver," diye emretti Aaron, Grace'e itaat etmekten başka seçenek bırakmadı. Ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve Grace'in kalçalarının arasına sokmadan önce acı dolu bir ses çıkardı, bu da onları birkaç saniye içinde ısıttı. Seksine bu kadar yakın olmaları gerçekten de her şeyi ısıtıyordu. Aaron'ın ereksiyonunun Grace'in alt yanaklarının arasına yerleştiğini, ayaklarının aceleci hareketlerle botlarını çıkarıp uyku tulumunun ucuna bıraktığını açıkça fark etmesini sağladı. Ve sonra ayaklarını kaslı baldırlarının arasına sıkıştırarak çorapların arasından ısıttı. "Daha iyi misin, bebeğim?"

Grace zevkten konuşabileceğinden emin değildi. Çorapları ve iç çamaşırları dışında çıplaktı ve Aaron'a o kadar yakındı ki, onun kalp atışlarının hızlı gümbürtüsünü omurgasında hissedebiliyordu. Denemesi

Nefes nefese ve hülyalı bir sesle iletişim kurdu. "Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum."

Aaron'ın iç çekişi saçlarını dalgalandırdı, ardından başı geriye doğru eğildi. "Boynundaki bu dövme ne?" Kirli çenesini kullanarak saçları yana kaydırdı. "Bunlar sayılar mı?"

"Bunlar koordinatlar. Yanan kulübenin tam yeri burası," diye mırıldandı, küçük bir keski sıcaklığın geniş mutluluğuna bir çentik atıyordu. "Dövmeyi gören ilk kişi sensin aslında. Saçlarım her zaman onu kapatır." Nabızı paylaştıkları samimiyetle birlikte yükseldi. "Koordinatları giyiyorum, böylece onlar beni giyemiyor."

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Grace onun yorum yapıp yapmayacağını merak etti. Yorum yapmasını *isteyip istemediğini* merak etti. Sonunda dudaklarını o noktanın üzerinde gezdirdi.

-Bir kez, iki kez ve Tanrım, tam olarak doğrudu. "Tanrı aşkına, dikkatimi dağıt. Nerede olduğunu söyle."

Aaron'ın dikkatini dağıtmak *istemiyordu* - Aaron'ın *orada olmasını istiyordu* - ama vücudu zevk şoku içinde olduğu için oyalanmaktan başka çaresi yoktu. Ta ki arkasını dönüp Aaron'ı tekrar çıplak bırakmak için elinden geleni yapana kadar. "Biz... bir rehine durumu vardı."

"Ne?"

Grace içgüdüsel olarak yüzünü çevirip adamın pazılarına bir öpücük kondurdu, ne yazık ki beyaz termal hala üzerini örtüyordu. "Barlar kapalıydı, bu yüzden bir mısır tarlasında bir şişe ev kırmızısını paylaştık. Gerçi orası hindinin bölgesiydi. Bizi kovaladığında zor yoldan öğrendik." Gözleri kapalı, gülümsedi. "Bilerek geç kalmadık. Son bir saatimizi Suburban'ın kaportasında taş-kağıt-makas oynayarak geçirdik."

Birkaç vuruş geçti. "Neden taş-kağıt-makas?"

"Oyalamayı kimin yapacağına karar vermek için," diye açıkladı, Aaron daha da yaklaşıp uyarılmışlığının sırtını onun kıcını bölen vadinin derinliklerine doğru sürdüğünde bir nefesi geri çekti. "Üçün en iyisi olarak başladı, kaybeden hindinin dikkatini dağıttı. Bitirdiğimizde, yüz üzerinden en iyisiydi." Aaron'ın parmak uçları Grace'in karnında gezinip tekrar yukarı kayarken Grace inlememek için dişlerini üst dudağına gömdü. "Hindi sonunda sıkıldı ve gitti."

Tam da içinde bulunduğu durumun daha da şaşırtıcı olamayacağını düşündüğü anda Aaron'ın vücudu kahkahalarla sarsılmaya başladı. Bu his Grace'in mutluluğunu hayatının sonuna kadar sürdürmeye yetebilirdi ama bu ses... *Tanrım*, yavaş yavaş gök gürültüsü gibi yuvarlanışı

kulak, kuraklığı bitiren bir fırtına gibi, kuru tarlaları yıkıyor ve her şeyi yeşile çeviriyordu... onu uçurdu. Karnını sıkıca içine çekti, ayak parmaklarını kıvırdı ve göğsünü coşkuyla doldurdu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," demeyi başardı. "Bir ayı da olabilirdi."

Konuştuğunda gülümsemesi -Tanrı'ya şükür- hâlâ sesindeydi. "Grace. Ayılara olan bu hayranlık da neyin nesi?"

Fark etmişti. "Ben sekiz yaşındayken, ailem mutfakta yiyeceklerin kaybolduğunu fark etti. Sadece bir kez değil, birkaç kez. Benden şüphelenmediler, çünkü çok küçüktüm ve zaten seçici bir yiyiciydim." Hikâyenin puslu ritmine kendini kaptırdı, adam onu sarsmaya çalışırsa yalan söylemeye ve hâlâ üşüyormuş gibi davranmaya yemin etti. "Sonra bir Noel sabahı, buzdolabından bütün bir jambon kayboldu... ve onu her kim aldıysa arka kapıdan çıkan bir yağ izi bıraktı. Ve bir sürü küçük ayak izi."

"Bunun devamını duymak istiyor muyum?"

Bir kahkaha attı. "Beni arka bahçede, evcil ayım Nolan'a yemek bırakırken buldular. Nolan da jambonunu almak için bahçeye doğru gidiyordu. Onu daha önce sadece uzaktan görmüştüm ama yaklaştığında... böğürdü." Ayağının kemerini baldırına dayadı. "Bana doğru son sürat koştu ve annem çığlık attı ama Nolan yönünü değiştirdi ve onun yerine jambonu kaptı." Aaron'un kalp atışları hikâye sırasında hızlanmıştı ve onu yatıştırmak istese de bu tepkiden gurur duyuyordu. "Aslında ayıdan korkmuyorum. Daha çok onu beslemeyi bıraktığım için suçluluk duyuyorum. Yüksek sesle söyledüğimde aptalca geliyor."

Aaron bir süre sonra dudakları onun boynunu okşayarak, "Aptal değilsin," dedi. "Bu gece Nolan yerine hindi olduğuna da sevindim. Kızgın kümes hayvanları düşündüğümde çok daha iyi."

"Ne düşünüyordun?" *Her zaman, her zaman ne düşünüyorsun? Bilmek istiyorum. Bana söylemeni istiyorum, böylece sırlarını kilitleyebilirim ve işkence görsem bile güvenine asla ihanet edemem.*

Aaron nefesinin altında onun adını söyledi. "Bunun bir önemi yok. Seni her düşündüğümde aynı lanet sonuca varıyorum." Uzaklaşmaya başlayınca Grace'in kanında bir panik ateşi parladı. "Sen kısa ilişkileri olan bir kız değilsin. Sahip olduğum *tek şey* bu. Gelecek hafta nerede olacağımdan emin değilim ama senin ya da başka birinin erkek arkadaşı olmayacağımdan eminim. Hiçbir zaman da olmadım."

Kulağa ne kadar sert geldiğinin farkında gibiydi, çünkü alnını Grace'in omzuna dayadı, dürttü ve öylece kaldı. "Sen bunu hak ediyorsun."

Uzun vadede teklif verebilecek biri, Grace. Bu ben değilim. Senin hakkında bildiklerimi bir geceliğine bir kenara bırakmak adil olmaz. Ne kadar kötü olursa olsun..." Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi, ereksiyonu hâlâ kızın poposunda belirgindi. "Doğru olanı görmezden gelmeyi ne kadar çok istesem de. Bir kez olsun yapamam."

Bu şans parmaklarının arasından kayıp gidiyordu ama Aaron'ın konuşmasından sonra, onun savunmasını kırmaya her zamankinden daha kararlıydı. Belki şu anda farkında değildi ama az önce kendini ele vermişti. Onu önemsiyordu. Ama daha fazlasını sunabilecek kapasitede olduğunu düşünmüyordu. Sadece bu zaferi kazanabilirse, diğer tarafta ışık olacaktı. Bunu midesinden biliyordu. O yere ulaşmak için her şeyi yapardı. Görünüşe göre yalan bile. Geçmiş şüphe duymasına neden olmuş olabilirdi, ama güvenmeyi zorlaştıran en güçlü anılar ve korkular bile... içgüdüünün, maskenin diğer tarafındaki adamın yükselmek için ona ihtiyacı olduğunu haykırmasını engellemedi. *Birbirlerine* ihtiyaçları vardı.

"Yanılıyorsun." Grace, Aaron'ın gevşemiş kucığında dönerek meme uçlarının termal tişörtlü sürtünmesine izin verdi ve dirençli bir Aaron'ı sırt üstü yatırıp üzerine oturdu. "Yanılıyorsun. Sadece bir gece istiyorum." Kelimelerin tadı ekşiydi ama en azından Aaron'ın dikkatini çekmişti. En azından Aaron onu tahrik olmuş kucğından indirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. "Bunu daha önce de söyledin. Çok farklıyız ve... Katılıyorum. Ama..."

"Ama ne?" Aaron homurdandı.

Grace, Aaron'ın vücudundan aşağıya doğru kayarak, olgun bir dişinin hazır erkek anatomisi üzerinde acımasızca sürüklenmesiyle Aaron'ın kaslı gövdesinin inlerken esnemesine neden oldu. "Daha iyisini bilmeme rağmen senden etkileniyorum. Senin etrafında olmak canımı yakıyor," diye mırıldandı titrek bir sesle. Gerçek. Bu gerçektir. "Sadece bir kez içimde olmana ihtiyacım var ve seni rahat bırakacağım. Kimse bilmeyecek."

"Bileceğim." Elleri kızın sırtının alt kısmında yumruk oldu. "Asla *durmayacağım* bilmek."

Çevik parmaklarını vücutlarının arasından geçirerek Aaron'ın azgınlığını avuçladı. "Sadece bir an, tıpkı tarladaki gibi. Bana bir dakika ver."

On Yedinci Bölüm

Aaron'un iradesi *Titanik* gibi alabora olmuştu. Çıplak Grace sikiinin üzerinde aşağı yukarı kayarken bir dakika bile dayanabildiğine inanamıyordu. Boğazına karşı mırıldanıyordu. Bir gece istiyordu. *Bir gece*. İsteğinde inkar edilemeyecek kadar *yanlış* bir şeyler vardı. Bu şey onu endişelendiriyor, Grace'i ters çevirme, omuzlarından tutma ve oyununu öğrenme isteğiyle dolduruyordu. Ya da belki...

Belki de hiç oyun oynamıyordu. Ona karşı bir çekim hissediyordu ama bunun ötesinde bir şey -herhangi bir ilişki biçimi- onun için istenmeyen bir şeydi. İnanması o kadar da zor değil, değil mi? Hayır. Hiç de değil. Kendini nasıl ifade edeceğini bilmeyen biriyle neden uzun vadeli bir şey istesin ki... *Tanrım*. Sonuçları ne olursa olsun kendine ve ilkelerine sadık kalırken. Tanıdığı en dürüst insanın yalan söylediğini nasıl düşünebilirdi? Bunu söyleyen onun karanlık hayat tecrübesiydi, Grace'le olan tecrübesi değil.

Daha önce onun karar verme yeteneğini hafife almıştı. Grace dolapta dinlenirken ona deli demişti. Davranışlarını sorgulamış, anormal olduğunu ima etmişti. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Eğer Grace onunla bir gece geçirmek isterse, iki eliyle sarılacak ve onu kısa bir zaman dilimine bile layık bulduğu için minnettar olacaktı.

Bu izin Aaron'un içinde bir şeyleri gevşetti, geri çekilmeden yutmak için yeşil bir ışık yaktı. *Al onu. Al onu. Bunu o istedi. İhtiyacı vardı.*

Aaron acı dolu bir iniltiyle bir dirseğinin üzerinde doğruldu, Grace'in ağzını yakaladı ve gecikmeden dokulu mükemmelliğin içini yaladı. Kırmızı şarap ve şekerin tadı onu sarhoş etmiş, çılgına çevirmişti. Özellikle de Grace onu hiç kısıtlamadan öptüğünde, ağızları o kadar açıktı ki, izleyen biri için kaba sayılabilirdi. Ama orada kimse yoktu. Kimse onun bu kızı istediği gibi sarhoş edişini izleyemezdi. Kimse yoktu.

Orada kafalarını sallayacaklar ve onun tatlı bedenini lanet olası yerde becerdiği için pis ruhuna bir çentik daha atacaklardı.

*Ellerim ona dokunamayacak kadar
kirlenmiş. Ama duramıyorum.*

Duramıyorum.

Aaron'ın akıl sağlığını geri kazanma umudu Grace'in bir sonraki hamlesiyle yok oldu. Elleri kızın vahşi saçlarıyla meşgul olan Aaron, Grace eşofmanını aşağı çekip ağır aletini uyku tulumunun bunaltıcı iç kısmına bıraktığında, parmaklarını hassas nemli başın üzerinde gezdirdiğinde, ağzına huşu içinde bir ses üfleyip daha da şişirdiğinde, sadece kalçalarını onaylayarak kaldıracaktı. "Seni uyarıyorum," diye homurdandı Aaron. "Kökümü amına dayadığımda o küçük mucizeye yeni tanık oldum soluğunu verirsen, sert bir yolculuk olacak."

"Güzel," diye fısıldadı, kapüşonlu yeşil gözleriyle ona bakıyordu, kurdeleler ve örgüler yüzünün etrafına dökülüyordu. "Ama... önce ben."

Aaron onun niyetini değerlendirmek için gözlerini muhteşem görüntüsünden ayıramıyordu. Ama kadın vücutlarının arasına uzanıp külotunun ağnı bir tarafa doğru çekiştirdiğinde, Aaron'ın siki rahatsız edici bir şekilde kabardı ve göbeklerinin arasına sıkıştı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Şşşt," Grace eğilip ağzındaki sitemi yumuşattı, dudaklarının kenarını yalayarak onu mantıklı düşünmekten alıkoydu. Ve sonra ıslak, çıplak amcığını doğruca onun sikinin uzunluğuna kaydırıp ve aşağı inerken onun adını inledi. Ve Aaron bırakın mantıklı düşünemeyi, mantıklı düşünmenin *anlamını bile* unuttu. Odak noktası, Grace'in vücuduna girme ve onun sikinden başka bir şey bilmeyene kadar onu çalıştırma ilkel ihtiyacına indirgendi. Nasıl oturduğunu, nasıl becerdiğini, her çıkıntının etinin içindeki zevk noktalarına nasıl karşılık geldiğini ve onları nasıl sömürdüğünü. Korkunç tünel vizyonu nefesini çaldı, Grace'in pürüzsüz, pamuk kaplı kıcını, uyluklarının arkasını yoğururken ellerini kaba ve kontrol edilemez hale getirdi ve onu başka bir kaygan sürüşün kutsamasını sağlamaya çağırdı.

"Yine," diye inledi, gözleri Grace'in pelüş, sallanan göğüslerine takılmıştı. "Bir kez daha, sonra... prezervatif, bebeğim. Amcığın için çok sert. Ne kadar sefil olduğumu anlayacaksın. İten aletim sana her şeyi anlatacak."

"Evet." Kadının vücudu adamın üzerinde neredeyse şiddetli bir titreme geçirdi, açık ağzından çıkan hıçkırık Aaron'un beynini saran vahşi şehvet örtüsüne endişenin nüfuz etmesine neden oldu. Ama tekrar yukarı kaydı, nemli kıvrımları adamın çok uzun aletinin iki yanında sürüklenerek yukarı kaydı.

ve arzu pençelerini Aaron'ın bağırsaklarına geçirdi, büküldü, taşaklarını bir acı şokuyla yukarı çekti. Grace devam etti, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, daha hızlı, daha hızlı, Aaron'un ereksiyonunun tamamı çekiştirilmiş külotun içine girdi, cennetin başka bir vuruşu için geri kaymadan önce sıkı bel bandından çıktı. "Çok iyi... Duramıyorum... Duramıyorum."

Grace'in sesindeki mesafeli nitelik onu kendini unutmanın, zevk dışında her şeyi unutmanın, ona ulaşmanın, ona tutunmanın eşiğinden geri çekmeye çalıştı. Ama mantıksızca arzuladığı birinden uzak durmak, eylemlerinde neyin yanlış olduğunu yakalamayı ya da tanımlamayı imkânsız hale getiriyordu. Hayatında hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişken yanlış olan ne olabilirdi ki?

Aaron uzandı, Grace'in saçlarının arkasını yumrukladı ve onu ağzına doğru yönlendirdi, ardından gelen öpücük doyumsuzdu, onun horozunun yukarı ve aşağı kayması başka bir şeye dönüştü. Aletin başı sıkıştı, onu tam, ağrıyan uzunluğu izledi... ve sonra amının arkasına çarptı. "Hayır..." Aaron, Grace'le birleşmenin kaçınılmaz coşkusuyla homurdandı, aralarında hiçbir şey yoktu ama sorumluluk bir şekilde onu boynundan kavramanın bir yolunu buldu, sözleri güçlü ama bulanıktı. "Prezervatif lazım. Seni bu şekilde alamam."

Temiz olması önemli değildi. Bu... *Tanrım*, bu geçmişi, bugünü ve geleceği için ne kadar kefarete öderse ödesin kazanamayacağı bir ayrıcalıktı. Sıcak, güvenli... evinden çıkmak ne kadar korkunç olursa olsun. Asla içinde yaşayamayacağı ama acınası hayatının geri kalanında hayalini kuracağı ev.

Yukarıda, Grace'in ağzı açık kalmış, yüzünde saf, güzel bir hedonizm ifadesi belirmişti. Ayın altında dans ettiği, karlara güldüğü bir görüntü göğsüne hızlı ve sert bir şekilde çarptı, kararlılığını tersine çevirdi, göğsüne düştüğünde ağzından gırtlaktan bir çığlık koptu, kalçaları nefes nefese hıçkırıklarla pompalanıyor, onu eysiz beceriyordu. "Özür dilerim, durmam gerektiğini biliyorum," diye boynuna doğru nefes aldı. "Yardım et bana."

Aaron'ın elleri Grace'in kalçalarına dolandı, onu rahatlatmak niyetindeydi. En yakın lateks koruma parçasını kapıp vücuduna geri girecek kadar uzun bir süre. Bunun yerine, dişlerini sıkı bir yolculuk için gıcırdatarak onu kazığa oturttuğu aletine doğru itti. "Bir kez daha. Bir." Grace rahatlamış bir ses çıkardı, kalçalarını yuvarladı ve onu kabzasına kadar aldı, aşağı doğru öğüttü. "Sana söylemiştim," dedi. "Sana bir piç olduğumu söylemiştim."

Bunun üzerine yarı kapalı gözleri kocaman açıldı, başı inkârla titredi. "Hayır, değilsin." Ona uzun, derin bir dil öpücüğü verdi ve bu sırada sikini okşadı. "Ya da eğer öyleysen, benim piçimsin." Nefesi kesildi. "Bu gecelik."

Grace'in gözlerinde tek gecelik ilişkisinin hatırlatılması ona ihtiyacı olan kaçınılmaz gerçeklik dalgasını verdi. Sadece gerçeklik değil, kendine yöneltmiş bir öfke. Ona daha fazlasını verecek adam olamadığı için. Peşinden gelmekle tehdit edip onu üzmemek yerine, her gece bir tarlada dans etmek istemesini ve güzel görüldüğü için ona iltifat etmesini sağlayamazdı. Bu gece o adam olabilirdi. Bu gece onun gördüğü tek kişi olabilirdi ama bunu doğru şekilde yapacaktı, lanet olsun. Kız ondan bu kadarını ve daha fazlasını hak ediyordu.

Aaron kararlı bir hırıltıyla çekildi ve pozisyonlarını tersine çevirerek Grace'i dudaklarından bir inilti çıkaracak kadar kuvvetle sırt üstü çevirdi. Sesi hemen yuttu, bir yandan da uyku tulumunun sağ tarafına katlanmış atılmış elbise pantolonuna uzandı, sağ ön cepte bir prezervatif olduğunu biliyordu. *Tekrar içine girmesi gerekiyordu. Şimdi, şimdi, şimdi.* "Bu çok kötüydü Grace," diye kızın ağzına karşı söylendi. "Tenin tene değmesi hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye nefes aldı, öpücükle morarmış dudaklarını yaladı ve bu sırada adamın alt dudaklarını sıyırdı. "Bunu ilk kez yapıyordum. Çok harika hissettin... Ben-"

"Dur." Aaron'ın göğsüne görünmez bir baskı uygulandı ama büyük bir çabayla Grace'in itirafının getirdiği gururu uzaklaştırdı. Neredeyse özür dileyecek olmasına duyduğu güvensizliği. "Ateşli amını test etmeme izin verdiğin için üzgün olduğunu söylemeyi kes. Bayıldım amına koyayım." Sonunda prezervatifin yerini bulduktan sonra, folyo paketi dişlerini göstererek yırtıp açtı. Yine de üstünü örtmeden önce, ağır, çıplak boyuyla bacaklarının iç kısımlarına vurdu, çıkardığı sese, çenesinin gevşemesine bayıldı. "Yoksa kalçalarına damlattığım prekumdan anlayamıyor musun?"

Aaron kendini lateksle kaplarken Grace nefesini tutmuş gibiydi, ince bariyer hazır bedenini her zamankinden daha sıkı sarıyordu. Tanrım, hayatında hiç bu kadar kalın olmuş muydu? Hiç olmamıştı. Sanki vücudu uyanıklığın doruğuna ulaşmıştı. Ya da hayatı boyunca yarı uykudaydı, onu mıknaş gibi çeken, kendi kendine dayattığı komadan çıkaran tek bedeni, tek kişiyi bekliyordu.

Böyle düşünme. Kendini lanetliyorsun.

Vücutlarının arasına baktı, Grace'in hala ıslak, bükülmüş külot giydiğini görünce hayatının bir santiminde tahrik oldu. Klitorisinin üzerinde kayarken onun horozunu barındıranlar. Aaron amaçladığından daha büyük bir güçle iç çamaşırını bir tarafa itti ve sikini Grace'in girişine soktu, patlayan çılgılığı en aza indirmek için bir elini ağzına kapattı. Kendi hayvani iniltisi, dişlerini alt dudağına o kadar sert sıkıştırarak zar zor yakalandı ki, dilinde kan tadı alınabiliyordu. Taşaklarının şiddetle ihtiyaç duyduğu ve neredeyse ürettiği serbest bırakma dalgası boyunca nefes almak zorunda kaldı. Kendini sakinleştirmek için Grace'i memnun etmeden bitirmeyi hayal etmeye zorlandı. Ve doruğa ulaşmaya yakın olan o şiddetli ihtiyaç geçer geçmez Aaron dirseklerini Grace'in dizlerinin altına kıvırdı ve kalçalarını acımasız tokatlar atarak, yavaşlayamadan onun vücudunun üzerine düştü.

"Sıkı, sıkı ve aynı anda veriyor," dedi dişlerinin arasından, ağzı kızın boynunun kıvrımına gömülmüştü. "Uyluklarının arasında üçlü bir tehdit var, değil mi bebeğim? Böyle uyandığını düşünmeye başlıyorum. Sırılsıklam. Seni alaşağı etmem için hazırsın. Seni kucaklamam için. Sana bakmamı ve sen bir yastığa sızlanırken arkadan damlayan sıcak bir dilin beni becermesini düşünmemi sağla."

Aaron Grace'in nefes alış verişlerini kulağında duydu ve onun zayıf bedenine ne kadar baskı uyguladığını fark etti. Tanrım, tüm öz farkındalığını, terbiyenin her parçasını kaybetmişti. Birbirine bağlı bedenleri edepten en uzak şeyken nasıl edepli olabilirdi ki? Aleti onu öylesine germiştir ki, kendisine uyum sağlamak için zorlandığını hissedebiliyordu. Zevkin bu kadar doruğundayken tabanı kızarmış, başı o kadar şişmiş olmalıydı ki, ağzını onun etrafına dolamak için uğraşması gerekecekti. Yine de cehennem gibi ıslaktı. *Suçlu gibi* ıslaktı. İçindeki tatlılığı çıkarmaması için ona meydan okuyordu. Bunun için *yalvarıyordu*.

Dizginleri ahlaksızlığına teslim etme, basit içgüdülerinin şovu yönetmesine izin verme cazibesi tam oradaydı, ona sesleniyor, Grace'i bir geceden daha uzun sürecek bir etki yaratacak kadar sert bir şekilde talep etmesini emrediyordu. Ama Grace kulağının dibinde hırıltılı bir ses çıkardığında Aaron'ın kalbi sıkışmış, zihninin derinliklerinden gelen bir ses ona canavar demişti. Hızlı bir hareketle ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi.

"Hayır," diye itiraz etti Grace, kollarını adamın sırtına dolamıştı, yüzü fener gecesinde parlıyordu. "Beni bastır, hareket etmeme izin verme. Beni sertçe al. Çok sert. Ne istiyorsan onu istiyorum. Senin ihtiyacın olan şeye benim de ihtiyacım var."

Zaman durmuş gibiydi, ağızları bir nefes arayla durmuş, bakışları birbirine kilitlenmişti. Ve Aaron bunu hissetti. Altındaki zeminin

sarsıldığını hissetti.

göğsünün içindeki kilitli kafesleri sarsıyor, kapıları açıyor ve tanımadığı - adını bilmediği- duyguların ortalıkta dolaşmasına izin veriyordu. "Grace," diye fısıldadı. "Bu bir hapisten kaçış."

Dudaklarını büken şaşkın bir gülümseme oluştu. Kadın uzanıp başparmağıyla adamın alnını çizdi ve adam ne düşünebildi ne hareket edebildi ne de ciğerlerine hava alabildi. Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Dünya onun gücüne nasıl dayanabiliyordu? "Bu çok daha iyi-"

"Bir şeyleri yüksek sesle söylediğimde," diye bitirdi Aaron, dili kalınlaşmıştı. "Şu anda daha fazla şey söylemene ihtiyacım var bebeğim. O kadar muhteşemsin ki aklım başımdan gitti."

Elektrik kesintisinden sonra bütün bir şehir bloğu gibi aydınlandı. "Teşekkür ederim."

Daha fazla kelime. Daha aptalca, prova edilmemiş, tehlikeli sözler ve vaatler ağzından çıkmaya çalıştı ama o bunları engelledi. "Daha fazla, lütfen. Daha fazla söyle."

Tanrım. Belki de Grace gerçekten de tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu -kirliliğe doğru bir sapma- çünkü yüz hatlarına masum bir ifade çöktü ve aynı anda amının duvarları daraldı. *Sert.* Beklenmedik zıtlık kollarındaki gücün, onu Grace'in kıvrımlarının hoş yumuşaklığına geri bırakacak kadar uzun süre dalgalanmasına neden oldu, ses tellerinden bir inilti dalgalandı. "Bugün koşudan döndüğünde..." Göz kapakları düştü. "Belli bir şekilde durduğunda, sikiinin dış hatlarını görebiliyordum."

Son kelimeyi fısıldadı, sanki saygı duyuyormuş gibi ve Aaron'un söz konusu şişman organla aşağı inmekten başka seçeneği yoktu, onu Grace'in amının derinliklerine itti ve geri çekmeye zaman ayırdı. "Öyle mi? Nasıl hissettireceğini düşündün mü?"

Başını güçlü bir şekilde salladı. Ciddiydi. Bu nefes kesen dürüstlük, bacaklarının arasındaki acıyan ete yeniden bir şehvet dalgası gönderdi. "Düşündüm ki-"

Aaron artan bir güçle içine girdiğinde Grace keskin bir inilti kopardı, sıırıslıklaı ıslak külot yırtılmaya başladı. "Ne düşündün?"

"Hoşuma gideceğini düşünmüştüm... gelip elimi tutman ve beni bir yere götürmen. Herkes bizi izleyecekti, bilerek. Ve özel bir yere gittiğimizde, beni dizlerimin üzerine itecek ve ağzımı isteyecektin." Sesi hipnotikti, sanki rüya gören biri gibiydi, her itişinde titrese bile. "Üzerindeki tuzu tatmak istedim. Terinin sırtıma, başıma damladığını hissetmek istedim-"

"Bu kadar yeter. Daha fazla değil." Sesi derin ve doğal olmayan bir şekilde çıktı. "*Artık yok.*"

"Söyle bana." Sırtını dikleştirdi, kalçalarını daha geniş açtı, böylece daha derine, daha sıkı bastırabildi, onları kaygan, açgözlü etten yapılmış tek bir makinede birleştirdi. "Bana kulübeye gelip beni buraya getireceğini söyle. Gerçek bu, değil mi? Gelir ve beni alırdın. Değil mi?"

"*Evet,*" diye homurdandı saçlarına doğru. "Evet ve eğer eve gitseydin, oraya gider ve lanet kapını tekrar çalardım. Geceliğinle seni giriş duvarına yapıştırırdım. *Kimse* seni bana yasaklayamaz, lanet olsun."

Çok fazla. Çok fazla şey açığa vuruyordu. Bir zayıflık gösteriyordu. Onu. Ama duramıyordu. Vücudu, var olduğunu hiç düşünmediği bir düzlemde, zevk ya da ölüm halindeyken dürüstlüğü akışını engelleyemiyordu. "Bunu kimse yapamaz," diye inledi, bacakları birbirine çarpıyor, ayak parmakları onun pompalanan kışının etine doğru kıvrılıyordu. "Kimse beni sınır dışı edemez."

"Ama sen öylesin, değil mi?" Öfke, sahiplenme duygusuyla birleşerek saldırganlığını artırdı ve Grace'e kendini tutamadan vurmaya başladı. "Ama biri beni sorgularsa ve yalan söylemek istemezsem mükemmel bir mazeretim var, değil mi?" Aaron dokunuşunu vücutlarının arasına bıraktı, Grace'in klitorisini okşadı, iç duvarları yanıt olarak hızlandı. "Efendim, size söz veriyorum, külotu bir kez bile çıkmadı. Ait oldukları yerde, amının ve götünün üzerinde kaldılar."

Daha önce hiç görmediği bir şekilde doruğa ulaştı. Kalçalarının arasından sağıldığını hissedebiliyordu, tekrar, tekrar, *daha sıkı*, tekrar.

"Tanrım, bebeğim," diye homurdandı Aaron. "Eğer seni boşaltan şey buysa, çok iyi anlaşıcağız demektir."

Parmakları sırtını tırmıkladı, kışını buldu ve onu daha da salladı, saf, özür dilemeyen bir zevk sesi çıkardı, kendi sınırına ulaşana kadar horozunu onun sıkma merkezine sürttü, baskı lanet acı noktasına kadar yükseldi ve serbest bırakıldı. *Serbest bırakıyor.* Aaron'dan daha önce hiç duymadığı tatmin hırıltıları yükseliyor, kalçalarını etten bir bulanıklığa dönüştürüyor, mükemmelliğin her bir zerresini serbest bırakmak için çaresizce çırpınıyordu. Ve hâlâ sanki bitmesini istemiyormuş gibi vücutlarını birbirine doluyordu. O da istemiyordu. Tanrım, *asla*. Neden bitmek zorundaydı ki?

"*Grace,*" diye başardı, ağırlığı onun terli bedeninin üzerine çökmüştü. Şikâyet etmek yerine kollarını adamın geniş sırtına doladı, ağzını omzuna bastırdı ve ona şu sözleri fısıldadı

hak etmedim. Övgü dolu sözler. Beyaz termal tişörtler ve eşofmanlarla ilgili saçmalıklar. Sonunda, onun tüm ağırlığını taşımaktan aldığı zevkten yararlanmak istediğini hissettiğinde, Aaron yana doğru gevşedi ve kız kolunun altına sokulup avucunu göğsünün üstüne koyduğunda nefesini tuttu.

"Sadece ne düşündüğünü söyle," diye fısıldadı.

"Tişörtümü hiç çıkarmadım." Başını salladı, çünkü yaptıkları şeyin yoğunluğundan sonra bu sıradan gözlem kulağa saçma geliyordu. "Seni her yerde hissetmek boşa harcanmış bir fırsat gibi görünüyor."

Tanrım, iyice çıldırmıştı. Neden bu onu olması gerektiği gibi panikletmemişti? Özellikle de Grace'in ağzının omzuna doğru bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettiğinde. "Geç olması hiç olmamasından iyidir." Gömleğinin eteğinden tutarak onu yukarı kaldırdı ve çıkardı. Sonra yavaşça, çok yavaşça uyku tulumuna geri indiler, Grace bir kez daha onun yanında yerini aldı. Göğüsleri sertti ama çok tatlı ve yumuşaktı, karnının çukuru adamın kalçasına doğru kıvrılıyordu. "Daha iyi misin?"

Daha iyi mi? Aaron'un nabızı yavaşlamış, kalbi ise tam tersi bir taktik izleyerek tamamen düzensizleşmişti. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı değil miydi? Belki de zihni bedenini ele geçirmişti. "Daha iyi," dedi yüzyılın yetersizliğiyle. "Grace?"

Esnedi. "Evet?"

Sadece söyle. Onun önceden düşünmeden bir şeyler söylemesi hoşuna gidiyordu. Yarın planlayan, düşünen, harekete geçen adam olmaya geri dönebilirdi. "Seni bir ayıdan koruyabilirim. Ayılara karşı güvendesin."

Parmak uçları adamın karnında aşağı yukarı geziniyordu ama şimdi durdular, avucunun içinde kıvrıldılar, yana doğru sürüklendiler ve ağzına bastırdılar. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "İyi geceler Aaron."

"İyi geceler."

On Sekizinci Bölüm

Grace kalabalığın arasında geri çekildi ve kapüşonunun iplerini çekerek koyu mavi pamuğu yüzünün etrafında sıkılaştırdı. Biri arkasını dönüp ona baksa kesinlikle telaşa kapılırdı, çünkü kızarıp gülümserken sonsuz bir döngü içinde umutsuzluğa kapılıyordu. Oh, ve sonra gurur içeri girer ve her şeyi siler süpürürdü, çünkü Aaron, dün gece kollarında uyuduğu sevgilisi, kameralar vızıldayarak onu çekerken bir yığın insana komuta ediyordu.

Grace uyandığında uyku tulumundan çıkmıştı ama sırt çantasında giysileri vardı; bu da Grace'in ya erkenden uyanıp evinden giysilerini aldığını ya da bunu ayarladığını gösteriyordu. Ancak bu minnettarlık kısa süre içinde tek bir soruyla gölgelenmişti. *Şimdi ne olacaktı?* Dün gece cesaretle dolup taşmıştı. Bu çarpıcı derecede çekici, keskin zekâlı adamı baştan çıkarırsan her şey yerli yerine oturacaktı. Bu fiziksel bağlantıya izin vermeyerek bir bariyer oluşturmuşlardı ve o da bunu yıkmaya niyetlenmişti. *Yapmış mıydı?*

Cevap yakın zamanda gelmeyecekti, çünkü Aaron bir ordunun başındaydı. Hayalini gerçeğe dönüştürmek için gönderilen bir ordu. Bunu hatırlaması gerekiyordu. YouthAspire'in diğer tarafından çıktıktan sonra, o çünkü adaletsizliği düzeltmek için pek çok yöntem denemişti. Ona göre, olumsuz bir şeyin üzerine olumlu bir şey inşa etmek mantıklı olan tek şeydi. Bu gönüllüler ve çalışanlar farkında olsunlar ya da olmasınlar, onun on yıl süreceğini düşündüğü bir vizyonu tamamlamak için oradaydılar. Aaron bu görevi üstlendi.

Gerçekten de onun liderlik özelliklerinin kötü bir şey olduğunu mu düşünüyordu? İkna becerilerini nasıl kullanmayı seçtiğine dair endişeleri olabilir ama seyircileri esir almasını izlemek ona gurur veriyordu. Ray Solomon ya da ailesinin tuttuğu terapist hakkında hiç böyle hissetmiş miydi? Hayır, hiç sanmıyordu. Aaron'ın sözlerinde bir gerçeklik payı vardı, sanki onlara inanıyordu. Sözlerini gerçeğe dönüştürecekti. Ona inanmak istedi.

Özellikle de derinlerde bir yerde, kendi karakterine karşı aynı alametifarikası olan güvenden yoksun olduğunu bilerek. Geçmişin araya girmesine izin vererek bu inancı daha da pekiştirmişti.

Tam o andan itibaren, çevresinde olup biten iyi şeyler için minnettar olması gerekiyordu. Aaron'ın dün gece söylediklerine inanması ve ilişkilerini bir geceyle sınırlaması onu sadece kendine acımaya itmişti. Özellikle de dün gece o çadırın içinde saçlarına kurdeleler bağlayıp anlaşılmayı mühürlediği gece kalbine adını yazmaya başladığını düşünürsek. Ama adam kaçıp gitmeye karar verirse de üzölmeyecekti. Hayır. Taktik değiştirip tekrar deneyecekti. Keşke kafasına vurabileceği bir sopası olsaydı. Ve onu sürükleyebileceği bir mağara.

Grace derin bir nefes alıp omuzlarını düzeltirken, Aaron'a zihninde sessizce yalvarmaktan kendini alamadı. Onun için. Onlar için. Ve bir *onlar* vardı. Bu kesinlik karnında bir çimento gibi oturuyordu. Ne olabileceklerini öğrenmek için bir dizi sallantılı basamaktan geçmeleri gerekse bile... iki yanında akan nehri görmezden gelebilir ve denge için onun elini tutabilirdi.

"Öğlen Pendleton kampanyasının izniyle ranza teslimatımız var, yani bu sabah eskiyi atıp yeniye alacağız." Aaron'un zengin ve kendinden emin sesi dışında duyulabilen tek şey kalabalığın üzerinden esen rüzgârdı. "Temizlik. Bunun en iyi iş olmadığını biliyorum, ama öğlene kadar o kulübeleri temizleyebilirsek, biralar bu gece senatörden."

Grace'in etrafında güçlü bir tezahürat yükseldi ve buna bir anlık netlik eşlik etti. Dün Aaron dikkatini başka yöne çekmişti ama işte aralarındaki farklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Etrafına bakındı, gönüllülerin hepsinin genç olduğunu, Pendleton kampanya tişörtlerine varıncaya kadar güncel kıyafetler seçtiklerini ve daha önce hiç görmediği yeni bir #Respect Twitter hashtag'i taşıdıklarını fark etti. Aaron'un ağzından çıkan her kelime, baştan çıkarmak için işe alındığı demografiyi hedef alıyor, kamera da bunları bir sünger gibi emiyordu. Konuşması kusursuzdu ve fark edilmiyordu, ta ki bakışları insan kalabalığının içinde ona takılıp konuşması duraklayana ve gözleri bulutlanana kadar. Toparlanmadan önce sadece bir saniyeliğine.

"Arazinin arka tarafında havuz, okçuluk alanı ve ahırların bulunduğu bir rekreasyon alanı var. Soğuğa aldırış etmeyenler için oraya gidip o can sıkıcı havayı biraz dağıtmalarını öneririm.

yeşillik." Gülümsedi ve gönüllüler arasında kadınsı bir mırıltı yükseldi. "Cevaplanmasını istediğiniz her türlü soruyu kırmızı tişörtlü gönüllülere yöneltebilirsiniz; hepsi gideceğimiz yön hakkında bilgilendirildi, bu yüzden lütfen tereddüt etmeyin. Bu işi doğru yapalım."

"Bu proje nasıl finanse ediliyor?" diye soran bir erkek muhabir, kameramanını Aaron'a yakın çekim yapması için yönlendirdi. "Hepsi çalıntı kampanya parası olamaz."

Aaron kalabalıkla birlikte güldü. "İşte böyle başladı. Şimdi topu yuvarlamaya devam etmeliyiz. Bir gecede, kitle fonlaması kampanyasıyla on üç bin dolar topladık." Web sitesini duyurdu, sonra tekrarladı. "Senatör - ki birazdan bir açıklama yapmak üzere bizimle olacak- bunun Amerika'nın projesi olmasını istiyor. Sadece onun değil. Saygı zeminde başlar ve biz de sizin saygınızı kazanmak için çalışıyoruz. Teşekkür ederim. Şimdi işe koyulalım."

Ellerini çırttı ve böylece kalabalık sanki Tanrı'nın kendisi tarafından emredilmiş gibi dağıldı, muhtemelen Grace'in aynı şeyi yapmamasının nedeni de buydu. Onların gidişini izlerken kollarını ortasına doladı ve o gün başarılabilecek her şeyin heyecanını korumaya çalıştı. Aaron sabah güneşini engelleyerek önünde durduğunda tertemiz kulübeleri ve işleyen bir mutfak hayal ediyordu.

"Hey, hippy."

Neden gülümsemiyordu? Tek bir günde bir araya getirmeyi başardığı şeyden sonra muzaffer olması gerekmez miydi? Kamp hüznü bir hayalet kasabadan bir faaliyet kovanına dönüşmüştü. "Merhaba."

Sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi sessizdi. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Tehlikeli "*şimdi ne olacak?*" sorusu dilinin üzerinde baharatlı bir nane gibi oturmuş, tükürülmek için yalvarıyordu. Ve şimdi, farklılıklarını yeniden tesis ettikten sonra, tekrar içeri girmeye çalışan ek şüpheler vardı. Keşke beyaz bir termal giyip bir de bere taksaydı, bu kadar atılmış hissetmezdi. Gıcır gıcır mavi takım elbisesi onu dün geceki halinden milyonlarca kilometre uzakta, dokunulmaz biri gibi gösteriyordu.

"Dinle..." Parmaklarını yakasının iç kısmı boyunca kaydırды. "Dün gece -"

"Bu bir hataydı," demek için acele etti Grace. Aaron'ı prezervatifsiz olarak içine almanın ne kadar uygunsuz ve düpedüz pervasızca olduğunu düşündükçe saç diplerine kadar kızarıyordu. "Özür dilerim."

Aaron'un yüzü onun özrü karşısında soldu. "Doğru. Hayır, haklısın. Bu bir hataydı. Bir hataydı." Yumruğunun içine öksürdü, ondan başka her yere bakıyordu. "İçki içiyordun ve seni çadıra bile almamalıydım. Bu hatanın sorumluluğunu üstleniyorum."

"I..." Keskin, görünmez bir nesne Grace'in kaburgalarının arasına saplandı ve onu nefes almak için durmaya zorladı. "Ben sadece prezervatif kısmını kastetmiştim," diye mırıldandı. "Hepsini değil."

Kahkahası alçak ve esprisizdi ama gülümsemesi o kadar hızlı düştü ki yere düştüğünü duymaması mucizeydi. "Huh." Uzun süre birbirlerine baktılar, Grace'in böğründeki acı dayanılmaz bir hal almıştı. Belki de normal insanların arasında bulunmaya uygun *değildi*. Birlikte geçirdikleri gecenin bir hata olduğunu söyleyerek Aaron'ın söyleyeceği her şeyi önceden engellemişti. Şimdi bu sözler her ikisi tarafından da söylenmiş ve tüm ilerleme yok edilmişti. "Endişelenmeli miyiz..." Sesini yumuşatarak yaklaştı. "Hamile kalabileceğinden endişelenmeli miyiz? Ben... Tanrım, o sırada sızıntı yapıyordum-"

"Hayır," diye nefes aldı Grace, uyarılmanın verdiği karıncalanma acısını azaltmada uzun bir yol kat etmişti ama hepsini değil. "Üniversiteden beri doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Aaron başını salladı. "Tamam." Bir adım uzaklaştı, arkasını döndü ve geri geldi. "Bak Grace. Az önce burada ne oldu bilmiyorum."

"Ben de," dedi, onun dürüstlüğü karşısında göğsü minnetle doldu.

Aaron bu kez güldüğünde, küçük bir rahatlama notası vardı, ancak altın kahverengi gözleri kapüşonlu, ihtiyatlı kaldı. "Revir için bir tıbbi malzeme sevkiyatı geldi. Çalışırken birinin yaralanması ihtimaline karşı burayı stoklamak iyi bir fikir." Etrafına bir göz attı. "Elimizde bir doktor var ama nereye gittiğinden emin değilim."

Adamın çenesindeki küçük kesiği fark etti ve tıraş olurken bir yerini kestiğini anladı. Ve bu küçük kusur kendini ona daha yakın hissetmesini sağladı. Onu dün gece olduğu adama benzetmişti. "Tıbbi malzemelerin boşaltılmasına yardım etmemi ister misin?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye cevap verdi Aaron, aniden ciddileşerek. "Ama inşa ettiğimiz şeyin senin hayalin olduğunu unutmadım. Ve her durumda yaptığım gibi içeri girdim ve kontrolü ele aldım. O yüzden lütfen bana ne yapmak istediğini söyle. Sana vereceğim."

"Tıbbi malzemeleri boşaltmak istiyorum," diye fısıldadı, onun kabulü karşısında şaşkına dönmüştü. Sadece o, genel olarak. Aynı anda hem mevcut, hem anlayışlı, hem de gizliydi. Sadece sarılmak istediğini anlayamıyor muydu?

"Tamam," dedi Aaron sonunda. "Başka bir şey var mı?"

Bir sonraki isteğini o kadar derinlere saklamıştı ki, her zaman o kadar uzak bir gelecekte kalmıştı ki, Grace'in bu fikri ortaya çıkarıp tozunu alması bir süre aldı. "Adımın o gün, yangın olduğunda orada olan kampçılar listesine eklenmesini istiyorum. Bunun artık örtbas edilmesini istemiyorum." Göğsünün hafıflediğini hissetti. "Sanki onları tekrar terk ediyormuşum gibi."

Aaron çok hareketsizdi. "Böyle düşünme. Aynı şey değil." Kızın isteksizce başını sallamasını bekledi, bakışları kızın omzunun ötesindeki bir şeye sabitlenmişti. "Böyle bir şeyi değiştirebilecek gücüm var mı bilmiyorum Grace. Değiştirmek istediğimden de emin değilim." Arkasına dönüp baktığında birkaç kameramanın ekipmanlarını kamyonetlere yüklediğini gördü. "İyi bir şeyi sirke çevirirler. Bunun sana dokunması fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum."

Grace anlamıştı. Babasının da aynı nedenle Ray Solomon tarafından kandırılan kampçılar listesinden adını çıkardığını biliyordu. Ama çevresindekilerin iyi niyeti dileğini azaltmıyordu. Ya da daha az geçerli kılmıyordu. Aaron'a dürüstçe "Anlıyorum," dedi ve hiç düşünmeden kolunu sıkmak için uzandı. Aaron sadece temas noktasına bakınca Grace yavaşça dokunuşunu geri çekti. "Yaptığın şey için teşekkürler. Ben revirde olacağım."

Grace uzaklaşır uzaklaşmaz Aaron çevredeki neredeyse herkesin sorularına maruz kaldı. Cevap vermeye başlaması biraz zaman aldı, bakışları Grace'in sırtındaydı -ya da bu onun hayal gücü müydü- ama kısa sürede kendine geldi ve her zamanki kendinden emin tavrıyla cevap verdi. Grace'in revire ulaşması sadece beş dakika sürmüş, bir süre düşünceleriyle baş başa kalacağı için rahatlamıştı. Ama kapıyı açtığında, haki pantolonlu bir adam eğilmiş, açık bir karton kutuyu karıştırıyordu.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında olan adam ayağa kalktı, iki elini havaya kaldırdı, belli ki onun varlığına şaşırmıştı. "Ben sadece bir doktorum. Ateş etmeyin."

Grace'in içinden bir kahkaha yükseldi ve onu gafil avladı. *Aaron'ın bahsettiği doktor olmalı.* "Ben silahsızım. Güvendesiniz." Orta büyüklükteki odaya girdiğinde, odanın çoktan süpürülmüş olduğunu, arka duvarda iki yeni fizik tedavi masasının sıralandığını ve yanında küçük bir malzeme dolabı olduğunu görünce şaşırdı. Rafların, şişelerin ve bandajların ambalajlarından çıkarılıp bölümlere yerleştirildiğini görebiliyordu. "Görünüşe göre burayı halletmişsiniz." Merdivenlerden geri geri inmeye başladı. "Ben sadece-"

"Hayır," diye araya girdi doktor, yanakları pembeleşmişti. "Aslında bana eşlik etmenizi çok isterim." Elini uzatmak için bir paket gazlı bezi bıraktı. "Ben John."

"Grace," diyerek elini sıktı ve bu gündelik jest karşısında hayrete düştü. Son zamanlarda hatırlayabildiği kadarıyla el sıkışmayı gerektiren pek fazla durum olmamıştı. Hoş bir şeydi. Temiz bir sayfanın sembolü gibi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Aaron Grace'i bir saattir görmemişti ve her şeyi hissetmişti. Geçen. Dakika. Onun peşinden gitmeden önce tam altmış dakika beklemek için kendini nasıl zorladığını anlayamıyordu. Gerekli gecikmenin irili ufaklı sorunlarla ilgilenmek, senatör için bir basın gezisi düzenlemek, yeni bir sosyal medya yöneticisi atamak ve şu anda kendisinin hayal ettiği ama bir dakikasını bile ayıramadığı bir şeyi tamamlamak için saha dışında olan ailesini kontrol etmekle bir ilgisi olabilirdi.

Elbette. Ama her şeyi görmezden gelebilir ve Grace'in peşinden revire gitmek için ormandan geçebilirdi, değil mi? Öyle görünüyordu. Aslında, bodur, kütük bina görüldüğünde, onu görmek için salyaları akmaya başlamıştı.

Bu sabah bir yanlış anlaşılma olmuştu ve bunun çözülmeden gitmesine izin vermek onun yapacağı bir şey değildi. Uyku tulumunda birbirlerine sarılarak geçirdikleri geceyi bir hata olarak düşündüğü yanılgısına kapılıp gitmesine izin vermek. Kız ona o yeşil gözlerle baktığında bu saçmalığı tam da açıklığa kavuşturmak üzereydi. *Adımın o gün, yangın olduğunda orada olan kampçılar listesine eklenmesini istiyorum. Artık örtbas edilmesini istemiyorum.*

Aaron'un senatörle yaptığı son telefon görüşmesinden sonra, bu fikre ve sağlayabileceği avantajlara açık hale geldiği açıktı. Halk onu sadece şefkatli bir baba olarak değil, aynı zamanda çocuğunu bir trajediden sıkı bir çalışmayla çıkarmış biri olarak görüyordu. Aaron aslında Grace'e istediğini verebilir, onu o günün tarihine geri yazabilirdi. Ama şimdi... şimdi bu Aaron'a ait olsun ya da olmasın gizli bir amaçla yapılacaktı. Sebebi *biliyordu. Grace'in* hikayesinin medyada yer almasına izin verirlerse, bu bile tek başına onu hasta etmeye yeterdi.

Yüce İsa. Eskiden bu işten gurur duyardı. Kendini yenilmez hisseder, fikirlerinin neden ve sonuçlarını izler, onların kök salmasını ve gelişmesini seyrederdi. Ama bu sabah, güzel Grace orada durmuş, **yaptıklarına** tanıklık ediyordu,

Onun ağzından çıkan kelimeleri ve muazzam bir etki yaratabilecek ince ama etkili ipuçlarını dinlerken? Evet, kendini bir sahtekâr gibi hissetmişti. Kendisinin başka bir şey yapabileceğini hiç düşünmemişti. Siyaset, kendisi olmanın kötü bir şey olmadığı tek yerdi.

Yine de onda daha fazlası olması mümkün müydü? Grace'in başlangıçta şüpheleri olabilirdi ama dün gece onunla yatmıştı, kıvrılmış ve güveniyordu, nefesi göğsünde geziniyordu. Bunu bir canavarla yapmazdı, değil mi? Bir keresinde bir canavar tarafından yutulmanın eşiğine gelmişti ama hayatta kalmış ve ders almıştı. Öyle değil mi?

Aynı yerde olduklarında endişesinin yatışacağından emin olan Aaron, gördükleri karşısında kaşlarını çatarak revirin kapısını açtı. Ve duyduklarına. Grace alanın bir tarafındaydı, elinde bir kutu bandaj tutuyordu ve gülüyordu. Müzikal seste en ufak bir çekince belirtisi yoktu, sadece arsız bir neşe vardı. Sebep bir adamdı. O adam Aaron değildi. Kıskançlık midesine uzandı ve yumruğunu acımasızca sallayarak her şeyi yeniden düzenledi. "Burada neler oluyor böyle?"

Grace sıçradı, kutuyu yere düşürdü ve bandajlar her yöne saçıldı. Aaron'ı şaşkınlıkla izleyen adam yardım etmek için eğildiğinde Aaron önce Grace'in yanına gitti. Grace diğer adama eliyle işaret etmeden önce hızlı bir bakışla onu inceledi. "Aaron, bu John. Kendisi doktor."

Tanrım, adamla daha bu sabah tanışmıştı ama yeşil, iğrenç sisin hiçbiri kaybolmadı. "Grace'e buradan yardım edebilirim," dedi Aaron, sesindeki sertlik umurunda bile değildi. *Eğer ona bakmayı kesmezsen, en kötü kâbusun olacağım.* John kendini küçümseyen bir kafa sallayışla geri çekilince Aaron'ın bir yanı hayal kırıklığına uğradı. Adamın olgun davranmak yerine ağzını bozmasını tercih ederdi. Grace'in kendisinden başka bir erkekle yalnız kaldığını bilen Aaron aynı şeyi yapamazdı.

John kapıya ulaşmadan önce arkasını döndü ve ensesini kaşıdı. "Uh... ne dediğimi bir düşün, Grace. Ben buralarda olacağım."

Kapı kapanır kapanmaz Aaron, Grace'in gözlerini buldu ve kilittlendi. "Senden ne düşünmeni istiyor?"

Onaylamadığı her halinden belliydi. "Ona karşı çok kabaydın Aaron." "Bu bir cevap değildi."

Hızlı bir hareketle diz çöktü ve sargı bezlerini boş kutuya geri doldurdu. Grace'i daha önce sadece bir kez sinirli görmüştü, o da Suburban'da.

Dün geceki gibi vücudu bu manzaradan oldukça hoşlanmıştı. Elinden geldiğince onu sakinleştirmek, yatıştırmak istiyordu. Ancak şu anda tek bir seçeneği vardı, o da yerde tıbbi malzemeleri toplarken ona katılmaktı. Birkaç ağır vuruş geçtikten sonra durdu ve çenesini kaldırdı. "Bana çıkma teklif etti. Ben hayır dedim. O da benden bunu düşünmemi istedi."

O herifin peşinden gitmek için çok mu geçti? "Bunu düşündün. Cevabım kesinlikle hayır."

Onunla yüzleştirdi. "Hayır olduğunu biliyorum." "Neden?"

Grace onu itmek istedi. Bunu anlayabiliyordu. Ellerini itmek için kaldırdı ama onun yerine titreyen yumruklar haline getirdi. "Çünkü ben sadece *seninle* çıkmak istiyorum." Dizlerini yukarı çekerek yere çöktü. "Tanrım, sen tam bir... *dangalaksın*."

Aaron'ın öfkesi dibe vurdu, bandajlar parmaklarının arasından kayıp gitti. "Randevular gece, değil mi?" Bakışları yere indi, nabızı sırikla atlıyordu. "Yani... şimdi benimle sadece bir gece geçirme konusunda kesinlikle kararsız mısın?"

Evet de. Tekrar düşündüğünü söyle ve tekrar kollarımı sana dolayarak uyuyabileyim.

Sessiz kaldığında, artıları ve eksileri tartıştığını varsaydı, bu yüzden bir sonraki söylediği şey yangından kaçtıktan sonra serin bir göle atlamak gibiydi. "Asla ama *asla* kararsız değildim. Sadece başka türlü yanında uyumama nasıl izin vereceğini bilmiyordum."

"Oh," diye mırıldandı, kemiklerin gerçekten eriyip eriyemeyeceğini merak ediyordu. *İzin vermek mi?* Eğer dün gece çadırdan çıkmaya çalışsaydı, peşinden giderken kırbaçlanacağından hiç şüphesi yoktu. "Yani benimle *çıkma* istiyorsun," diye aptalca tekrarladı. "Bunun neye benzediğini gerçekten bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Hiç doğru dürüst biriyle çıkmadım. John'la güzel olur diye düşündüm - o sadece güzel haki giymiş hoş bir adam - ama sonra bunun seni kışkırtacağını fark ettim. Ve bunu pek de umursamayacağımı. Bu da artık kim olduğumu merak etmeme neden oldu." Aaron'ın dalgınlıkla, tanıştıkları geceki kadar vahşi olma yolunda ilerleme kaydettiğini fark ettiği saçlarını karıştırdı ama Aaron onun sözlerine odaklanmıştı. Her biri parlak ve açık sözlüydü. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Bazen insanları rahatsız eden şeyler söylediğimi biliyorum, bu yüzden biraz geri çekilmem gerekiyor."

"Yapma," diye boğuldu.

Bükülmüş bacaklarını daha da yaklaştırarak göğsünün tam ortasında rahatsız edici bir bükülme yarattı. "Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum. Ellerimi sırtında ve saçlarında gezdirmek istiyorum, sırf bu yüzden. Ayılar hakkında konuşmak için beni kucağına oturtmanı istiyorum. Ve köpeğinden. Biliyorsun, Yaşlı Adam en çok seni seviyor, bu yüzden seni görmezden geliyor. O aslında senin için *yaratılmış*. Sana böyle şeyler anlatırdım. Sen de bana bir şeyler söyleyebilirsin. Bu bir randevu, değil mi?"

"Hayır, Grace." Aaron yerde sürünerek onun bükülmüş haline doğru ilerledi. "Bu bizim randevumuz olacak. Kimse bunu tekrarlayamaz."

Gözleri gülümsedi ama cevap vermedi. Hayır, aslında Aaron'un onun patlaması hakkında ne düşüneceği konusunda gergin görünüyordu. Doğrusu, kendisi hiçbir şeyden habersizken Aaron'un düşündüğü her şey karşısında şok olmuştu. Onun bir tür zihinsel deha olması gerekmiyor muydu? Grace'le değil.

"Benim yanımda kendini çok mu tutuyorsun Grace?" Çapraz bacak pozisyonunda oturdu, o kadar yakındı ki ayakları baldırlarının altındaydı. "Dokunmaktan yani."

"Evet. Herkesten, gerçekten. Ama en çok senden." Bir elini kaldırdı ve dikkatle inceledi. "Gençken kelimelerle iletişim kurmakta zorlanırdım. Yani çok güzel konuşurdum ama insanlar hemen anlamazdı. Ya da ne demek istediğim konusunda kendi aralarında tartışırlardı. Ben de kelimelere dokunuşlarla eşlik etmeyi öğrendim ve demek istediğim daha iyi anlaşıldı." Elini bıraktı. "Büyüdüğümde, bu artık uygun değildi."

"Kim dedi?"

"Herkes." Bakışları titredi. "Ama en çok da ne zaman denesem insanların kaskatı kesilmesi idi."

Aaron ağrıyordu. Tanrım, her yeri ağrıyordu. Şehvetten değil, gerçi Grace bu kadar yakındayken bunun ritmi her zaman sabit olacaktı. Hayır, Grace'in acısı Aaron'ın üzerine tırmanmış ve onu karanlık kıvrımlarının içine çekmişti. "Dürüst olmak gerekirse Grace, ellerinin pek çok insana dokunması fikri hoşuma gitmiyor. Özellikle de erkeklere. Özellikle de doktorlara." Dudakları bunun üzerine sıçradı. "Ama eğer yalnızsak... ve ellerini sırtımda gezdirmek ya da saçlarıma arasına sokmak istiyorsan, tamamen seninim. Bunu kaçırdığım için mutlu değilim."

"Artık yalnızız," diye fısıldadı, kanı adamın sikine doğru hızla akıtarak sabrını çalmakla tehdit ediyordu, her ne kadar o an arzusuna karşı tahammül göstermesini gerektirse de. Bunu bir şekilde hissetmişti ama açıklayamıyordu.

"Randevumuzda da yalnız olacağız," dedi huysuzca. "Bu gece."

Eğer gökler açılıp yüzüne bir güneş ışını düşürseydi, bundan daha parlak olamazdı. İçinde gerçekleşen sihir her neyse, onun yoğunluğuyla eşleşiyordu ama güzelliğiyle değil. Hiçbir şey yanına yaklaşılamazdı. "Bu gece," diye tekrarladı. "Bu sana dokunmak için beklemem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır, Grace. Öyle değil."

Grace dizlerinin üzerine çökerken saatler geçiyor gibiydi, akıcı parmakları Aaron'ın kravatının düğümünü kavramak için uzanıyordu. İpek kumaş birlikte kayarak boynunun etrafında gevşerken Aaron nefesini sabit tutmasını emretti ama bu ona pek de iyi gelmedi. Aldığı her nefes ona tatlı, topraksı bir kadın gibi geliyordu ve burnunun dibindeki göğüsleriyle seks zihnini ele geçirmeye çalışıyordu. Aletini sürerken ağzının meme uçlarını emdiği görüntülerle doldurmaya çalıştı ama Aaron odaklandı. Kadının gözlerine ve kravatını çıkarırken aldığı zevke odaklandı. "Ondan kurdele mi yapacaksın?" diye homurdandı.

Kusursuz dişleri alt dudağına gömülürken başını salladı ve konsantre olmuş bakışlarını geri kazandı. Birkaç saniye sonra Grace nihayet kravatı başının üzerinden çekecek kadar düğümü gevşetmişti. Ancak görevinin ilerleyişi, alnının etrafındaki ipek bantla kısa sürdü. Yana doğru büktü ve düğümü bir kez daha sıktı, böylece kumaş başının bir yanından aşağı sarkıyordu. "Mükemmel," diye nefes aldı dümdüz bir yüz ifadesiyle.

Tuhaf bir şeydi, zafer ve aptallığın karışımı. Aslında, bu kombinasyonu daha önce hiç yaşamadığından emindi. Asla. Ve müthiş bir güç yumruğu oluşturuyorlardı. İçinden öyle bir güçle geçti ki, Grace'i belinden yakalayıp kucağına sürüklemekten başka çaresi kalmadı, kalçaları yumuşak, doğal bir hareketle ona sarılmak için açıldı. Ağızları buluştu ama öpüşmediler. *Gülüştüler*. Cinsel ihtiyaç ve mizah aynı anda. Onu neredeyse öldüren bir başka yabancı duygu takımı. "Grace'in o anlarından birini yaşadığını ve benimle dalga geçtiğini düşünüyordum."

Sıcak elleri yüzünü kavradı, başparmakları tıraşlı çenesinde gezindi. "Gülmek en güzel anları yaratır. Bu on numaraydı."

"10'un üstüne nasıl çıkacağım?"

Başını arkaya eğerek tavana doğru mırıldandı. "Belki de yeni bir derecelendirme ölçeği bulmalıyız."

Aaron eğildi ve dilini kızın boynunun yan tarafında gezdirerek kulağına doğru nefes aldı. "Gördün mü, şimdi benim dilimden konuşuyorsun." Her zaman yaptığı gibi planlıyordu. Ama farklıydı. *İyi bir* farklılık. "Teraziye üçe bölelim. Biri Grace'in iyilikleri için. Biri gülmek için..." Kalçalarını hafifçe eğerek dudaklarının aralanmasına neden oldu. "Sikişmek için bir tane."

Yüzünü kavrayan eller omuzlarına yapışarak düştü. "Ama geçen gece on beş yaşındaydım. Şimdiden bunun üstüne çıkamayız."

Grace'in kapüşonunun fermuarını tuttu, metal parçasını indirdi ve iyice yıpranmış malzemeyi iterek açtı. "Şu anda yapamayız. Seni o dolaba götürüp aletimin seninle uğraşmasına izin vermek için ne kadar cazip olsam da." Aaron, daha iyi bir karar vermesine rağmen, tişörtünün eteklerini kaldırarak göğüslerini ortaya çıkardı. "Meme uçların sertleşmiş. Sert bir şipşak fikri hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Evet."

Aaron bir iniltiyle eğildi ve sırayla meme uçlarını emdi, onları parlak ve buruşuk bıraktı. "Hayır, sana her seferinde on beş veriyorum. Ve ön sevişmeyi seviyorsun, değil mi?" Meme uçlarını bir kez daha uzun uzun çekti, elleri kıcını buldu ve gergin etini kavradı. "Dün gece amını bana sürme şeklin bana senin hakkında her şeyi anlattı. Bu yüzden ihtiyaçların hakkında bildiklerimi alıp seni bir dolapta becermeyeceğim. Bu benim için olurdu. Oh *lanet olsun*, benim için olurdu. O lanet olası raflardaki her şeyi kırıp dökerdim çünkü son bir saat içinde başka biriyle kaydettiğin ilerlemeyi mahvetmek istiyorum. Sanırım her yönden bencil bir piçim, iş seni becermeye gelince hariç. Vücuduna karşı bencil olmayacağım."

Grace'in nefesi hızlı hızlı alnına çarpıyor, dilini meme uçlarının etrafında teker teker kıvırdığında küçük inilti çıkıyordu, onları yalıyor, dilini düzleştirip yavaş daireler çizerek ovuyordu. "Ya vücuduna karşı bencil olmak istersen?"

Aaron başını kaldırdı. "Bu farklı bir hikâye. Konu bana dokunmaya geldiğinde kendini tutmamanı söylemişim. Ciddiydim Grace." Sesi anormal derecede kalın çıkmıştı. "Ama baban her an burada olabilir. Ben... *biz* böyle bir risk almadan önce konuşmamız gereken şeyler var."

Evet, aslında az önce bunu söylemişti. Bir tartışma yapmaları gerektiğini. Onlar hakkında. A tipi bir pislik ile dünyaya sadece iyilik getirmek isteyen gerçek bir yufka yüreklinin bu çılgın eşleşmesini kabul etmek hakkında. Bencillikten bahsediyorum. Ama işte oradaydı. İlişkilerinin kurallara uygun olmasına ihtiyacı vardı ve kadının aklındaki şey bunun tam tersiydi. Çünkü

Kahretsin, gözlerinde dans eden heyecan ve rahatlama nefes kesiciydi. Ve kararlıydı.

"Grace..."

Aaron'ın kucağında geriye doğru kaykıldı, elleri Aaron'ın kemer tokasına gitti, tokayı açmak ve pantolonunun fermuarını açmak için yaptığı beceriksiz hareketler Aaron'ın düşünceleriyle birlikte sikişin de kalınlaşmasına neden oldu. "Koşmaya gittiğin o günden beri tadının nasıl olduğunu merak ediyordum." Eli adamın karnında düzleşti ve külotunun önünden aşağı kayd, kalçaları *ereksiyonunu* kavrayışıyla aynı anda sıkılaştı - Tanrım. Yukarıda bahsi geçen iğrenç duvara karşı sikiş ihtiyacı olduğunu gösteren bir işaretti bu. "Sen terlerken ve... bana çok kızgınken. Öfkeni benden çıkarmanı istemem yanlış mı?"

Başparmağı tepesinin etrafında dönerken Aaron inledi. "Ne demek istediğine bağlı." "Sana dokunduğumda kelimeleri gevelemene bayılıyorum." Onu sarsarak

Daha sert, ortasının hızlanmasına ve titremesine neden oldu. Ta ki etini bacaklarının arasına alıp taytının dikişine sürtünceye kadar ve her şey şiddetle bükülünceye kadar. "Demek istediğim, öfkemi bacaklarımdan çıkarmanı istedim."

Aman Tanrım. "Yanlış değil. Hayır... bu yanlış değil."

Yavaş ve kasıtlı bir gülümsemeyle kucağından inip karnının üzerine uzanan Grace, Aaron'ı gözlerini kapatmaya, aksi takdirde kendini kaybetmeye zorladı. Çünkü Grace'in yay şeklindeki ağzının sikiyle aynı hızda olması, aç bir özlem ifadesiyle ona tapması... *kahretsin*, katlanılamayacak kadar fazlaydı. Çok fazlaydı.

Aaron dirseklerinin üzerine çöktü. "Hadi, bana bir azizden bencilliğin nasıl bir his olduğunu göster."

Dili adamın boyunun alt tarafında zikzaklar çizdi. "Ben bir aziz değilim."

Aaron'u kökünün yarısına kadar götürdü, bir mırıltıyla yavaşça yukarı çekildi ve belinin altındaki her kası neredeyse acı verici bir kasılmaya gönderdi. "Geri durmak yok, değil mi?" Elleri saçlarına doğru uçtu, kavradı, dolandı. "Hadi ama bebeğim. Beni terli sevdiğinden ikinci kez bahsediyorsun. O yüzden beni oraya götür. Beni terlet. Tıpkı bu gece seni boşaltırken terleyeceğim gibi." Her iki yumruğu da ağzıyla eş zamanlı olarak onu pompalamaya başladığında boğazında hırladı. "Senin boşalman için çalışacağım. Bunu bilmek hoşuna gidiyor mu? Göster bana. Çuvalıma kadar em ve biraz boğulduğunda kendimi suçlu hissetmemi sağla. Ama bunu istemeyi bırakacak kadar suçlu değil."

Tıpkı önceki gece olduğu gibi, zihni ne kadar kirli olursa, Grace'den gelen yanıt da o kadar coşkulu oluyordu. Onun üzerine düştü, ağzı sıkıca

emdi ve

Neredeyse yavaşlaması için yalvarana kadar fazla mesai yapıyor, yukarı ve aşağı. Böylece ağzının ve boğazının rahat sıcaklığının tadını çıkarabilir, doruğa ulaşmasını sağlayanın Grace olduğu bilgisinin tadını çıkarabilirdi. *Başka hiç kimse. Başka hiç kimse. Bir daha asla.*

Ve eğer bu korkutucu ve güzel zihinsel bağıllık ve onun yeşil, yarı baygın gözleri, bakışlarıyla karışmak için karnına doğru sürüklenip onu bitiş çizgisini geçmeye itmediyse, orgazmı vücudunun derin, kullanılmayan bir bölgesinden koparırsa *lanet olsun*. Bir kolunu yüzüne attı, dirseğinin kıvrımına doğru onun adını haykırdı, gözleri sonuna kadar açıktı ama zifiri karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Sırtı kavislendi, karnı sıkıştı, bacakları şiddetle titredi, ıslak arzu içinden dalgalandı ve Grace'in enfes ağzının içini boyadı. "*Tanrım, bebeğim. Ohhhh, çok ateşlisin. Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı.*" Sesi çatladı. "*Teşekkür ederim. Yut onu. Aman Tanrım, teşekkür ederim.*"

Aaron, Grace yüzükoyun yatan bedenine tırmanıp başını çenesinin altına sokana ve göğüsleri titreyen karnına yaslanana kadar kendine gelemedi. "*Benim de buna ihtiyacım vardı.*"

Uyuşuk kahkahası inançsızlıkla doluydu ama çabucak ayıldı, Grace'in kollarındaki hissi hafife alınamayacak kadar önemliydi. "*Seni yaptıklarında tüm derecelendirme ölçeklerini kırdılar Grace.*"

Bir an için ikisi de hareketsiz kaldılar, ta ki Grace başını eğip boynuna öpücükler kondurana kadar ve her zaman yaptığı gibi rahatlık alanının dışında konuştuğunda ona güvence verene kadar. "*Günün neredeyse her dakikası seni düşünüyorum. Bunun iyi olmasını istiyorum.*"

Görünmez eller kalbinin etrafını sararak pompalamayı zorlaştırdı. "*Yalnız değilsin.*"

Grace yanaklarını süsleyen bir kızarıklıkla doğruldu ve adamın giysilerini eski haline getirme işine koyuldu. Narin parmaklarıyla pantolonunun fermuarını çekti, bir eliyle de kemerini yeniden bağlamak için fermuarını düzeltti. Adam da ona izin verdi. Rüya gibi bir sisin içinden onu izledi ve... ona izin verdi. Bir başkasının böylesine mahrem bir işlemi gerçekleştirmesine izin vermek birkaç gün önce onu aşardı, ama şimdi içinde bir şey bir başkasının ihtiyaçlarını fark ediyordu. Zarafet. Bu ihtiyacın karşılanmasına izin vermenin tüketen sorumluluğu. Karşılığında tatmin olmak.

"Hey." Kız sözlerini bitirdiğinde Aaron doğruldu ve çenesini parmağıyla başparmağı arasına aldı. "*Eğer yapabilseydim şu anda seninle yatmaya giderdim.*"

"Biliyorum." Ellerin üzerinde öne doğru sallandı ve nemli dudaklarını birbirine sürterek onu öptü. "*Şimdi işinin başına dön. Bu gece bir randevun*

var."

Aşık oldum. Sana aşığım Grace. Ben... "Tabii ki bir randevum var," diye başardı. "Sence unutulabilir miyim?"

Birkaç dakika sonra, omzunun üzerinden Grace'e son bir kez bakan Aaron, yüzünde bir gülümseme oluşmasına izin vererek soğuğa doğru yürüdü.

* * *

Grace'in etkisi Aaron'ın vicdanının uyanmasına ya da gömdüğü vicdanının ortaya çıkmasına neden olmuş olmalıydı, çünkü Grace'in ağız kalçalarının arasında çalıştıktan sonra senatörle konuşmak hiç de kolay değildi. Hem de hiç. Onlar anket sonuçlarını gözden geçirirken ve Aaron Pendleton'a kampın ilerleyişi hakkında bilgi verirken yüz hatlarını düzeltti ve aklının bir köşesinde Gettysburg Hitabesi'ni okudu. Teslimatlar yapılmış, makbuzlar kontrol edilmiş ve boşaltılmıştı. Yerel restoranlar işçiler için yiyecek ve içecek bağışlamıştı, haber medyası sadece senatörün katılımıyla değil, aynı zamanda gençken kampa katılmış olan bazı gönüllülerle ilgili insani hikayelerle de bir gün geçiriyordu.

Beklendiği gibi, medya Ray Solomon'un kurbanı olan dört - beş değil - kızın ve hayatlarını alan yangının hikayesine dişlerini geçirmekte gecikmedi. Aaron, kendisine ve senatöre sorular yöneltilirken Grace'in kamuoyunun gözünden uzak tutulmasına minnettardı ve bu hikâyenin bir an önce yeniden yapılanmanın önüne geçmesini umuyordu. Tedbiri elden bırakmamak için Peggy ve Sage'i Grace'le birlikte çalışmaları ve onu kameralardan uzak tutmaları için belirlediği projeden aldı. Pendletonlar Grace'i spot ışıklarından uzak tutmuş olabilirlerdi ama Aaron'ın bir numaralı kuralı medyayı asla hafife almamaktı. Grace'in rahatı tehlikedeyken buna şimdi başlamayacaktı.

Kahretsin, yeni keşfettiği onu koruma ihtiyacının altında zar zor konsantre olabiliyordu. Belki de bu dürtüyü daha önce hiç yaşamadığı içindi ama artık görmezden gelemezdi. Nasıl hissettiğini itiraf etmenin getirdiği bir seldi bu. Aşk. Bununla ne yapması gerekiyordu ki? Ona çıkma teklif etmeyi zar zor başarmıştı, bunun bir bağlılık doğurabileceğini biliyordu. İş söz konusu olduğunda Aaron kendisinden ne beklediğini biliyordu. Başarı. Başka biriyle bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Hayatındaki herkes, anne babası, kardeşleri, lojistik konusunda ona güvenilebileceğini biliyordu ama kesinlikle sevgi konusunda değil. Grace'in plan adamından daha fazlasına ihtiyacı vardı. O *her şeyi* hak ediyordu.

Tamam, pislik. Yeniden toplanın. İlk adım birini sevmeye alışmaktı. Bu şimdilik yeterli bir başarıydı. Bu geceden sonra, randevularından sonra, oradan devam edecekti. Ayaklarının altındaki zemin hâlâ titrerken hiçbir karar vermesine gerek yoktu.

Senatörün eli omzuna vurarak Aaron'u kaynayan zihinsel güveçten çıkardı. Aaron'un yemekhanede kurduğu derme çatma ofiste oturmuş, basına yapacağı açıklamayı gözden geçiriyor, konuşma yazarının yazdıklarını alıyor ve Aaron'un özel yorumunu ekliyorlardı. "Tamam," diye gürledi Pendleton. "Emirleri aldım. Gidip akşam haberlerine çıkalım."

"Daha da iyisi, hadi adını trend yapalım," dedi Aaron, sözleri onu adrenalinle doldurması gerekirken kulağa boş ve önemsiz geliyordu.

"Elbette," dedi Pendleton dalgınca, numaralandırılmış not kartlarını toplarken. "Hakkını vermeliyim Clarkson, ağırlığınca altın değerindesin. Büyük konuşuyorsun ve arkasında duruyorsun. Bu alanda her ikisini de yapabilen çok fazla insan yok."

Aaron ayağa kalktı ve senatörün elini sıktı. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "İşte bu yüzden seni New York'a gönderiyorum."

Cehennemden gelen sessizlik

Aaron'un ayaklarının altındaki sarsıntı Richter Ölçeği'nde sekize dönüşürken, binaların yıkımı kulaklarında çınliyordu. "YouthAspire'da işleri yoluna koydun, planları uygulamaya koydun ve ekibim bundan sonrasını halledebilir. Sana Iowa'nın dağlarında değil, daha değerli olacağın merkezde ihtiyacımız var."

İstediği her şey buydu. Ailesi ona yardım etmek için Iowa'da kalıyordu ama ana plan zaten New York'ta buluşmaktı. Hiçbir şey değişmemişti... Grace dışında. Ama o tam bir oyun değiştiriciydi, değil mi? Grace New York'ta olmayacaktı. *Burada*, onun ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Onun duyamayacağı sözler söyleyecek, ona dokunmak isteyecek ama bunu yapamayacaktı.

Hasta olacaktı. Midesi kendi içinde kıvrılıyor, kahvaltısının içindekileri dışarı atmaya hazırlanıyor ve alnında terler oluşuyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Clarkson, buna çok sevineceğini düşünmüştüm."

Ve işte o zaman senatörün onu eyalet dışına, kızından uzağa göndermek için gizli bir nedeni olduğunu anladı. Tanrım, adamı suçlayamazdı bile. Babalar kızlarının erkeklere bağlanmasına izin vermezdi.

Aaron'un ünüyle. Özellikle de başkanlığa talip olan erkekler. Kaliforniya'da affedilemeyecek bir şey yapmamış olsaydı, Grace ve onun için bir şans kırıntısı olabilirdi. Onun için hiçbir şey ifade etmeyen bir şey, onu her şey demek olan kişiden uzak tutabilirdi.

Dairesinin kapısını çaldığında hayır demek çok kolay olurdu. Cilalı teklifi reddetmek çok kolaydı. Ama yapmamıştı. Bir kadının, müsait olmayan kocasını cezalandırmak için onu kullanmasına izin vermişti. Şimdi o ve Grace, hiçbir duygu ya da sonuçlarını düşünmeden yaptığı bir şey yüzünden yarım kıta ayrı kalacaklardı.

"Bunun Grace'le ilgili olduğunu biliyorum." Kelimeleri uyuşmuş dudaklarının arasından güçlkle geçirdi. "Ama anlamıyorsun-" *Onu seviyorum. Onu incitmeden önce ölürüm.*

"Senin gibi adamların nasıl çalıştığını anlıyorum. Kızım ile iş yapamayacaksın." Pendleton kısa hareketlerle not kâğıtlarını ceketinin cebine soktu ve kapıya doğru yürüdü. "Bu gece eve dönmesini, kim bilir nerede seninle değil, kendi yatağında uyumasını istiyorum. Ve sabah yola çıkmanı istiyorum. Bu iki şey olmazsa, işine devam edemezsin. Anlaştık mı?"

Aaron'un nihai baş sallaması, katı isteksizliği nedeniyle taştan bir heykelden gelebilirdi, ama başka seçeneği yoktu. Ona hak ettiği sağlıklı ve sevgi dolu ilişkiyi sunma şansının yok denecek kadar az olduğunu bildiği halde. Zaten bir işi olmadan ona ne sunabilirdi ki?

Kapı senatörün arkasından kapanır kapanmaz Aaron bir kaya gibi katlanır bir sandalyeye çöktü, duvara bakıyor ama sadece Grace'i görüyordu. Ona bir randevu sözü vermişti ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Iowa'dan erken ayrıldığı gerçeğini saklamayacaktı ama bu ifşa gecenin sonuna kadar bekleyebilirdi. O zamana kadar her anın tadını çıkaracaktı.

Yirminci Bölüm

Grace o öğleden sonra Aaron'ı bir daha görmedi. Bedava bira söylentisi gönüllüler arasında heyecanlı mırıltılar halinde yayılınca, kampı askıya alınmış bir animasyon durumunda bırakarak dağılmaya başladılar. İşler durduruldu ve ertesi gün için talimatlar, öğrencilere ve çalışanlara ertesi sabah çok fazla akşamdan kalma gelmemelerini, çünkü asıl işin daha yeni başladığını hatırlatmakta gecikmeyen kırmızılı amirler aracılığıyla iletildi.

Gönüllüler minibüslere ve hibrit araçlara doluşurken Aaron ortalıkta görünmüyordu, heyecanlı bir şekilde sohbet ederken yüzleri cep telefonu ekranlarıyla aydınlanıyordu. Grace randevularını iptal ettiği için paniğe kapılmamaya çalıştı. O böyle bir şey yapmazdı. Hayır, muhtemelen bir yerlerde saklanıp ertesi gün için muhteşem bir şey üzerinde çalışıyordu.

Grace giyinmenin tam ortasıdaydı, kulübedeki yatağında Yaşlı Adam'ın yanına kıvrılmış oturuyordu ve hâlâ gün boyunca yaşananların etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Kampın işlevselliği yirmi dört saat içinde fersah fersah artmıştı... ve bir de Aaron vardı. Revirde yaptıkları. Ya da *onun* yaptıklarını. İlk fırsatta tekrar yapmak istediği şey. Parmak uçlarını dudaklarına bastırarak Aaron'ın göbek deliğinden inen mutlu izinin nasıl görüldüğünü hatırladı. Siyah, erkeksi saçları diğer parlak görünümüyle uyuşmuyordu. Hayır, karın kaslarının ani bir yoğunlukla şişip inmesinde pürüzsüz bir şey yoktu, ağzının yönettiği fiziksel bir senfoni. Saçındaki o eller...

O zamandan beri saçlarını fırçalamamıştı ve fırçalamayacaktı da. Bir noktada saçlarını açması gerekecekti ve bu düğümler bir deneme olacaktı ama bu gece endişelenecek bir şey yoktu. Karşı cinsten biriyle bir yere gitmek anlamında bu onun ilk randevusu değildi. Ama ilk kez bir olimpiyat sporcusu gibi etkinliğe doğru koşmak istiyordu. İlk kez bir gezintiyi

Randevu. Eğer Aaron o öğleden sonra söylediği her şeyde ciddiye, onun yanında kendini tutmasına gerek yoktu... hem de hiç. Uzun zamandır içinde tutmak için m¼cadele ettiği her şeyin aniden özg¼rleřmesiyle nasıl başa ęıkacaktı?

Fark etmezdi. Grace'in dudakları bir gül¼msemeyle kıvrıldı. *Önemi yoktu.* Aaron onun kendini garip ya da yersiz hissetmesine izin vermeyecekti. Hatta kendisi de biraz garip olabilirdi. Ve eğer bu hınzırca zeki adamın garip davranmasını sağlamak d¼rt gözle bekleyeceği bir şey değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Grace gömleğinin düğmelerini iliklerken Peggy ve Sage üst¼ açık bir arabada off-road yapmış gibi görünerek içeri girince başını kaldırdı. Peggy'nin bukleleri ağırlaşmış, belli ki yorgunluktan savaşı kaybetmişti. Sage ise şoka girmiş gibi görün¼yordu. Belmont arkalarındaki kapı aralığını doldurmuş, düğ¼n organizat¼r¼n¼ endişeyle izliyordu ve bu endişe bir anda odadaki beşinci varlık haline gelmişti.

"Sana kendini zorlama demiştim." Belmont yumruğunu kapı pervazına vurdu ve orada tuttu. Yaşlı Adam yataktan sığrayıp başını Belmont'un bacaklarına dayadı ama iri yarı adam Sage'e odaklanmadan önce sadece başını sallayabildi. "Topallıyorsun."

"Ben iyiyim." Sage ifadesinin aksine yatağına d¼řerken inledi. Bu da Belmont'un sanki biri karnına mermi boşaltmış gibi görünmesine neden oldu.

Belmont alnını destekli yumruğuna bastırdı ve nefes aldı. "New Mexico'dayken bana kak¼llerin gözlerini kapatmaya başladığında onları keseceğine söz vermiştin." İhtiyar bağırmaya başladı. "Gözlerini görebilseydim yorgun olduğunu anlardım. Bu gece kes onları."

Sage sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bana öylece saçımı kesmemi emredemezsin."

Sage'in sözleri havada asılı kalırken gergin anlar geçti. Belmont kul¼beye girdiğinde hepsi nefeslerini tuttu, botları tahta d¼řemelere ęarpıyordu. Yavaş hareket ediyordu ama hızının azlığı, koşmaya başlamasından daha korkutucuydu. Sage'in ön¼nde durdu; Sage'in yüksek Belmont'la göz temasını sürdürmek için başını geriye eğmekten başka ęaresi yok gibiydi. Belmont bir elini uzatıp Sage'in peręemlerini, bir devin yavru bir kediyle ilgilenmesi gibi, bir tarafa doğru fıręalarken odanın atmosferinden renk sızdı. "L¼tfen," dedi Belmont sert bir sesle. "Onlara ihtiyacım var."

"Tamam," diye fısıldadı Sage, titrek bir baş hareketiyle. "Tamam."

Grace, Belmont odadan çıkana kadar hiçbirinin nefes almadığına yemin etti, onun yokluğu kabinin içini üç kat daha büyük hissettiriyordu.

"Peki. Ben makası getireyim," dedi Peggy, yatağın altından bavulunu çıkararak. "ok sslenmişsin Grace. Bu gece özel bir şey mi var?"

Peggy'nin soruyu soruş şeklinden Grace, Aaron'ın planlarını paylaştığını anlamıştı. Peki bu neden karnında bir kuş sürüsünün kanat çırpmasına neden olmuştu? Peggy'nin kardeşinin çıktığı kız oydu. "Siz bütün gün ne yaptınız?" Grace cevap vermek yerine sordu. "Seni kampta görmedim."

Peggy ve Sage birbirlerine sinsice baktılar. "Oh, oraya buraya gittik. Perde arkası türünden şeyler. Gerçekten gizli kapaklı."

Sage hâlâ büyülenmiş gibi görünüyordu. "Aaron hâlâ yukarıda."

Peggy nefesini tutarak Sage'in kafasına bir çorap fırlattı.

"Nereye kadar?" diye sordu Grace, ayaklarının dibine düşen çorapları toplayıp Peggy'ye geri fırlatırken. "Aaron nerede?"

"Ben buradayım."

Hel-lo. Bu derin ses, muhtemelen şafaktan alacakaranlığ kadar kendini tekrarlamaktan ve emirler vermekten kaynaklanan bir gerginliğin izlerini taşıyordu ama cızırtılı kalitesi Grace'i daha çok etkiledi ve ortasına bir şehvet ve beklenti çamuru gönderdi. Tanrım, kulağına nasıl geliyordu...

Ve tüm bu düşünceler o kulübeye adım atmadan önce aklına geldi. Girdiğinde mi? *Yowza.* Saçlarının uçları hâlâ ıslaktı, koyu renk uçları siyah beresinin altından dışarı çıkıyordu. Ağır bir ceket giymişti ama fermuarı açıktı, böylece altındaki ince gri kazağı, kaslı st yarısının belirginliğini vurgulayışını, düz karnının tam yerine oturan kot pantolonunun içinde kayboluşunu görebiliyordu.

Onunla bu şekilde başı çıkamam. Giyinik ve rahat. Sanki pahalı bir şeyi mahvetme endişesi olmadan onu çimlerin üzerine atabilirmiş gibi. Beresinin kenarının altından sabit bakışlarını da ekleyince Grace randevularının yemekhane çadırında başlayıp orada bitmesine aldırılmazdı.

Dahası da vardı. Gözleri sıcaaktı. Daha önce hiç grmediğı kadar sıcaaktı ve sonunda adamın daha yumuşak yanları ortaya çıkmıştı. Yavaş yavaş ısırgan ve alaycı olmaktan komplocu olmaya doğıru giden mizah. Ama hâlâ çok Aaron. şu anda ona sanki büyük bir ortak noktaları varmış gibi bakıyordu.

Birlikte bir sırda ve o da bunu istiyordu. Kimsenin anlamadığı bir şekilde iletişim kurmak istiyordu. Belki de zaten anlamışlardı.

"Evet..." Peggy'nin kendini beğenmiş sesi Grace'in kafasındaki hayal balonunu patlattı. "Senin için daha sık alışveriş yapmamı isteyeceksin Aaron."

"Haklı olabilirsin," diye mırıldanarak Grace'e doğru yaklaştı ve kalbinin düzensiz bir tempoya girmesine neden oldu. Aaron'un elini uzatıp onu ayağa kaldırmasını ve böylece ayrılmalarını bekledi. Aaron bunun yerine Grace'in bükülmüş dizlerinin arasında durdu, eğilip ellerini yatağın üzerine koydu... ve onu yavaşça Fransız öpücüğüyle öptü. Tam orada, kız kardeşi ve Sage'in önünde. Hızlı da bitmedi. Hayır, Grace'in oksijen kaynağı tükenene kadar devam etti. "Gitmeye hazır mısın?" Aaron geri çekilerek sordu, bakışları Grace'in ağızına yapışmıştı.

"Bilmiyorum," diye nefes aldı. "Evet."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Seni seyircilerin arasında öpeceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Hayır."

Boğazından sıcak bir ses çıkardı, sonra eğilip kızın kulağına doğru sessizce konuştu. "Bu randevuda hatırı sayılır bir süre geçirir geçirmez, bugün bana yaptığın iyiliğin karşılığını vereceğim." Dudakları kızın lobunu sıyrarak sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. "Bu taytı aşağı çekmek çok kolay olacak... yapmam gereken şey için. Onları bu yüzden mi giydin?"

Grace çoktan başını sallamaya başlamıştı, bilinci Aaron'a indirgenmişti. Onu yatakta sıkıştıran ve kulağına müstehcen planlar yapan bu dinamik adamdan başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. "Evet."

"Neden bana dokunmuyorsun Grace?"

Gözleri açılana kadar kapandığını fark etmemişti, Aaron'un sesindeki endişeyle birlikte zevk dalgası durakladı. Aynı duraklama, uzanmamak için sıkıca yumruk yaptığı ellerini fark etmesini sağladı. Ama kendini kontrol altında tutmasına gerek yoktu, değil mi? Bu hatırlatmayı yapar yapmaz Grace iki elini Aaron'ın ceketinin altına soktu ve onu öne doğru çekerek dengesini kaybetmesine ve yatağın inlemesine neden olacak şekilde kısmen üzerine düşmesine neden oldu.

Ama sadece o yeni, muhteşem kahkahasını attı ve kızın ağızına sert bir öpücük bıraktı. "Daha iyi." Aaron pişmanlık dolu bir iç çekişle Grace'in alnını kendi alnıyla dürttü ve ayağa kalkıp elini tutarak onu

yataktan. Omzunun üzerinden baktı ve alaycı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre kız kardeşimi susturabilecek bir şey varmış."

Makası elinde unuttuğu belli olan Peggy gözle görülür bir şekilde sarsıldı. "Grace, kardeşime ne yaptın sen?" Sage'le şaşkın bir bakış paylaştı. "Cidden, onu hipnotize mi ettin?"

"Onun gibi bir şey." Aaron bir kolunu Grace'in omuzlarına attı ve onu kapıya doğru götürdü. "Bekleme."

* * *

Aaron buluşmalarından sonra Grace ile yollarını ayırmayı düşünmedi. Aslında kardeşlerine sabah yola çıkacaklarını bile söylememişti çünkü bir şekilde ele vereceklerini biliyordu. Grace insanların sandığından daha anlayışlıydı ve *hiçbir şey* onun gecesini mahvedemeyecekti, bu yüzden kamptan ayrılmadan hemen önce Peggy'ye yola çıkmaya hazır olması için kısa bir mesaj atmıştı. Şimdi de telefonunun aralıksız vızıltısını duymazdan geliyordu.

Vücudunun her santimi acıyla delik deşik olmuştu. Ve bunun senatörle yaptığı görüşmeden sonra kendini kaptırdığı fiziksel çalışmayla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, bu, ağrıyan göğüs kafesinin içinde meydana gelen felaketin doğrudan bir sonucuydu. Ağrı dışarıya yayılıyor, göğsündeki deneyimsiz organın tüm bunları kaldıramayacağını bildiği için acıyı vücudunun diğer bölgelerine dağıtıyordu.

Ama Aaron kaçınma konusunda çok deneyimliydi. Bu gece yeteneklerinin en büyük sınavı olabilirdi ama Grace'in anısına da ihtiyacı vardı. Yaklaşan vedadan duyduğu korkunun ona dokunmamasına ihtiyacı vardı. Şimdi, Grace'in Suburban'dan inmesine yardım ederken, Aaron yeteneklerinin her zerresini kullandı, Grace'in vücudunun üzerinde kayarkenki kıvrımlarını ezberlemek için öfkeyi bir kenara itti.

Grace ceketinin ceplerinden eldivenlerini çıkarıp taktı, nefesi havaya karışıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Güzel," dedi Aaron, boynundaki gerginliği hafifleten bir rahatlamayla. "Bilmiyorsun. Burada büyüdüğün için emin değildim."

Yağan kardan dolayı hâlâ bembeyaz olan düz avluya baktı. İleride, içeriden yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış, açık pencerelerinden müzik sesi gelen eski bir ahır duruyordu. "Sanırım buraya daha önce gelmiştim ama hiç kış mevsiminde gelmemiştim. Nedir burası?"

Aaron **o n u n** eldivenli elini tuttu ve daha önce hiç bir kadının elini tutmamış olmasına rağmen bu hareketin ne kadar kolay geldiğine hayret etti. "Sanırım

kullanılan teknik terim *jamboree* idi." Birbirlerine sarılmış olan ellerine ılık hava üfledi. "Yerel erkeklerden bazılarına bu gece kız arkadaşlarını nereye getireceklerini sordum. Sonra da tam tersini yaptım." Ayak sesleri sertleşmiş karda çıtırdadı. "Umarım sorun değildir. Gerçekten senden başka kimseyle konuşmak istemiyordum."

Grace başını eğdi ama Aaron onun gülümsemesini yakalamadan önce değil. "Bu iyiden de iyi."

Aaron daha şimdiden Grace'in kızarmalarına, gülümsemelerine ve nefes nefese tepkilerine dayanma yeteneğini hafife aldığını söyleyebilirdi. Onu omzuna atıp birlikte bir odaya kilitlememek için süper kahraman seviyesinde bir irade gerekiyordu. *Bu gece benim. Paylaşmak istemiyorum.* "Yani, ben..." Güçlendirici bir nefes çekti. "Öğle yemeğini bağışlayan yaşlı kadın Sylvia'ya seni nereye götürmem gerektiğini sordum."

"Öyle mi?" Kadın adamın ceketinin koluna doğru güldü. "Keşke o konuşmayı duyabilseydim."

"Hayır. Gerçekten bilmiyorsun." Sylvia'nın evlenme teklif etmeyi planlayıp planlamadığını soruş şeklini hatırlayarak başını salladı. "Annem bir aşçıydı. Sanırım belki de tek nedenim bu-"

"Sylvia ile konuşurken kendini rahat hissediyor musun?" Grace durdu ve onunla yüzleşti. "Annen hakkında bunu bilmiyordum. Bana anlattığın küçük şeyler... Gözden kaçırılması kolay birine benziyor."

Aaron gerçekten de yürümeye devam etmek ve bu rahatsız edici konuyu geçiştirmek istiyordu ama Grace'in yüz ifadesi o kadar ciddiye ki kendi yüzünü ona bırakmak istemedi. Ve lanet olsun, annesi hakkında konuşmak, onun hakkında konuşmamaktan daha kötü olamazdı. "Bize bu günlüğü bıraktı," derken kendini duydu. "Bende. Bavulumda ve ben onu okuyamıyorum bile."

"Neden olmasın?" Grace başını onun göğsüne koymak için öne doğru adım atarak mırıldandı.

Ahıra doğru baktı ve ahırın uzak tarafından, parlayan ağaçlardan oluşan bir korunun içinden aşağıya doğru uzanan ışıkları ilk kez fark etti. Kış Yürüyüşü. Grace'i bu gece oraya getirmesinin nedeni buydu. "Benim hakkımda söylediklerini okumaktan korkuyorum," diye cevap verdi sonunda, sesi mesafeliydi. "Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak istemiyorum."

Grace'in nefesi kesilseydi ya da saçmaladığı için onu azarlasaydı pişman olacağı türden bir itiraftı bu. Ama yapmadı. Sadece bir elini kazağının altından geçirip sırtına doğru kaydırıp ve

sıcak bir yol açıyor. "Seni görmek o kadar da zor değil Aaron. Büyüklüğün annenin fark edemeyeceği kadar gizli değil."

Grace'e doğru eridi, çenesini onun başının üzerine bıraktı ve nafile bir şekilde dokunuşunun teninden daha aşağılara inmesini diledi. "Bilmiyorum. Sanırım iyi olmamı o kadar çok istiyorsun ki, bunu istemeden yapıyorum."

Boğazına bir öpücük kondurdu ve adam dudaklarındaki gülümsemenin değiştiğini hissetti. "Ben o kadar güçlü değilim."

"Ah, Grace. Sen tanıdığım en güçlü insansın." İki elini de Grace'in saçlarına daldırdı ve bir avuç dolusu saç telini burnuna götürüp içine çekti. "Seni nefessiz bırakacak bir öpücüğe ihtiyacım var ama eğer başlarsam elma şarabı içmek yok. Kesinlikle Kış Yürüyüşü de olmaz. Sylvia beni çok hayal kırıklığına uğratacak."

Dudaklarını birbirine yaklaştırmak için ayak parmaklarının üzerine çıktı, aralarındaki bölgeyi sıcak hava bulutları kapladı. "Seni sonra daha fazla öpeceğim."

İhtiyacın o tanıdık sağ kroşesi onu karnından yakaladı ve kaslarını sıkılaştırdı. "Öpülecek olan sensin." Kızın üst dudağını yakalayıp ağzına çekti. "Bana öpücükleri nereye koyacağımı söyle."

"Um."

Lanet olsun. Başladığına göre artık geri dönüşü yoktu. Dilini onun bağımlılık yapan ağzına sokmaktan kaçındığı sürece, randevuyu gerçekleştirebilirdi. Ama Tanrım, Grace'in vücudunun kendi vücuduna karşı bir dozuna ihtiyacı vardı. Açlıktan ölmek üzere olan bedenine daha sonra rahatlayacağını hatırlatmak için. Aaron'ın elleri Grace'in kıcının pürüzsüz tümseklerine indi, bacaklarını beline sarana kadar kaldırdı ve amını onun çıkıntısına oturttu. "*Um bir cevap değil,*" diye homurdandı.

Kalçalarını uzun ve telaşsız bir şekilde sallarken yeşil gözleri büyüleyici bir bakışa büründü. "İşte. Beni oradan öpeceksin."

Aaron alnını onun boynunun kıvrımına dayadı. "Bu doğru. *Tanrım.*"

"Sen sordun," diye nefes alarak onun ensesini ısıttı. "Bu tür sorular sormana bayılıyorum."

"Onlara sık sık soruyor muyum?"

Aaron onun yüzünü göremese de utangaçlığının azaldığını hissedebiliyor, ses tonunun sessiz, nefes nefese kalitesinde bunu duyabiliyordu. "Evet, biz... dokunurken." Kız yutkunduğunda Aaron dudaklarına değdiğini hissetti. "Ten tene dokunmak hoşuna gidiyor, değil mi? Kalçalarının arasında üçlü bir tehdit var, değil mi-"

"Kes şunu Grace," diye bağırdı, önceki geceki sözlerinin tekrarlanması beklenmedik etkisi altında sersemlemişti. Zihinsel iradesine karşı, elleri onun kışını daha da yakınlaştırıyor, seksini horozuna sürüyordu. "Aslında - kahretsin, işkence görmek istiyor olmalıyım - ama sana başka bir şey sormak istiyordum."

Parmak uçları saçlarının arasından kayıyor, tırnakları kafa derisi boyunca heyecan verici izler oluştuyordu. "Ne oldu?"

Seni burada, ayakta becerebilir miyim? Yanlış soru. Ama geçerli bir soru. "Neden bacaklarının arası çıplak?"

Başını kaldırdı ve onun gözlerine odaklandı. "Hoşuna gitti mi?"

"Kahvaltıyı *severim*. John Wayne filmlerini *severim*." Üst dudağındaki yarığı yaladı. "Ben senin amına bir tapınak inşa etmek istiyorum. Arada büyük bir fark var."

Grace'in gülümsemesi göğsünde bir burkulma yarattı. "Parayı çaldığım gün... saçımı kesmeye ve temizlemeye gelen kadın... bana ağda yaptırmak isteyip istemediğimi sordu. Bilmiyorum, ben de bir deneyeyim dedim." Bakışları adamın ağzına kaydı ve tekrar yukarı fırladı. "Belki de aklımın bir köşesinde, senin hoşlandığın türden kadınların bunu yaptıracağını düşündüm. Haksız mıydım?"

Cevabın önemli olduğunu görebildiği için, esprisiz kahkahayı boğazına hapsetti ve orada durmak bilmeyen ağrıya katıldı. Ama hiçbir şey gerçeği bastıramazdı. Vücutları birbirine kenetlenmişken, birbirleriyle aynı anda nefes alıp verirken ve gecenin serin havasıyla çevriliyken olmazdı. "Sence sana bakıp eskilerden birini hatırlama yeteneğim var mı? Grace'den öncesini?" Ağzı aralandı, yanaklarına renk geldi. *Vay canına*. Tam bir piçti. Gideceğini bile bile ona böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? "Acıdı mı?"

Grace ona boş gözlerle baktı, ta ki adam kalçalarını eğip ona konuşmalarını hatırlatana kadar. "Ah, ağda." Başını salladı. "Orospu çocuğu gibi."

Aaron'un kahkaha sesleri karda ve yüksek ağaçlarda yankılandı. "Sanırım hiç tanışmadığım bu kuaförle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var, ha?" Dudakları Grace'in yanağında oyalandı. "Güzel saçlarını mahvetti ama amını benim için kayganlaştırmaktan başka bir şey yapmadı."

"Saçım mahvolmadı," diye fısıldadı, konuşmasında hafif bir titreme vardı. "Artık normale döndü."

Grace'in saçını tanımlamak için *normal* kelimesini kullanması üzerine ağzı seğirdi. "Seni bir an önce bu ahıra sokmam gerek Grace." Arkasını döndü ve

Büyük yapıya doğru, Grace'in bacakları hâlâ onun etrafında sıkıca sarılmıştı. "Artık seni yere yatırıp sadece *konusmak* mı yoksa becermek mi istediğime karar veremiyorum. Ya da, Tanrım, ikisini aynı anda yapmak. Bunun insanların yaptığı bir şey olup olmadığından bile emin değilim."

"Yaptığımız bir şey olabilir," diye fısıldadı, sözleri aralarında parlak inciler gibi dökülüyordu. "Sadece istemen gerekiyor."

Karnı guruldadı. "Keşke bir şey istemek yeterli olsaydı bebeğim." Grace'in merakını sezince kendini gülümsemeye zorladı. "Hadi gidip eğlencemize başlayalım. Jamboree her ne haltsa artık."

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Aaron'un film yıldızı maskesinin arkasında her zaman büyüleyici bir şeyler oluyordu. *Her zaman.* Ama onda hiç yılgınlık hissetmemişti. Gözlerinin ardındaki amansız çarkların durduğunu ve şu anda yaptıkları gibi toprakta döndüklerini hiç görmemişti. *Keşke bir şeyi istemek yeterli olsaydı, bebeğim.* O bu sözleri söyleyene kadar Grace hiçbir şeyin ona randevunun başlamadan bitmesini diletmeyeceğine yemin edebilirdi. Böylece Aaron'la baş başa kalabilecek, sıcak tenlerini birbirine bastırabilecek, onun hırıltılı nefeslerini dinleyebilecek, kulağına inleyen gerçekleri duyabilecekti. İşte o zaman duvarları resmen yıkılmıştı. Bunu artık biliyordu. Ve bu gece ona hayatının randevusunu hak eden uzun zamandır kayıp bir prenses gibi davranırken, o sadece Aaron'ın tamamen yanında olduğu bir deneyim yaşamak istiyordu.

Grace parmaklarını Aaron'ın gömleğinin yakasında kıvırdı, dikkatini çekmek için malzemeyi çekmeye hazırdı ama Aaron onu serbest bıraktı. Grace, Aaron'ın vücudundan aşağıya doğru kayarken bir saniye sonra ikisi de sıcak, sarı ışıkla yıkandılar. Başının üzerinde Aaron'ın eli ahırın kapısını iterek açtı,, keman müziği Grace'in etrafını sararak onu arkasını dönmeye zorladı.

Ciğerleri almaya çalıştığı nefesi hapsetti. Nasıl olmuştu? Bu yerden sadece kilometrelerce uzakta yaşayıp da varlığından nasıl haberdar olmamıştı? Kirişlerden sarkan beyaz ışık dizileri, kapının açılmasıyla oluşan esintiyle sallanıyordu. Çam ve tarçın kokuları onu sıcak içeriye çağırıırken, ayakları istemsizce hareket etti. Her yerde insanlar vardı. Belli ki buranın yerlileri, birbirlerine olan aşinalıklarını sımsıcak kazaklar gibi giymişlerdi. Eller sıkılıyordu. Kucaklaşıyordu. Turta parçaları elden ele dolaştırılıyordu. Ve dans ediliyordu. Müziğin temposu onların girişiyle birlikte yükselmiş, çiftleri derme çatma dans pistine çekmişti; burada babalar kızlarının etrafında dönüyor, yaşlı konuklar da onlara sevgiyle bakıyordu. Ahırın karşı tarafında kadınlar tatlıları dağıtıyor, kocaman krem şanti topakları veriyor ve elma şarabı dolduruyorlardı.

Birkaç kişi Grace ve Aaron'a meraklı bakışlar yöneltti ama yüzlerindeki ifade daha misafirperver olamazdı. Grace'in dikkati *Iowans Do It in the Field* önlüğü giymiş yaşlı bir kadına takıldığında onun Sylvia olduğunu anladı. Özellikle de kadın elindeki strafor tabak yığınınını bırakıp Aaron'ı görünce yüzünde bir gülümseme belirlediğinde.

"Onu sen getirdin!" Aaron eğildi, böylece minyon kadın kollarını onun boynuna dolayabildi. "Akran baskısına boyun eğip onu... ne bileyim... *bira içmeye* götürmenden korkuyordum." Bir hanımefendi edasıyla ağzını tıkadı. "Peki, onu görmeme izin ver."

Aaron bir kolunu Grace'in omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti ve Grace birine ait olma hissini yağmurlu bir gün için bir kenara sakladı. "Sylvia." Durakladı ve bakışlarını onun üzerinde gezdirmek için yere baktı. "Bu Grace."

"Ne kadar güzel bir isim," dedi Sylvia içtenlikle. "Ve buna uygun bir güzellik."

Grace, kadının elini sıkacak kadar uzun süre dikkatini Aaron'un kendinden geçmiş ifadesinden ayırmayı başardı. "Sizinle tanışmak çok güzel." Bütün ahır ışıret etti. "Buranın burada olduğunu hiç bilmiyordum."

"Pekala." Sylvia göz kırparak eğildi. "Sessiz kalmayı seviyoruz. Sadece arkadaşlar ve aile, yılda bir kez. Ama bu geleneği annem başlattı, o yüzden kimi istersem davet edebiliyorum."

Aaron, Grace'in başının tepesine bir öpücük bırakarak, "Şanslıyız," diye mırıldandı. "Ev harika görünüyor."

"Sanki Grace'e bir bakış atacak kadar uzun süre gözlerini kaçırmışsın gibi." Sylvia güldü ve heyecanlı bakışlarını Grace ile Aaron arasında bölüştürdü. "Şimdi dinleyin. Yapacağımız şey şu. Her birinizin eline birer fincan sıcak elma şarabı vereceğim ve Aaron, sen de Grace'i korunun arkasına götüreceksin. Hatırladın mı? Bunu konuşmuştuk."

Aaron başını ciddi bir şekilde sallayarak, "Hatırlıyorum," diye cevap verdi. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

Sylvia kulak kesilir kesilmez Grace hüzünlü bir ses çıkardı. "Gerçekten bu kadar çabuk mu dönüyoruz? Burası inanılmaz bir yer." Bir eliyle boğazını sıktı. "Burada kimseyi tanımıyor olmam çok kötü. Burası benim memleketim."

"Artık Sylvia'yı tanıyorsun. Bu iyi bir başlangıç." Aaron kırmızı kurdelelerden birini kızın yüzünden itti. "Seneye tekrar gelmelisin."

Grace'in Aaron'un sesindeki boşluğu merak edecek zamanı yoktu. Rudolph ve Frosty kazakları giymiş bir grup yerli yaklaştı, Aaron'u televizyondan tanıdılar ve kampın gidişatını sordular. Aaron, Grace'i YouthAspire ile ilgili her konuda uzman olarak nitelendirdi ve onları bilgilendirmesine izin verdi. İlk başta sözleri biraz ağır gelse de onların cesaretlendirici gülümsemeleri ve Aaron'ın kolunu omuzlarına atması her şeyi çabucak kolaylaştırdı.

Yolun bir yerinde, düpedüz eğlenmeye başladı. Çocukların elma toplamasını ve kravat takmalarını izlemek, Aaron'la bir parça cevizli turtayı paylaşmak, büyükbabanın çocukken ilk kez düzenlenen şenlikle ilgili anlattığı hikâyeleri dinlemek. Sylvia onları tekrar bulduğunda, Grace'in gülmekten yanları ağrıyordu... Aaron'un yakınlığının farkındalığı onu hiç terk etmese de. Gözlerini bir kez bile ondan ayırmamışken nasıl bırakabilirdi ki?

Sylvia ellerine taze elma şarabı bardaklarını sıkıştırdı ve "*Hazır mısınız?*" der gibi kaşlarını kaldırdı. Başlarını sallamalarını beklemeden onları meraklı izleyicilerin arasından geçirerek ahırın arka çıkışına doğru götürdü. Dramatik bir duraklama ve sesli bir nefes veriştikten sonra Sylvia inleyen kapıyı kaydırarak açtı. Grace ıslık ıslık, bayram neşesiyle dolu ahırın kendisini hazırlıksız yakaladığını düşündüyse de, hiçbir şey koruya verdiği iç tepkiyle kıyaslanamazdı.

Büyü onun önünde uzanıyordu. Başka hiçbir tanım, tepeden tırnağa ışıklarla kaplı, kadim ağaçlarla çevrili dolambaçlı patıkaya uymuyordu. Aklına gelebilecek her renk, görünüşe göre her tonda. Kırmızılar, yeşiller, pembeler, maviler. Gülen birkaç çocuk sarkan dalların altından aşağı koşuyordu ama onlar dışında karlı yürüyüş yolu ıssızdı.

"Aaron?"

Adamın eli kadının sırtının alt kısmında ileri geri hareket etti. "Öyle mi?"

Grace gözlerini parıltıdan alamıyordu. "Sanırım bir derecelendirme ölçeğini daha kırdın." Bir an daha hareketsiz duramayan Grace, Aaron'ın eline uzandı ve parmaklarını birbirine doladı. Yan yana koruya doğru yürüdüler, ağaçların kucağında soğuk bir şekilde daha az ısıyordu. Nefesleri bile havada daha uzun süre kalıyor, beyaz şeker gibi asılı kalıyordu. Arkalarından ahırın kapısı kapandı, parti seslerini bastırdı ama onlara keman tınlarının nazik çığlıklarını bıraktı. Rüzgârın altında bir telaş vardı, sanki yakınlarda gürül gürül akan bir dere varmış gibi, oysa öyle bir dere olsa bile donmuş olurdu.

Daha fazla uzaklaşmadan Aaron onu durdurdu, elma şarabını aldı ve kendi şarabıyla birlikte patikanın kenarına koydu. "Ben dans etmem Grace." Göz teması kurmak için boynunu eğmek zorunda kalacak kadar yaklaşarak sözleriyle çelişti. Bir elini Grace'in kalçasına koyarak diğerini omzuna yasladı. Yavaş bir daire çizerek sallanmaya başladılar, aralarında bir nefeslik hava bile yoktu.

Eğer birinin patlayıp her yöne gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar saçması mümkün olsaydı, ruhani ağaç ışığının altında yaylı müzik eşliğinde dans ederlerken Grace'in yapacağı şey de bu olurdu. "Eğer dans etmiyorsan, buna ne diyorsun?"

"Bir yanılısama." Sesinde bir gülümseme vardı. "Şu anda gerçekten dans etmiyoruz. Her şeyi hayal ediyorsun."

"Anlıyorum." Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayal gücümün beni alıp götürmesine izin verdiğim söylenir. Peki... *gerçekte* ne yapıyoruz?"

Aaron'ın dudakları, kadının kaldırdığı elinin boğumları üzerinde, ikisinin birlikte kavradığı dikiş boyunca gezindi. "Hayal gücü olan sensin. Senin karar vermeni tercih ederim."

Aaron'ın eşsiz kokusunu içine çeken Grace gözlerini kapadı ve zihninin sürüklenmesine izin verdi. Böyle bir peri masalı ortamında bunu yapmak hiç de zor değildi. "Belki de o çocuklarla gerçekten saklambaç oynuyoruzdur. Ama bizi bulamazlar çünkü en yüksek ağacın tepesine tırmandık."

"Ve şimdi sıkıştık. Asla aşağı inemeyiz."

Grace göz kapaklarının kalkmasına izin verdi. "Gördün mü, senin de bir hayal gücün var."

Aaron'un içindeki oyunculuğun ortaya çıkmaya çalıştığını görebiliyordu... ve o da buna izin verdi. Aaron'ın mücadeleyi bırakması işin en olağanüstü kısmıydı. Ağzını kızın şakağına dayadı ve onu sallamaya devam etti. "Aşağı inmek zorunda kalmazdık. Sana gökyüzünde bir kule inşa ederdim." Dudakları ona doğru kıvrıldı. "Aşağı inmek ve malzeme almak için kurdeleleri kullanana kadar saçlarının uzamasına izin verirdik. Dondurma ve diş macunu gibi."

"Ve Yaşlı Adam için köpek maması."

Aaron'un kısık kahkahası kadının saç tellerini oynattı. "Bu gökyüzü kulesine bir köpek kapısı koymayı aklıma not ediyorum."

"Mükemmel," diye mırıldandı, kendini ağırlıksız hissediyordu. "Bundan sonra ihtiyacımız olan tek şey zaman."

Ancak Aaron'un bakışlarıyla karşılaştığında bu rahatlık yavaşça dağıldı. Delici, muhtemelen biraz da acı dolu bir bakıştı bu ve Grace bir kez daha

Aaron'ın önemli bir şeyi elinde tuttuğu hissine kapıldı.

Onu yakından izleyerek, Grace'i tekrar eğildi, o kadar eğdi ki saçlarının uçları karlı zeminde iz bıraktı. Aaron onu tekrar yukarı çeker çekmez ağızları havada asılı kaldı, çok yakın, çok yakın, karşılıklı ağır nefesler havada iz bırakıyordu. "Grace, ben..."

"Evet?" diye fısıldadı adam devam etmeyince.

"Ne yapmak istiyorsun? Gelecekte?" Sanki sorunun resmiyetinin o an için değersiz olduğunu biliyormuş gibi hızlıca başını salladı. "Planların... var mı?"

Onun kafasının içine girmesine izin verilmesini talep etmek istiyordu ama Aaron'la tanıştığundan beri geçen kısa sürede içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Ve içgüduları ona zorlamamasını söylüyordu. Bu sabır daha çabuk ödüllendirilecekti. "Karar vermek için hiç şansım olmadı. Babam başkanlığa aday olmaya karar verdi ve Austin'den ayrıldığımdan beri her şey kampanyayla ilgiliydi. Ama sanırım sonunda biraz nefes almaya başladım." Yavaş bir daire çizerek dönerlerken Grace karın üzerine düşen sayısız renge baktı. "Kamp faaliyete geçene kadar burada kalmak, sonra da yoluma devam etmek istiyorum."

Hareket etmeyi bıraktılar. "Nereye?"

"Bilmiyorum." Bu üç kelimenin ardındaki olasılıkları düşünerek gülümsedi. "Bana ihtiyaç duyulan yerler. Yardım edebileceğim yerler. Her yerdeler." Her zaman bu hayalleri yüksek sesle söylemenin daha çok yükselmek gibi hissettireceğini düşünmüştü ama Aaron'ın kollarındayken... belki de erkendi ama şu anda düşünmesi gereken kendinden fazlası vardı. Yolları Iowa'da öngörülebilir bir geleceğin ötesinde kesişmeyebilirdi ama kesişmelerini ummuyormuş gibi mi davranacaktı? Bunu yapmazdı. İhmal ederek yalan söyleyemezdi. "Ama şu anda buradasın-"

"Kahretsin. Grace, bunu yapamam." Kollarını onun etrafından çekip saçlarını karıştırdı ve soğuğun her taraftan içeri girmesine izin verdi. "Bunu gecenin sonuna kadar saklayarak ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Ne?" Grace, şahdamarına batan dehşet pençesinin etrafından dolaşmayı başardı. "Neyi saklayayım?"

Aaron birkaç ağır vuruş boyunca yola baktı. "Baban beni New York'a beklenenden daha erken gönderiyor." Bakışları buluştu, rüzgâr onları ayıran boşluktan hızla geçti. "Yarın sabah."

Grace'in etrafında renkler bir kaleydoskop etkisiyle dönüyordu. "Yarın mı? Ama kamp-"

"Evet, kendimi mahvettim, değil mi? O kadar iyi kurdum ki, hemen hemen herkes içeri girip yeniden inşayı çalıştırabilir. Kendimi kullanılmaz hale getirdim."

Grace ellerinin paltosunun kumaşını büktüğünü fark etti ve çabalayarak onları kurtardı. Annesinin dileğini yerine getirmek için New York'a gitmeden önce birlikte birkaç haftaları olduğunu düşünmüştü. Ne kadar da öngörüsüzmüş. Elbette babası onu Pendleton'ın kampanya merkezini kurduğu New York'ta daha erken görmek isteyecekti. Aaron geldiğinden beri anket rakamları tavan yapmıştı ve daha fazla kamera karşısında daha verimli olacaktı. Daha fazla insan ve hareket. Ama daha istenmeyen başka bir düşünce Grace'in yelkenlerinde kalan rüzgârı da alıp götürdü. "Seni benim yüzümden göndermiyor, değil mi?"

Alnının ortasına masaj yaptı. "Evet. Bu da bir parçası." Grace babasının hayatına -bir kez daha- müdahale ettiği gerçeğinin altında neredeyse eziliyordu. Bu sefer sırtlamak ve katlanmak mümkün olmayacaktı. Aaron'la arasında büyük bir şey vardı ve bunu kısa kesmek... bu onu *korkutuyordu*. Korkuyordu. Aaron çenesini tutup kaldırarak onun düşünce akışını böldü. "Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin." Gözleri alev alev yanarken elini çekti. "Seni eve götürmem gerek."

İnançsızlık karnına saplandı. "Şimdiden mi?"

Yanağında bir kas hareket etti. "Düşündüğüm kadar büyük bir piç olmamalıyım." Kadının elini tuttu ama gitmek için bir hamle yapmadı. "Bu gece seninle uyuyamam, yarın sabah sen hâlâ yataktayken benim yola çıkacağımı bile bile. Bu doğru gelmiyor, hippî. Seninleyken olmaz."

Adam onu yoldan yukarı çekmeye başladı ama kadın direndi. "Randevumuzu da mı bitiremiyorsun?"

"Hayır, yapamam," diye homurdandı Aaron. "Bu kötü bir fikirdi. Burada seninle durduğum her saniye, çekip gitmeyi daha da zorlaştırıyorum. Tanrım, şu haline *bak*. Lanet olası ışıklardan daha parlaksın ve ben uzaklaşmak zorundayım. Daha da ötesi, bundan mutlu olmalıyım. Bu kampanya işi şimdiye kadar önemsedığım tek şeydi."

Bunu özümsedi. "Seni mahvettim."

"Hayır. Asla." Elini avucunun içinde çevirdi ve sırayla her bir parmağını inceledi. "Ama *seni* mahvetmeyeceğimden emin olmanın hiçbir yolu yok. Ve Tanrım, seni bir yere götürüp her yerini tatmak, gece boyunca sana sarılmak için ne kadar can atsam da..." Titrek bir nefes vermek için durakladı. "Ayrıldığım için kendimi iki kat daha berbat hissedeceğim. Ben *gidiyorum* Grace. Belki de seninle nasıl bir ilişki yaşayacağımızı öğrenme şansımızın olmaması iyi bir şeydir."

Grace'in kanı onun sözleri sırasında yavaşlamış ve başının döndüğünü hissetmesine neden olmuştu. "Buna inanıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Kahretsin hayır, buna inanmıyorum."

Seçenekleri neydi? Iowa'dan ayrılmaması için ona yalvarmak mı? Ondan ülkeyi dolaşmasını, karyolalarda uyumasını ve hep hayalini kurduğu gibi günü gününe yaşamasını istemek mi? Aaron bu hayat için, kendisinin seçim kampanyası için biçilmiş kaftan olduğundan daha uygun değildi. Ya da New York'un hızlı tempolu, yüksek enerjili temposuna. Aaron'ı orada bekleyen çok şey vardı. Şimdiden siyaset sahnesinde fırtınalar estiriyor, anketlerde elde ettiği rakamlarla birlikte ününe ün katıyordu. Üstelik Aaron ondan New York'a gelmesini istememişti. Bu var olmayan bir seçenektir, o halde neden kendi seçtiği şekilde yaşamak yerine bunu düşünüyordu? Anlar için yaşıyordu, çünkü önemli olan onlardı. Hatırlanacak olan onlardı.

"Bana yine kendi başıma düşünemezmişim gibi davranıyorsun." Aaron iki kez baktı. "Nasıl yani?"

O sözleri söyleyene kadar Grace bu sözlerin ardındaki gerçeği fark etmemişti. Onun beyaz eldiven muamelesi gururunu nasıl da incitmişti. Ya da belki de yarın uyandığında Aaron'ın ona hissettirdiklerini yaşayamamaktan korkuyordu. Kararlılığındaki ani dalgalanmanın nedeni ne olursa olsun, onunla gitmekten başka çaresi yoktu çünkü midesinde dev bir çukur açılmış, mantıklı olma yeteneğini emiyordu. *Gidiyor. Gidiyor.* "Birlikte geçirdiğimiz son geceyle başa çıkamayacağımı varsayıyorsun." Işığa bakmak için başını geriye eğdi. "Birlikte yatmamızın hemen ardından yarın daha fazla ya da daha az dağılacığımı mı düşünüyorsun? Olmayacağım. Ne olursa olsun seni muhtemelen aynı miktarda özleyeceğim." Nefesi beyaz bir iz bırakarak dışarı çıktı. "Çok özleyeceğim. Seni çok özleyeceğim."

"Grace..." Onun yutkunduğunu duydu. "Senden ayrılacağımı öğrenene kadar bir şeyleri özleyebileceğimi bile bilmiyordum. Daha eşyalarımı bile toplamadım ve... panikledim." Göğsüne masaj yaptı. "Sanırım. Birini özlemenin nasıl bir his olması gerektiğini bilmiyorum. Keskin mi? Kocaman mı? Bu bir Grace ağrısı. *Durmayacak.* Ama-"

"Babam seni benden uzaklaştırmakta haklı mı?" diye araya girdi. "Eğer söyleyeceğin şey buysa, lütfen söyleme."

Bakışları yana kaydı. "Pekâlâ. Yapmayacağım."

Vücudu onun sesindeki sefaletle tepki verdi ve birkaç hayati bölgede acı verici bir zonklama oluştu. Özellikle göğsünün ortasında. Ama aynı zamanda

Bacakları birleşti. Tanrım, birlikte yaşadıkları son anının üzüntü ya da kızgınlıkla gećmesini istemiyordu. Randevularının gergin vücutlar, ıslak öpüşmeler ve inlemelerle sona erdiğini hayal etmişti. Eğer hazırlanmak için biraz vakti olsaydı, belki de parmağını onun karnında gezdirip geceyi dünyevi bir kadın gibi en iyi şekilde bitirmelerini önerebilirdi. Belli ki öyle değildi, çünkü vücudu Aaron'ın vedasının ağırlığı altında titriyordu.

Grace saçındaki kurdelelerden birine dokundu, ipek kumaşı ovuşturdu ve bir türlü gelmeyen olgunluğunun geri gelmesi için dua etti. Orada durduğu süre uzadıkça, hayallerinin peşinden gittiğı, kariyerini inşa ettiğı için Aaron'a daha fazla suçluluk yüklüyordu. Başarılı olmak için doğduğu bir kariyer. Onun geride kalmasını ve kendisine bir kule inşa etmesini isteyerek bencillik ediyordu. Sonsuza kadar onunla orada yaşamasını. Ama bu gece olabilirdi. Belli ki ona bir gece daha vermek istemişti, değil mi? Şövalyeliğı devreye girmeden önce?

Evet. Belki de Aaron vücudunun içinde hareket ederken gözlerini kapatıp yeterince konsantre olursa, bunu mükemmel, yumruk gibi bir netlikle hatırlayabilirdi. Her zaman aklında tutabilirdi. O da bu anıyı istiyordu; sadece ona ne kadar çok olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

"Tamam," diye nefes aldı, motor becerilerinin elini uzatacak kadar iyi çalışmasına şaşırmıştı. "Beni eve götür."

Aaron uzun süre kıpırdamadı, çatık kaşlarının karanlığının altından ona baktı. Grace tam elini bırakmaya hazırlanırken Aaron elini tuttu ve onu patikaya geri götürdü. Zımnı bir anlaşmayla, ahırın çevresindeki ağır kar yığınlarının arasından geçerek ahır atladılar. İçeriden yayılan sevinç seslerini duymak, eğer böyle bir şey mümkünse, yolculuğı daha da zorlaştırıyordu.

Suburban'a ulaşılar ve Grace çok hızlı bir şekilde Aaron'ın elini bırakmak zorunda kaldı. Aaron yolcu tarafındaki kapının kilidini açtı, Grace'in dirseğinden tutarak onu koltuğı oturttu ve bir kolunu konsola uzatarak Suburban'ın kontağını çalıştırdı, kapıların kilidini açtı ve kaloriferi çalıştırdı. Bundan sonra sessizlik ağır tiyatro perdeleri gibi çöktü, Aaron sürücü tarafına doğru hiçbir hareket yapmayınca daha da yoğunlaştı. Her zaman iriliğıyle, ezici enerjisiyle dikkat çekerdi ama Grace'e bakarken de iriydi. Kaçınılmazdı. Kendisinin takmayı ihmal ettiğı emniyet kemerini takmak için vücuduna doğru uzandığında, onun bu kadar yakın, bu kadar ıssız olmasının etkisine dayanamadı.

Grace'in elleri sanki kendi başlarına hareket ediyormuş gibi havaya kalktı, avuç içleri Aaron'ın yanaklarının şekli boyunca kıvrıldı, çenesine doğru indi ve tekrar yukarı çıktı. Sert bir küfür sessizliği delip geçti, göz kapakları gözlerini saklamak için düştü. Yine de Aaron'ın dokunuşuna tahammülü uzun sürmedi, erkeksi elleri Aaron'ın yüzünü buldu, başparmakları elmacık kemikleri boyunca, burnunun köprüsü boyunca, üst dudağının kıvrımı boyunca kayd. Sanki Grace'in özelliklerini katalogluyormuş ve görmenin gücünün dokunuştan uzaklaşmasını istemiyormuş gibi hiç bakmadan.

"Neden bilmiyorum ama..." Aaron daha da yaklaşarak Grace'i sıcak kokusuyla sardı. "Seni düşündüğümde, o korkunç şeyleri söyledikten sonra dolabın zemininde büzüştüğünü düşüneceğim için çok endişeleniyorum. Ama bu olmamalı. Seni karda dans ederken ve... altımda inlerken izledikten sonra olmaz." Parmakları kafatasının altından saçlarını taradı ve sırtından aşağıya doğru bir karıncalanma selini serbest bıraktı. "Sanırım belki de bunun yüzünden kafayı yemek *istiyorum*. Sanırım bu yüzden seni düşünüp mutlu olamayacağım. Acı senin gerçek olduğunu gösterecek."

"Bu bana söyleyebileceğin ya en iyi ya da en kötü şey." Kahkahası bir kaya gibi Grace'in boynunun kıvrımına düştü ve ardından ağır bir nefes aldı. Aaron'un dokunuşunu boynunun üzerinde tutmak için harcadığı çabayı hissedebiliyordu ve bu mücadelenin her anı, kendi karnının alt kısmında büyüyen bir mücadele ile karşılandı. "Seni düşündüğümde, elinde dondurmaya gökyüzündeki kulemize tırmanıyor olacaksın. İşte gerçek sen bu."

Adam kadının saçlarını sıkıca kavradı. "Sen onu göremeyince o adam ortadan kaybolacak."

"Hayır. Ben gelmeden önce de oradaydı. Sonra da orada olacak." Grace başını çevirdi, ağzını Aaron'ın kulağına yaklaştırdı, dudakların ve lobun sürtünmesiyle boynunu ısıtan derin, erkek bir inilti. "Bu gece orada olabilir, içimde hareket ediyor olabilir."

Grace, Aaron'daki sert değişimin gerçekleştiğini hissetti. Sonunda. Karnı çukurlaşıyor ve Grace'in midesine doğru titriyor, enerjisi bir cıvata gibi geriliyordu. Aaron'ın niyetindeki bu değişimle birlikte ciğerleri doldu, rahatlama, doğruluk ve uyarılma her köşeden içeri doldu. Onun kendisini dolabın zemininde hatırlamasını istemiyordu. Ayrılıklarının üzücü olmasını istemiyordu. Aslında, reddetti. *Anlar*. İçinden bir ses, yakalanması gereken daha önemli anların hiç olmadığını söylüyordu.

Aaron'ın ellerinden biri saçlarında kalmıştı ama diğeri dizine düşmüş, nefesi boynuna, kulağına, omzuna vurmaya başlamıştı. "Hayır. Hayır, sanırım senin düşündüğün kişiyi şimdiden kaybediyorum Grace." Elini

yukarı kaldırdı

Kalçasını. "Diğer adam seni eve götürmesi ve yanağına bir veda öpücüğü kondurması gerektiğini biliyor. Ama ben..." Kadının kadınsı etini avuçladı ve elinin topuğunu sert bir sesle kadının tepesine bastırdı. "O adam seni arka koltukta becermek istiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Aaron kendinden nefret edemeyecek kadar tahrik olmuştu. Bu daha sonra gelecek, omuzlarına çimento blokları gibi inecekti. Şu anda tek derdi, duyduğu pişmanlığın her bir zerresini Grace'i memnun etmek için harcamaktı. Grace'in kalçaları dokunuşuna uyum sağlamak için koltuğun üzerinde yayılıyor, Aaron'a ihtiyacın tek taraflı olmadığını söylüyordu. Kelimeler. Ona hafızasındaki herkesten daha fazla kelime söylemişti ama hiçbirisi yeterli değildi. Tanrım, henüz onların arkasındaki anlamı bile kavrayamamıştı. Bildiği kadarıyla bu anlayış elli yıl sonra da gelebilirdi. Şu anda, Grace'e duyduğu bu fiziksel acı onun kavrayabildiği tek şeydi. Böylece boğazına geçirdiği görünmez demir kelepçeyle can simidine atladı.

"Evet, bunu istiyorum," diye fısıldadı, ikisi de aynı anda emniyet kemerine uzandı, ağızları öpüşmeden birbirine yapıştı. Sadece nefes alıp veriyorlar, nefes nefese kalıyorlar, birbirlerini ne kadar büyük ve kötü orgazm edeceklerini sözsüz vaat ediyorlardı. O anda, şehvet kemerinin altında bir kreşendoya dönüşürken bile, Aaron bu arzusun bir kısmını bir daha asla başka biriyle hissedemeyeceğini biliyordu. Grace'den önce ve Grace'den sonra. Hayatının iki farklı dönemi, onu tam ortadan ikiye bölmüş ve bu süreçte kalbini parçalamıştı.

Metal tutunduğu yerden kurtulur kurtulmaz Aaron, Grace'i koltuktan kaldırıp Suburban'ın dışına çıkardı, amının baskısı için çıldırıyor, sert horozunun üzerine düşerken hırlıyordu. "Bunu doyasıya yaşayamayacağıma inanamıyorum." Dengesi bozulmuş, aç ve ihtiyacın atomik patlaması altında sendeliyordu, bu yüzden Grace'in kızı arabaya amaçlanandan daha fazla güçle çarptı, ama sadece mırıldanan bir özür dilemeyi başarabildi. arabanın kapısına karşı veren vücudunu kuru bir şekilde kamburlaştırmadan önce, darbe tüm lanet olası Suburban'ı paslı iniltiyle salladı. "Ne kadar süreceğini düşünüyorsun, ha? Senin amcığın için sertleşmeden beş dakika geçirmeden önce mi?"

Sert bir itiş gücünün altında inledi. "Öğrenmene asla izin vermem."

Yüce Tanrım. Bir zamanlar bu kızın kırılgan olduğunu düşünmüş müydü? Hayır. Grace yardımsever, baştan çıkarıcı ve vahşiydi. O hayattı. O her şeydi. "Şimdi de ukalalaşıyorsun galiba." Alnını arabanın soğuk camına dayadı ve kalçalarını acımasızca pompaladı. "Öyle olmalısın. Bacaklarının arasında sıkı, kaygan bir yolculuk var bebeğim. Dilimi o kadar derine gömeceğim ki bacakların bir hafta boyunca titreyecek." Bunun üzerine biraz vahşileşti, Aaron'ın kirli bir çizgisi olduğuna dair şüphesini doğrulayarak sürücülerine süründü. "Beni düşündüğünde, bunu düşün. Beni bir yerlerde okşarken düşün, boşaldığında amının beni kavradığı kadar sert bir şekilde sikimi kavramaya çalış."

"*Aaron.*" Başı alabora oldu, geriye düştü ve cama çarptı. "Sana ihtiyacım var. İçimde olmana ihtiyacım var."

"İhtiyacım olanın yarısı kadar bile değil." Aaron Grace'in vücuduna saldırırken eski kapıyı açacak ve onu deri koltuğa kaldıracak kadar durakladı. Açtığı ısı yüzünden camlar çoktan buğulanmıştı ve kimsenin onlarla paylaşamayacağı bir yalnızlık hissi yaratıyordu. Aaron kapıyı kapattı ve çatlak derinin üzerinde Grace'e katıldı, ayak bileklerini kavrayıp onu yüzüstü koltuğa yatırmadan önce, ceketlerini çıkarırken Grace'in onu nasıl izlediğinin tadını çıkarmak için bir an bekledi. "Yukarı it. Bana arabamı göster Grace."

Sırtının hızla inip kalkması, o sinir ve heyecan gösterisi -Aaron'un kemerini çözmekten ve fermuarını indirerek zonklayan sikinin hapsini hafifletmekten başka çaresi yoktu. Ve tüm bu süre boyunca Grace'in cesaret kazanmasını, avuçlarını başının iki yanında düzleştirmesini, kalçalarını kaldırmasını, o mükemmel eğimi vermek için sırtını eğmesini izledi. Bir elini kot pantolonunun içine sokmaktan ve kendine bir dizi acımasız vuruş vermekten kendini alıkoyamadı, cinsel yüklü homurtularını tutmaya zahmet etmedi, onu bu pozisyonda beklettikçe nefes almasının giderek daha sık hale geldiğinin farkındaydı.

Gerçekte, Aaron'un dokunmak için sabırsızlanmaya başlaması, kendi vücudunun rahatlama sağlamak için takıntılı hale geldiği her santimini görmek için sadece birkaç saniye geçti. Sertleşmiş sikini serbest bırakarak parmaklarını Grace'in taytının - külotunun da - bel bandının altına soktu ve her iki giysiyi de dizlerinin üzerinde bırakarak kalçalarından aşağı indirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, bir titreme sırtından aşağı iniyordu. "Aman Tanrım." "Bu sefer uyku tulumunda sevişmeyeceğiz, değil mi?"

Büyülenmiş gibi seksinin, kıcının pürüzsüz, etli şekilleri, Aaron bir başparmağını

Yanaklarının arasından aşıya doğru, her iki girişte de kalmasını engelleyemedi ve hafif miktarda baskı uyguladı. "Artık benden hiçbir şey saklayamazsın."

Aaron ona bir uyarıda bulunmadan kalçalarının iç kısımlarını kavradı ve onları açmaya zorladı. "Lütfen..."

"Bebeğim, hiçbir şey için yalvarmana gerek yok." Kadının pozisyonunun onu en derinden tatması için yeterli erişimi sağlayacağından emin olan adam, ellerinin her birini kendi kık yanaklarının üzerine kaydırđı ve sıktı, gölgelerin etinde kaymasını izledi, kadınısı dudaklarının dokunuşuna doğru nasıl gerildiğini izledi. "Eğer bu senin amını yemek için tek şansımса, söz veriyorum, tam olacak. Ama önce..."

"İlk mi?"

"İlk önce." Aaron tişörtü Grace'in sırtına doğru iterek omurgasının muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkardı ve dilini tüm uzunluğu boyunca gezdirerek ensesinde sonlandırdı. "Yanılıyorsam söyle. Ama bir kız eğilip bir erkeğe içine girmek için her iki yolu da gösterecek kadar ateşliyse, kıcının tokatlanmasına aldırmaз." Sol eliyle, kız inleyene kadar onun gergin arka tarafını kavradı. "Buna katılıyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum. Ben hiç-"

Swat. "Artık Aaron'ın yaptığını söyleyebilirsin." Grace inlerken o da bastırđığı nefesini serbest bıraktı. *Kahretsin*, bundan kurtulamayacaktı. Etinin o tatlı küçük yankılanma şekli, poposunun daha fazlası için sessiz bir yalvarışla kalkması. Bu onun Grace'iydi, her zaman yeni deneyimler, yeni hisler için hevesliydi, her şeyi kollarını açarak karşılıyordu ve o taşana kadar vermek, vermek ve vermek istiyordu. Avucuyla aşıdan yukarıya doğru bir tokat daha attı, kot pantolonunun gevşek açıklığında sikinin kalınlaştığını hissetti. Ama hiçbir şey -hiçbir şey- ağzının salyalarının akmasıyla kıyaslanamazdı, zaten parıldayan amcığını yemek için can atıyordu.

Ağırlığını bir dirseğinin üzerine atıp dilini çağırان ete gömmek için ileri atılmadan önce, o yumruyu bulmak için dikişini yalamadan önce, onun sıkı arka tarafına bir tokat daha atmayı başarabildi. Sahiplenilmek için yalvaran, birinin onunla ilgilenmesi, onu kızdırması ve yatıştırması için.

Daha fazla erişime, daha fazla *zarafete* ihtiyaç duyan Aaron, sağ elini kullanarak kızın kık yanaklarını ayırdı, ayrılığın içinde homurdandı, amının tepesindeki inciye diliyle yaladı, kız ağzına doğru bastırđığında oral seks tanrısına şükran dolu bir dua etti. Lanet olsun, eğer

Zamanı olsaydı, sadece bir gün daha olsa bile, bu güzel kızın bacaklarının arasına çok fazla oraldan dolayı bıyık yanığı verirdi. Kızın tadı onu sarhoş ediyor, şişedeki viskinin son damlasına kadar içmeye çalışan bir sarhoşa dönüştürüyordu.

"Ben gidiyorum-" Grace sözünü kesti, vücudu titremeye başlamıştı. "Durma, lütfen, lütfen, lütfen..."

Eğer dili yeni bağımlılığını beslemekle meşgul olmasaydı, ona yalvarmanın gerekli olmadığını hatırlatırdı. Yalvarması gereken biri varsa, o da kendisiydi. Kız hiç çekinmeden ve pişmanlık duymadan kendini onun ağzına bıraktı; bu, bir kızda sadece hayalini kurduğu türden bir tepkiydi. Kendini tutmuyor ya da diliyle harika değilmiş gibi davranmıyordu. Sadece rahatlama arayışında, kalça kıvıran bir ihtişam ve bir ay boyunca hiç nefes almadan onun ağzını sikebilirdi. Ve tüm bunlar, kadın orgazm olmadan ve amcığı bir tasarımcı kemeri gibi dilinin etrafında kenetlenmeden, nefesi kesilmeden, kalçaları ince, titrek kas sütunlarına dönüşmeden önceydi. Grace'in tadı viskinin son damlasından daha iyiydi, sonsuz yaşam veren bir iksirdi ve her bir zerresini emmezse ölecek olan açgözlü bir orospu çocuğu gibi onu yalayıp yuttu.

Ancak Grace'in kalçaları deri koltuktan sekerek bir yana doğru yattığında durdu. Hıçkırıyordu. Onun adını, Tanrı'nın adını hıçkırıyordu ve lanet olsun ki hâlâ yalvarmıyordu.

Hayır. *Aaron* yalvarıyordu. *Lütfen* kelimesi çiğ boğazından kazınarak buzlu camlarda yankılandı. Bir eliyle Grace'in omuzlarını çaresizce kavradı, diğer eliyle de sikini serbest bıraktı. "Lütfen. Lütfen, az önce tattığım şeyi becermem gerek." Bacaklarını altına katlayan Aaron, cebinden çıkardığı korumayı uyguladı, ardından kendini tavana ve ön yolcu koltuğuna dayadı, Grace kucağına küçük bir kayma yaptığında neredeyse boşalıyordu, ikisi de ter ve zevkle kayganlaşmıştı. "İyi şaplaklanmış kıcının arkasına uzan ve beni eve kaydır. Bu sefer içine almak için benden üç pompa olmadan alacak kadar ıslaksın."

Son birkaç kelimesi bulanıktı, hassas ereksiyonunu çevreleyen pürüzsüz avuç içi ve omzunun üzerinden gönderdiği övgü bakışı yüzünden konuşma gücü azalmıştı. Adamın bir şaplak daha atma isteği uyandıran bu bakışın ardından dilini bacaklarının arasına soktu. Ama kadın yavaş bir yıkımla adamın kalınlığının üzerine çöktüğünde, adamın amcığının rahat mükemmelliğini terk etme isteğiyle birlikte bu arzu da yok oldu.

"Tanrım, Grace, kımıldama. Sadece..." Aaron burnundan nefes aldı, taşaklarındaki şişlikle zihinsel bir savaşa girişti ve başarısız oldu. "Sıkıştırmayı bırak, bebeğim."

"Yapamam," diye fısıldadı, ellerini yüzünü döndüğü pencereye dayadı, aşağı, aşağı kayarken arkalarında izler bıraktılar. "Sanırım yapacağım."

"*Tanrım*," diye homurdandı Grace ikinci orgazmıyla onun etrafında sıkılaşıırken. Ya da belki sadece ilkinin devamı. Fark etmezdi çünkü Aaron her iki durumda da ölecekti. Sonunu getirmeye çalışırken ölecekti. "Siktir et. Devam et, bebeğim. Devam et. Dayanabilirim. Dayanmam gerek."

Yine de söylemek ve yapmak farklı şeylerdi ve Aaron şimdiye kadar Grace'den beklenmeyeni beklemesi gerektiğini bilmeliydi. Kendini geriye attı, başı adamın omzuna düştü, kalçalarını hipnotik bir şekilde kaldırıp indirerek adamın sertliğini aşağı yukarı hareket ettirdi. Ondaki çıkan boğuk iniltiler saf bir çöküşü, duyularını ele geçirdi ve onu kaçınılmaz ateş arzusuna çekti. Tohumunun onun sallanan amına girmesine izin vermek ya da yapabileceği herhangi bir şekilde tutunmak, sonu işaret edecek şeyi uzatmak arasında sıkışıp kalmıştı. *Sonu. Hayır.*

Aaron dişlerini Grace'in omzuna geçirdiğini fark etmedi, ta ki Grace haykırp elini geri atarak parmaklarını saçlarının arasından geçirene kadar. "Evet," diye ısrar etti. "Evet. Daha fazla."

İçgüdüleriyle hareket eden Aaron ileri atıldı, Grace'i yüzüstü koltuğa yatırdı ve açlıktan ölmek üzere olan bedeniyle ona yüklendi. Açık ağzı Grace'in boynunda ve saçlarında geziniyor, sıcak nefesler veriyordu. "Adını sikimin üzerine dövme olarak da yaptırabilirsin çünkü o senin, sen onun sahibisin. Beni mahvetmek için gönderildin, değil mi? Beni mahvet ve sonra götür. Sensiz öleceğim. *Öleceğim.*"

Ağzından çıkan kelimeleri duydu, onları geri alamadı. Geri almak istemedi. Ama Grace'den gelecek herhangi bir tepki, yarın sabah sağlam bir şekilde kaçma şansını yok edecekti. Onsuz gideceği zaman. Hayır, onun güvence vermesiyle ya da belki de bitmek zorunda olmadığına dair bir öneriyle bile başa çıkamazdı. Tanrı biliyordu ki öyleydi. Grace'e daha fazla sevgi duymak için genişlemeye devam edemezdi, yoksa patlayacak ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekecekti. O aşk için yaratılmamıştı. Grace'in türü için değil.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Aaron bir avucunu yüzünün altına kaydırıp ve yüzünü kapattı. *Serbest kalma, serbest kalma, serbest kalma için duyduğu* amansız özlem akıl sağlığının son kalıntılarını da çalarken, pişmanlık göğsünü deldi. Ya da öyle olduğunu düşündü. Ta ki Grace'in eli onunkini kapatıp

Anlayış. Ve işte o zaman her şey - Grace'den her saniye zevk çalmak dışında - bir uçuruma doğru kaymaya başladı. Vücudu onun üzerinde yuvarlandı, karnı kışının kabarıklığı üzerinde kayıyor, bacaklarının arasına darbe üstüne darbe indiriyordu. Geri çekildi ve ona asla verilmemesi gereken ve bir daha asla sahip olamayacağı sıkı masumiyete çarptı. Etin gıcırdatılmasında, tokatlanmasında ve istismar edilmesinde birleşmiş tek bir kişiydiler. Zorlanıyor, kavıyor, homurdanıyor, Aaron insani olarak mümkün olduğu kadar uzun süre dayanıyordu. "Gidiyor olabilirim ama ben seninim. Nerede olursam olayım, senin olacağım bebeğim, hippy, Grace. *Benim Grace'im. Senin Aaron'ın.*"

Yüzünü Aaron'ın örten elinden çevirerek *evet* kelimesini fısıldadı ve tamamlanma Aaron'ın etrafında sıcak bir dalga gibi yükseldi, ciğerlerinde depoladığı oksijeni çaldı, orgazmının büyüklüğü ve ne kadar uzun süre kendini tuttuğu nedeniyle onu keskin bir acı bıçağıyla öldürdü. Acı, mutlulukla sarmaş dolaştı, basınç yavaşça -çok yavaşça- boşalıyor ve onu ıstırabın kaybı altında paramparça ediyordu. Mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla rahatlama kazanıyordu. *Tamamlanmış. Şimdiye kadar hiç tamamlanmamıştım.*

Ancak serbest bırakılmaktan kaçınmasının nedeni, kısa sürede onu dehşete düşürmek için bir canavar gibi yükseldi, Grace'in sıcak vücudu, yaklaşan kendi ölümünün ürkütücü bir sembolü olarak altında yavaş yavaş soğuyordu. Çünkü sabah olduğunda, Grace'in gördüğü o adamı geride bırakacak ve herkesin nefret ettiği kişi olmaya geri dönecekti. Kendisi de dahil.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Aaron Suburban'ın ön camından baktı ve Grace'in kendisinden uzaklaşmasını, ağaçların arasından geçerken gittikçe küçülmesini izledi. Grace en son uzaklaştığında -aynı yerde- Aaron bir açıklama almak için sürücü kapısından dışarı fırlamıştı. Ancak bu sefer aralarında hiçbir kelime geçmemişti, sadece Grace eğilip direksiyondaki beyaz parmak eklemelerini öpmüş, sonra da kapıyı açıp tüm soğuğu içeri almış ve kendi sıcaklığını uzaklaştırmıştı.

Soğuk. Kadın tamamen gözden kaybolduğunda beyninin kabul edeceği tek şey buydu. *Hepsi bu, millet.* Eğer gözlerini yeterince kısarsa, muhtemelen kendi hayaletinin -uyandırdığı adamın- onun peşinden gittiğini görebilirdi. Ölmüş olması mantıklı olurdu, ruhu daha yüksek bir düzleme taşınmıştı, çünkü hiç bu kadar az canlı hissetmemişti. Uyuşukluk kafatasının tepesinden başlıyor ve kenarlarına stratejik olarak ağırlıklar dikilmiş, çözülmekte olan bir battaniye gibi aşağıya doğru sarkıyordu. Aşağı, aşağı, aşağı, ta ki hiçbir zihinsel komut ya da motivasyon çabası onu Suburban'ı vitese takmaya zorlayamayana kadar.

Gitmesi gerekiyordu. O uçağa atlarken Belmont, Peggy ve Sage'in New York yolculuklarına devam etmek için Suburban'a ihtiyaçları olacaktı. Ama örtülü battaniye Aaron'u koltuğun üzerinde kımıldamaz bir cisme dönüştürerek çekmeye, sürüklemeye devam etti. Arabayla uzaklaşmak Grace'i geride bırakmanın, yoluna devam etmenin, sanki birdenbire ortaya çıkıp dünyayı o kadar da berbat bir yermiş gibi göstermemiş gibi davranmanın son adımı olacaktı. Eğer onun gibi doğuştan iyi insanlar varsa, onun gibi insanlar teraziyi dengelemek için mi vardı? Olasılıkları eşitlemek için mi? Çünkü şu anda yaptığı her hareket onun temsil ettiği tüm pozitifliğe doğrudan bir saldırı gibi geliyordu ve bu şekilde yaşamaya devam ederse... kahretsin, boşluğa düşecekti. Onsuz çok boş.

Ama Grace boş olmayacaktı. Dolu ve sevgi dolu kalmaya devam edecekti, özellikle de o etrafta yokken. Kariyeri, geliştirdiği kinizm Grace'in güzelliğini bozmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve bunu bilerek yaşaması mümkün değildi. Bir

Her gün Grace'e bakar ve onun kendisini izlediğini, "*Kendisiyle nasıl yaşıyor?*" dercesine onu izlediğini görürdü.

Ve en kötüsünü bile bilmiyordu.

İhtiyacınız olan tek şey kendinizsiniz.

Sen sadece doğanı kucaklıyorsun. Senin gibi biri.

Aaron babasının sözleri zihninden geçerken irkildi. Adam, Aaron'un yöntemlerini Jump Street'ten çağırmıştı, değil mi? İşte buradaydı, New York'ta kariyerini ilerletmek için sevdiği kadını geride bırakıyordu. Neredeyse şiirseldi.

Öfke ve haklı kendinden tikslenme, mağarasından çıkan bir ejderha gibi yükseldi ve Aaron'un ensesinden aşağı ateş püskürdü. Elleri titreyen toplar halinde sıkılaştı, kol kasları yemin edene kadar -umuyordu ki- derisini yırtacak kadar esnedi. Asit boğazında hayal kırıklığıyla karıştı, şimdiye kadar hazırlanmış en ölümcül kokteyldi, tadı ağzını açık bırakana kadar, kavrulmuş iç kısımlarına serinlikle vurmak için onu hava emmeye zorladı. Ama işe yaramadı. Yumrukları birbiri ardına direksiyon simidiyle buluştu, ardından da başı.

"Grace."

Kafasının içinde bir çılgınlık ama sadece kırık bir fısıltı olarak ortaya çıktı. Uzun dakikalar boyunca, hız göstergelerinin arasında sıkışıp kalmış, arkasından bakan sefil adama aval aval baktı. Sonunda gözleri kapandı, Grace'in tarlada dans ettiği görüntüler kafasının içinde ağır çekim balerinler gibi dönmeye başladı. Yine de görüntü çok mutluydu ve bir daha asla mutluluk hissetmek istemiyordu. Bu sadece sulandırılmış, lanet bir taklit olurdu. Bu yüzden dans eden yaşam kaynağını damgaladı ve Grace'in dolap zemininde bacaklarını göğsüne çekmiş daha karanlık bir görüntüsünü yarattı.

"Eninde sonunda onu oraya koyacaktın... tam oraya... yine."

Belki bir dahaki sefere Grace'i inciten onun sözleri olmazdı. İletişim *eksikliği* olabilir. Ya da ne zaman şefkate ihtiyacı olduğunu anlayamaması. Ya da kariyerinin içine çekilip ona yeterince zaman ayıramaması. Binlerce farklı olasılık vardı ve hiçbirisi geçmişe kadar etkili olamazdı. Benzin kokusu gibi havada asılı kalmış, midesini bulandırmıştı.

Uyku yükselip Aaron'un bilincini çalmaya başladığında, merhametli uyuşukluğu memnuniyetle karşılayarak gelmesine izin verdi.

* * *

Aaron geç saatlere kadar uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, uyandığında onu kr eden güneş ışığı neredeyse alnına yapışan direksiyon simidinden daha fazla kafa karıştırıcıydı. Işık hızla içeri girip onu kr ederken keskin bir ağrı her iki göz çukuruna da saplandı ve iki kolunu da içeri girmesini engellemek için yukarı kaldırdı. Sonra bir önceki geceyi hatırladı ve her iki uzvu da sanki biri onları vurmuş gibi düştü.

Tanrım. Senatörün güvenlik ekibinden biri ormana girip onu *gerçekten* vurmadan önce oradan çıkmalıydı. Aaron bile fiziksel güvenliğinin sağduyusunun sadece küçük bir kısmını oluşturduğunu kabul edebilirdi. Zihinsel güvenlik kesinlikle ilk sıradaydı. Dün gece hareket tarzı netti ama bu sabah her şey kamyonu çevreleyen soğuk, donmuş zemin gibi iki kat daha keskin görünüyordu.

Aaron'ın koltuğunun yanında cep telefonu titriyordu. Peggy. Muhtemelen nereye gittiğini merak ediyordu. nn de muhtemelen toplanmış ve hazır olduğu Suburban'la kampa ne zaman döneceğini merak ediyordu. Gitmek için. Tıpkı Grace'i terk edeceği gibi. Iowa'nın küçülmesini bir uçağın penceresinden izlemek. Birbirlerini bir daha görürlerse, kurdukları bağın yerini resmi selamlaşmaların ve... mesafenin alacağını biliyordu. Çok fazla mesafe.

Aaron'un midesi şiddetle kasıldı ve yetersiz içerik yapraklarla kaplı zemine boşalmadan önce sürücü tarafındaki kapıyı zar zor açtı. *Tanrım.* Tanrım, titriyordu, berbat bir haldeydi. Kamyona geri tırmanıp kontağı çevirirken elleri titriyor, ağzını siliyordu. Bir kez daha, güneş görüşüne saldırdı, bu yüzden vizr aşağı çevirmek için uzandı-

Annesinin günlüğü düştü, direksiyondan sekerek kucağına indi. *Bu da neydi böyle?* Defteri bavulunda güvenli bir şekilde kilitli bırakmıştı; yoksa defter bacaklarını çıkarıp kendi başına Suburban'a mı girmişti? Aaron defterin ortasına yakın bir yerde belirli bir sayfaya kadar açık olduğunu fark ettiğinde gözleri kısıldı. Ya birisi boş zamanlarında günlüğü okuyordu ya da bulması için gneşliğe bırakmıştı.

Belki ormandan çıkmak Grace'i terk etmek anlamına geldiği için oyalanıyordu, belki de sadece kendi mutsuzluğunun içine gömülmek ve asla ayrılmamak istiyordu. Sebep ne olursa olsun Aaron defteri eline aldı ve Miriam Clarkson'ın tanıdık, karmakarışık el yazısını okumaya başladı.

Kibirli bir kadın olduğumu asla inkar etmedim. Çünkü bu doğru. İstedğim zaman ödüllü bir pislik oluyorum. Belki bir gün mutfak dünyası değişecek ve bu kadar erkek egemen olmayacak, ama ben yardım almadan mükemmelliğe ulaşmak için kendimi paraladım ve bazen de eğlenmeyi seviyorum.

Kibir genim üç çocuğu atladi ama Aaron'un ruhuna sıçradı...

Aaron burnundan derin bir nefes aldı ve günlüğün direksiyona düşmesine izin verdi. İşte geliyor. Geleceğini hep biliyordu. *Sadece üstesinden gel.*

Ama Aaron'un kibrinin limon gibi bir yanı var. Ben şişirilmiş özgüvenimden zevk almaya meyilliyken, Aaron bunu diğer her parçasını korumak için kullanıyor. Siz (bunu okuyan her kimse - kilo mu verdiniz?) bunun suçunu benim üstlendiğimi duyunca şok olacaksınız. Aaron'ın içe dönmeye başladığı günü tam olarak tespit edebilirim. Belmont'un eve gelip kapıyı kardeşinin suratına kapattığı ve bir daha dışarı çıkmadığı gün herkes için çok zor oldu. Doğuştan iş bitirici olan Aaron bunu herkesten daha fazla hissetti. Zeki annesi bile. Belki de kendime her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermekle meşgul olduğum için ailemin dallarının eğilmeye başladığını göremedim. Kötü anlamda çarpık değil, sadece daha zor bir yola sapmışlardı.

Aaron dünyayı yönetmek için doğmuştu ama daha dikkatli olsaydım, bir şef kadar iyi bir anne olsaydım, görürdüm. Aslında dünyayı istemiyordu. O sadece dünyanın, etrafındaki herkesi mutlu edecek yönde dönmesini istiyordu. Ve bu olmadığında, olamadığında, sadece kendini yatıştırmakla yetinmek zorunda kaldı. Bazen Aaron'a bakıyorum ve bu izole edici döngüden gerçekten memnun olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ve merak ediyorum. Sadece tekrar dışlanmamak için bir yol mu buldu? Kimse onu suçlayabilir mi?

İşte iyi haber. Dünyaya hükmetmek için doğan insanlar eninde sonunda bir şeyleri anlarlar. Belki de dünyanın göreceli bir kavram olduğuna karar verirler. Belki bir insan, belki küçük bir yer ya da gezegenin her bir santimetrekaresi. Her neyse, onlarıdır. Aaron, farklılıkları kaç kez belirtilirse belirtilsin ya da

irdelendi. İşler zorlaştı diye kardeş ya da evlat olmaktan asla vazgeçmedi. Dayanmaya çalıştı çünkü bir hükümdar böyle yapar. Hükmederler. Benim oğlum yönetir.

Aaron sürücü koltuğuna yaslandı, aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi göremiyordu. Annesinin bakışları gözünün önünden gitmiyordu. Her zaman hayal kırıklığı ya da... onun sert, saçmalıktan uzak bakış açısı karşısında şaşkınlık olarak yorumladığı bakışlar. Duygularını dile getiremeseler bile renkli parti maskeleri gibi takan kardeşlerinden kilometrelerce uzaktaydı. Miriam onunla gurur duyuyor muydu? Onun yerine kendisi mi hayal kırıklığına uğramıştı?

Kuralları oğlum koyar. Boğazı tikanana kadar daraldı ve Suburban'da yanında kimse olmamasına rağmen sesi öksürükle gizlemeye çalıştı. Kahretsin, kendini çok hafif hissetti. Birdenbire. Sanki helyumla şişirilmiş gibiydi. Ve Suburban'da yalnız olmak *istemiyordu*. Grace'in yanında oturmasını istiyordu, böylece defteri ona uzatabilir, ona bir tür huzur vermek için cesur bir girişimde bulunan kelimeleri okumasına izin verebilirdi. *"Haklıydın"* demek istedi. *O iyiyi gördü. O da senin gibi iyiyi gördü, hippi.*

Ama bunu yapamazdı, çünkü Grace orada değildi. Olması gereken yerde dev bir boşluk oturuyor, pembe dudakları ve yeşil gözleriyle ona gülümsüyordu. Onun yokluğunun yanlışı göğsünün ortasına bir koçbaşı gibi çarptı. Annesi bir konuda yanılmıştı. Aaron dünyayı yönetmek istemiyordu. Etrafında yarattığı dünyayı değil. Yalnız da değildi. Grace'in ona dünyasının her yönünü, her köşesini göstermesini istiyordu, böylece onu onun yanında yönetebilecekti. Onunla birlikte. Her zaman onunla. Ve eğer Grace onda iyi bir şeyler gördüyse, Aaron haklı olduğuna güveniyordu. Onu incitme, lekeleme ya da hayal kırıklığına uğratma yeteneğinin içinde var olmadığına güvenmek zorundaydı. *Lütfen var olmasına izin verme.*

Aaron elindeki defteri hissedemiyordu. Uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp kuyuya düştü ve gaz pedalının altına sıkıştı. Ya da en azından öyle sanıyordu, çünkü zaten bütün gece bağlı kalan emniyet kemerini kurcalamakla meşguldü. Beceriksizlikleri arasında küfretti -Gerekirse arabadan çıkmak için naylon kayışı koparmaya hazırım.

Grace'e ulaşmalıyım. Grace olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Grace iki parmağını alnına bastırdı ve bu basıncın odanın dönmesini engellemesi için dua etti. Bir gece önce aptallık etmiş, eve gelmiş ve kız kardeşinin aylar önce mutfakta özenle stokladığı kırmızı şarap şişesini açmıştı. Planı bir bardak tüketmekti, sadece damarlarındaki acının genişlemesini durduracak kadar, bir patlamayı kaçınılmaz kılacak kadar. Vücudunun parçalarının odanın her tarafına dağılmasıyla sonuçlanacak bir patlama. *Görünüşe göre patlamış.* Adli tabip, Costco'dan aldıkları endüstriyel boyuttaki toz tavalarıyla onu süpürürken ailesine böyle diyecekti.

Dudaklarından histerik bir kahkaha fışkırdı ve şakaklarındaki zonklamayı, boğazında mide bulantısı hissedene kadar artırdı. Öne doğru eğildi ve başını kalçalarının arasına yerleştirdi. Nefes al. Nefes al.

Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu düşünmek zordu - gerçekten zordu. Babası tarafından uyandırılmış ve oturma odasına çağırılmıştı, orada yarım düzine çalışanın dolaştığını görünce şaşırmıştı. Beş dakika boyunca konuştuktan sonra bile ondan ne istedikleri hakkında gerçek bir bilgi edinememişti. Kalbinin parçalandığı günün ertesi sabahı kim ondan ne isteyebilirdi ki? İletişim kurmak şöyle dursun, uyanık olmak bile canını yakıyordu. Merhaba demiş miydi? Onlara kahve ikram etti mi? Hayır... hayır, bornozunun içinde ağlamamaya, kusmamaya ya da patlamamaya çalışıyordu.

Hepsi bu kadar.

Aaron neredeydi? Çoktan gitmiş miydi?

Karnındaki çukurdan acınası bir hıçkırık yükseldi, ama onu yumruğuyla yakaladı, tekrar doğrulup babasına odaklandı. Onu her gördüğünde daha az tanıdığı babasına. Babaların kızlarının hasta olduğunu fark edip yardım etmeleri gerekmez miydi? Daha iyi olması için bir şeyler yapmaları? Çünkü hayatında hiç olmadığı kadar hastaydı ama belirtilerin hiçbirisi görünür değildi. Öyle olmalarını diledi. *Yaralar olmasını* diledi.

"Uh..." Grace bornozunu daha sıkı çekti ve kendisine öğretilen ama nadiren yaptığı şekilde ayak bileklerini çaprazladı. "Bu ne demek oluyor? Baştan başlayabilir misin?"

Babasının omuzları dramatik bir iç çekişle çöktü. "Bu sabah dinleme havasında olmadığımız için hemen konuya gireceğim." Öfkesini sabırla yatıştırmaya çalışıyordu; başı çarparken ve ağzı kuruyken bu kolay değildi. -Grace hızlıca başını salladı ve babası devam etti. "YouthAspire'da yaşanan trajedi. Yıllardır o günkü varlığının kabul edilmesini istiyordun. Sana bunu vermek istiyorum. Bundan da öte, gölgelerden çıkmanı istiyorum. Bu kampanyada daha görünür bir rol almanı istiyorum."

Örümcek ağlarından birkaçı temizlendi, sadece umut ve... kafa karışıklığının içeri sızmasına izin verecek kadar. "Anlamıyorum. Şimdi mi? Bu sabah mı?"

"Bu dünyada işler böyle yürür Grace. Zamanlama her zaman uygun olmayabilir, ama bir fırsat eline geçtiğinde onu değerlendirmek, yakalamak çok önemlidir."

Bir konuşma mı yapıyordu? Grace odayı taradı, beklenti havasını not aldı. Duraklatılmış hareketlilik. Sanki babası da dahil olmak üzere hepsi harekete geçmek için bekliyordu. Birden Aaron'ı o kadar çok arzuladı ki gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. Neler oluyordu burada? "Adımın olanlarla anılmasını hiç istemedim. Neden..." Bir sonraki sorusunun cevabından korkarak yutkundu. "Nasıl devam etmek istiyorsunuz?"

"Pekala." Kravatını düzeltti. "Sanırım bugünlerde yaptığım her şeyin medya tarafından üzerine gidileceğini biliyorsunuz, bu yüzden en iyi hareket tarzının ifşaata doğrudan yaklaşmak olduğuna inanıyoruz." Grace'e doğru birkaç adım attı, çömeldi ve onun elini tuttu. "Artık kendini saklanmış hissetmeni istemiyorum, bu yüzden bu sabah sessiz bir röportaj ayarladım. Gösterişli ya da abartılı bir şey olmayacak. Soruları çoktan onayladık ve korkacak bir şey yok." Onun kolunu okşadı. "Ama eğer bunu istemiyorsan-"

"Hayır," demekte acele etti Grace, bu nadir sevgi gösterisi karşısında irkilmişti. "Sanırım diğer herkesin bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Grace." Körelmiş duyuları, babasının ses tonunun sıcak mı yoksa... tepeden bakan mı olduğuna karar vermesine izin vermiyordu. "Her şeyi hassas bir şekilde ele almalı, halka doğru mesajı verdiğimizden emin olmalıyız."

"Bir mesaj göndermek istemiyorum," diye fısıldadı. "Buna hiç ihtiyacım olmadı." Kapı çalındı. Herkesin şüpheyle tepki vermesi Grace odadaki yoğun gerilimin aşırı farkındaydı. Eğer böyle olsaydı

içeri girdiğinden beri? Ondan *gerçekten* ne istiyorlardı? Kapının bir kez daha ısrarla çalınması ve ardından tanıdık bir sesin adını haykırması Grace'in kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Ayağa fırladı, kafatasının önünde yeni bir çekiç darbesi başladı ama çok rahatlamıştı, umursamayacak kadar... uçmuştu. Aaron'un *orada olması onu uçurmuştu*.

Babası Aaron'ın gelişi karşısında en ufak bir heyecan duymuş ya da şaşırmış gibi görünmüyordu. Yine de Grace'in bu tepkiyi inceleyecek zamanı yoktu. Aaron'ın içeri girmesine izin vermek, alevli bir bok gibi görünse de görünmese de, aklındaki ilk ve en önemli şeydi. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Umurunda olmazdı. Ama kız babasının kaskatı kesilmiş halini aşır kapıya yönelmeye çalıştığında, babası bir eliyle dirseğine sarıldı. Babası güvenlik görevlilerinden birine, "Git onu içeri al," diye talimat verdi. "Otur," dedi Grace'e. Sonra da gülümseyerek emrini yumuşattı. "Lütfen."

Yastıklara gömülmekten başka çaresi olmadığını düşünen Grace, dikkatini girişe vermiş, Aaron'ı bir an olsun görebilmek için bekliyordu. Bir an sonra Aaron köşeyi dönüp vahşi gözlerle onu süzdüğünde bunu anladı. Grace'in kaygısı Aaron'ın şaşkınlığı karşısında daha da arttı. Dün geceyle aynı kıyafetleri giymiş olan Aaron solgun ama kararlı görünüyordu. Ta ki adamlarla dolu odayı görene ve gözle görülür bir şekilde sinirlenerek aniden durana kadar.

Yorgunluktan daha az parlak olmayan altın sarısı kahverengi gözleri onunla takım elbiseliler arasında gidip geliyordu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Babasının yüz ifadesinden öfke okunuyordu. "Kızım seni ilgilendirmez, Clarkson. Artık değil." Saatini kontrol etti. "Yetişmen gereken bir uçak yok mu?"

Aaron cevap verme zahmetine girmedi, belli ki hâlâ ilk sorusuna takılıp kalmıştı. "Bornoz giymiş, kendi oturma odasında, etrafı erkeklerle çevrili. Bu beni ilgilendirmiyorsa bile en azından seni ilgilendirmeli."

Duruma kendini kaptırdığı için kısaltılmış kıyafetini unutmuştu ama şimdi aşağıya baktığında, ellerinin kumaşın içinde nasıl kenetlendiğini, onu göğüslerinin ve boynunun üzerinde nasıl tuttuğunu, tutuşunun nasıl titrediğini fark etti.

"Ama konu açılmışken," diye devam etti Aaron, bakışları Grace'e kaydı, güven verdi ve yumuşadı. Grace'in daha önce hiç görmediği bir şekilde yumuşamıştı. "Hâlâ benim işim olmak istiyorsa bu ona bağlı."

Grace tekrar ayağa kalkmaya başladı, ona ulaşmak için kanepenin üzerinden atlamaya hazırды. Belki anlamı *-benim işim-* hâlâ biraz belirsizdi ama Aaron'ı *tanıyordu*. Yüzündeki ifadenin büyük bir anlama geldiğini

biliyordu. Çok *büyük bir* şey. Ve ona yaklaşıp içini dökmesine yardım etmesi gerekiyordu. Onun

Babası elini omzuna koydu ve Grace onu başından savmaya çalışsa da babasının söyledikleri Grace'in olduğu yere çakılıp kalmasına neden oldu.

"Pekâlâ, Clarkson. Bu işi kolaylaştırmak için sana bir şans verilmişti ama beni burada zor durumda bırakıyorsun." Anı sinirlerini örtmeye çalıştığını görebildiği Aaron da dahil olmak üzere, odadakiler beklentiyle hazırlandı. *Sorun yok, diye bağırarak istedi. Sen burada olduğun sürece her şey yolunda.* Ama babası Aaron'a göndermeye çalıştığı diyalog balonunu patlattı. "Benim için değerli olduğunu kabul etmekte bir sakınca görmüyorum Clarkson. Maaş bordromda sana ihtiyacım var. Ama ailemin işlerine karıştığında çizgiyi aştın. İşimize devam edebilmemiz için seni diğer tarafa geçireceğim. Kişisel bir şey değil."

Babasının eli Grace'in omzunda çimento gibi hissediliyordu, bu yüzden yan çizdi ve sanki suda sürükleniyormuş gibi yavaşça düşmesini izledi.

"Grace." Babasının işaretiyle başını kaldırdı. "Baban olarak uzun zamandır senden esirgediğim şeyi sana vermeye çalışıyorum. Seni böylesine güçlü bir genç kadına dönüştüren bir şeyden adını silmeye karar vermemeliydim. Aaron burada çünkü benim için çalışan biri olarak senin deneyimine ışık tutmanın akıllıca bir siyasi hamle olmadığını düşünüyor."

"Bu saçmalık," diye çıkıştı Aaron.

Grace'in babası başını eğdi. "Grace'in deneyimlerini ortaya dökmeyi önerdiğimde, bunu kaldıramayacağını iddia ettiğinizi inkâr mı ediyorsunuz? Sanırım tam olarak 'Ona vermemiz gereken koçluk eğitimini kaldıramaz' demiştiniz. Bana onu Diane Sawyers'ın kanepesinde hayal edip edemeyeceğimi sordunuz, ki tesadüfe bakın ki bu sabah orada oturuyor olacak." Ardından gelen duraklama sağır ediciydi. "Söylediğiniz herhangi bir şeyi uydurdum mu?"

Grace'in ayaklarının altındaki zemin lastiğe dönüştü. Yoksa bacakları mıydı? Ayakta durmak bir çabaya dönüştü, ama kalbindeki bükülmenin devam etmesine izin vermeyi reddederek zayıflığı kovdu. *Kırılma.* Kırılmayacaktı. Aaron gözleriyle ona umutsuzca yalvarırken, onun dışındaki her şeyi görmezden gelirken olmazdı. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki, babasının suçlamaları sadece dış yüzeyde küçük bir çentik oluşturmuştu.

"Bunu seni korumak için söyledim Grace. Seni köpekbalıklarına atmalarını istemedim. Hâlâ da istemiyorum." Yer değiştirdi, ellerini kaldırdı, sanki kendisinden Grace'e uzanan görünmez cankurtaran halatını yakalamaya çalışıyordu. "Bunları söylediğim için özür dilerim. Üzgünüm ama onları kastetmediğimi biliyorsun."

Sıcaklık Grace'in omurgasından aşağı kaydı. Biliyordu. Hem kalbi hem de içgüdülerini, odadaki Aaron'a yönelik muhalefetin sesinden daha yüksek bir sesle ona güvence verdiğini haykırıyordu. Ve Ray Solomon'dan beri gerçekten yapamadığı bir şeyi yapacaktı. Kusurlu bir insana tamamen ve geri dönülmez bir şekilde güvenecekti. Ne olursa olsun, bu işte birlikteydiler. Aaron'ı kendi içindeki iyiliği görmeye zorlamak Grace'in bir şeyi fark etmesini sağlamıştı. İçgüdülerine yeniden güvenmeyi öğrenmek için uzun zaman harcamıştı ve şimdi kendine inanma zamanıydı. Aaron'a inanarak.

Bir keresinde ondan şüphe etmiş, Aaron'ı bir canavarla kıyaslamıştı ve bu hayal edilebilecek en kötü hataydı. Onu tekrar incitmek söz konusu bile olamazdı. Sevdiği bu adam hem aklını hem de kalbini kandıramazdı. Aaron'a başını sallayıp dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirmesine izin verdiğinde, Aaron ona doğru sendeleyerek yürüdü. *Haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum.*

"Aaron Kaliforniya'daki son işinden kovuldu, Grace. Bundan haberin var mı?" Aaron'ın ilerleyişi durdu ve Grace'in nabızı da öyle. *İşte bu.* Bu küçük gizemi unutmuştu. Başından beri şüphelendiği şey Aaron'ın onu kendinden uzaklaştırmasının ana nedeniydi. Grace hiç düşünmeden uzanıp babasının ceketinin kolunu çekiştirdi, amacı ona sessiz kalmasını, her ne ise önemli olmadığını söylemekti ama o yine de devam etti. "Patronunun karısıyla yatmış. Bir *senatörün karısıyla.*"

O izledikçe Aaron bitkinleşti, yenilgiye uğradı. Göz kapakları onun zihnine ulaşmasını engellemek için düştü, omuzları çöktü. Bir eliyle ağzını kapattı ve arkasını dönüp gitti bile. Onun enerjisinin yokluğunu o kadar derinden hissediyordu ki, dün geceki vedadan daha çok acı veriyordu. Babasının verdiği bilgiye gelince... hoşuna gitmemişti. Nefret etti. *Nefret ediyordu.* Aaron'ın kendisinden başka biriyle birlikte olması fikri? Mantıklı gelmiyordu. Gerçek gibi gelmiyordu. Gerçek *değildi.*

Gerçek değildi. O kötü kararı verdiğinde gördüğü Aaron *o değildi.* Bunu derinden hissetmişti. Dahası, ona ne olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ona izin vermemişti. Ve şimdi aralarına sokmaya çalıştığı kama göğsüne saplanıyordu. Öldürmek için yaralanmıştı. Onun için değiştiğine inanacak kadar saf mıydı?

Hayır, değildi. Onu *tanıyordu.* Birbirlerini tanıyorlardı. Burada kandırılmazdı.

"Yaptığı şey bu Grace. Tanrı biliyor ya, onun aklının çalışma şeklinden faydalanıyorum ve eğer ofiste bir fark yaratmaya bu kadar hevesli olmasaydım

Bu ülkede olsaydım, başarıya giden başka bir yol bulurdum."

Sanki duyuları bir yontma bıçağıyla keskinleştirilmiş gibi, her şeyi duyabiliyordu, konuşulan kelimelerdeki her titreşimi. Babasının sesindeki sahte teslimiyeti. Başka bir adamı kesip biçerkenki rahatlığı. Kimin yararına? "Muhtemelen ne yaptığını kendisi bile kabul etmemiştir, tatlım. Son görevinde yaptığı gibi ailemden biriyle yakınlaştı ve senin durumunu kendi çıkarları için kullandı. Bu vicdansızlık. Ne yazık ki, bu aynı zamanda politika. Bu sefer onun hedefi olduğunuz için üzgünüm. Onun ilk hedefi değildiniz ve muhtemelen son hedefi de olmayacaksınız. Onunla New York'ta daha güvende olursunuz."

"Dur," diye homurdandı Grace. "Sadece dur."

Kız konuşurken Aaron sarsıldı, bakışları tamamen kararmadan önce tüm yakıcı acısıyla onu yaktı. Boş. Sanki en başından beri hiç orada olmamış gibi. Sanki babası doğruyu söylemişti ve sonunda rol yapmayı bırakmıştı. Hayır. *Hayır*, kandırılmayacaktı. Tekrar olmaz. Geçen seferki gibi olmayacaktı.

Uyandığı pus tamamen dağıldı ve babasının varlığı -çalışanların varlığı- mükemmel bir anlam ifade etmeye başladı. Uzun zamandır birlikte yaşadığı olayın anıları... babası bundan bir avantaj elde edecekti.

Babasının ihanetinin acısını bastırmaya çalışan bir öfke dalgası Grace'in kanını kamçıladı, ama herkese misafirhaneden çıkmalarını emredemeden Aaron ona son bir kez baktı ve çıkışa doğru geri geri gitmeye başladı. Kafa karışıklığı ve inkâr Grace'in tereddüt etmesine neden oldu... ve lanet olsun, bu ona pahalıya mal oldu.

Grace'in babası bir kolunu omzuna atarak onu kendi tarafına doğru çekti ve saçlarına ebeveyn tesellisi fısıldadı. Çalışanlar etrafındaki safları sıklaştırdı. Bu sırada başını sallayarak Aaron'un kapıya yaklaşmasını izledi. "Hayır."

Ön kapının kapanma sesi, Grace'in daha önce hiç yaşamadığı türden bir öfke patlamasına neden oldu. Boğuk bir çığlık atarak babasının kollarından kurtuldu ve onu geri çekmeye çalışan ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. *Gitmesine engel oldu.* "Sen." Boğazındaki yumruyu yuttu ve parmağıyla yaşlı adamın göğsünü hedef aldı. "Her şeyden sonra, Ray Solomon'dan sonra, terapi seanslarımı etkiledikten sonra..."

beni tekrar bu şekilde manipüle etmek için?" Titreyen bir hıçkırık zayıflamış savunmasını kırdı. "Sen benim babamsın."

Grace, babasının omzunun hemen ötesindeki çalışanın yüzündeki şaşkınlığı belli belirsiz fark etti. Suçlamaya değil, suçlamayı yapacak kadar zeki olmasına şaşırmıştı. "Evet, ben senin babanım," diye devam etti senatör. "Manipülatörün az önce gitti. Seni korumaya çalışıyorum."

"Hayır," diye fısıldadı başını sallayarak. "Konuşmalarından birinde bile arkada -ailemle birlikte- oturmama izin vermedin. Şimdi birdenbire spot ışıklarının altında olmamı mı istiyorsun?" Gözlerinden dökülmek üzere olan nemi geri püskürttü. "Bu ani merhametine inanmıyorum. Seni satın almıyorum."

Şerefine, babasının gözlerinde bir şey söndü, adem elması aşağı yukarı kaymaya başladı. Orada bir pişmanlık vardı ama çok geç kalmıştı. Grace acele etmezse o da geç kalacaktı.

Kıyafetinin kısılalığını unutan Grace, çıplak topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya doğru koştu, kapıyı açıp soğuk hava dalgasını savurdu. Hemen Aaron'ı gördü, başı eğik, gelişigüzel park edilmiş Suburban'a doğru yürüyordu. Onu ve sevmeye başladığı arabayı görmek bile Grace'in nabzını hızlandırdı. "Bekle," dedi boğuk bir fısıltıyla, merdivenlerden hızla inerek. "Bekle."

Aaron'un omuzları sertleşti ama yürümeyi bırakmadı. Aksine, daha hızlı hareket ederek sürücü tarafındaki kapının kilidini açtı ve çekerek açtı. "İçeride olmalısın Grace. Üzerinde hiçbir şey yok." Parmak eklemleri kapının kolunda bembeyazdı. "Kız kardeşine ya da annene git -kim yardım edecekse- ve arabalarını ödünç al. Ben bu işi bir şekilde halledene kadar bir yere git, anlıyor musun?" Koca sırtı gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Donacaksın, Grace. *Git.*"

Çadırında neredeyse aynı komutu verdiği geceye geri dönüş zihnini işgal etti. "Beni ısıtmak istiyorsan, bana sarılsan iyi edersin."

Aaron'un ona yönelttiği bakış öylesine inançsızlık ve öfke doluydu ki, bir adım geri çekildi. "Ciddi misin sen?" Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu, onunla ormanda dans eden adamdan eser kalmamıştı. Gitmişti. "İçeriye dinliyor muydun? Babanın söylediği tüm o şeyler doğrudu. *Hepsi doğrudu.* Ve en kötüsü ne biliyor musun?" Gözleri alev alev yanıyordu, cevap beklemedi. "O kadına karşı *hiçbir şey* hissetmedim. Evet demek zorunda değildim. Bunun yanlış olduğu aklıma bile gelmedi. Evli ve çocuklu bir kadın ve bu aklımın ucundan bile geçmedi Grace. Bir kez bile."

"Peki ya şimdi?" diye fırlattı ona, kıskançlığını, üzüntüsünü ve sempatisini görmezden gelerek. "Bana bak ve bunun için kendinden *nefret* etmediğini söyle."

Beyaz bir nefes yüzünü gizledi, ama kadın cevabı onun cam gibi gözlerindeki ıstırapta yakaladı. Zaten bildiği bir cevaptı bu. Ama bunu yüksek sesle dile getirmeye hazır değildi. "Gerçekten hâlâ orada durup bir piç olduğumu inkâr etmemi mi bekliyorsun? Bir hain?"

"Hayır." Grace havada asılı duran buğunun içinden onu izledi, ses tonundaki kendinden nefret yüzünden boğazı ağrıyordu. "İçeri gelmeni ve benimle bunların hiçbirisi olmamanı bekliyorum. Hiçbir zaman onlar olmaman gerekiyordu. Ve artık bitti. Bitmesine izin ver."

Kahkahası mizahtan yoksundu, bir daire çizerek dönerken sürücü tarafındaki kapıya bir yumruk attı ve metali göçertti. "Neden bu kadar kolaymış gibi konuşuyorsun biliyor musun Grace? Öyle olmasını *istiyorsun*."

"Bu da ne demek şimdi?" Havadaki ve onun içindeki soğuk nedeniyle sesinde bir titreme vardı ve Aaron'un tepkisini izledi. Onun çıplak ayaklarıyla karda mücadele edişini izledi. Ceketini çıkarıp sıcaklığını omuzlarına bıraktığında Grace'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. O oradaydı. Sadece ona ulaşması gerekiyordu. "Bana ne demek istediğini söyle."

Aaron o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki Grace fırsatının elinden kayıp gittiğini görebiliyordu. Onun çok zeki gözlerinin ardında her zaman dönen o çarkları görebiliyordu, o gözlerin şefkatle yumuşadığını ve şehvetle dolup taşıdığını görmüştü. Ama şimdi bu özelliklerin hiçbirisi yoktu. Sadece hesaplama vardı. Ve bir hançerle birlikte derinlere gömmeden önce, altın sarısı kahverenginin içinden geçen kısa, uçup giden bir pişmanlık. "Dünyayı olduğundan daha iyi görüyorsun. Yanlış insanlara güveniyorsun." Başının üzerinden baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. "Baban haklıydı. Artık bilinçli bile değilim. İhtiyacım olan şeyi elde etmenin bir yolunu görüyorum ve onu alıyorum. Ben-" Döndü ve sürücü koltuğuna tırmandı, anahtarları kantağa soktu, hareketler sarsıntılı, doğal değildi. Kapalı. "Beni olmakla suçladığın canavarım, Grace. Ve sen de kolay bir avdın."

Acı ortasını dağlarken bile uzanıp kapının çarpmasını engellemeyi başardı. "Bir konuda haklıydın. Sen bir yalancısın."

İşte orada. Aaron'ın başı dönüp vücudu gerildiğinde onu gördü. Sevdiği adamı ve tüm çıplaklığıyla kendinden şüphe duyduğunu. Ama tüm varlığıyla istediği o adam çok hızlı gitmiş, aralarındaki kapıyı kapatıp uzaklaşmış ve onu karda kırık bir halde bırakmıştı.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Aaron telefonunu kapattı ve nereye düştüğünü umursamadan bir kenara fırlattı. Yolculuğun ilk on dakikası boyunca tek odak noktası haber bültenine bir dalga göndermek olmuştu. Grace'e evinden ayrılması için biraz zaman vermek istiyordu.

-ve kendisine daha iyi bir fikir düşünmek için biraz zaman kazandırdı- aradı ve Grace ile televizyonda yapacağı röportajı iki saat erteledi. Tanrı'ya şükür adını tanımışlar ve Pendleton kampanyasında uygun yetkiye sahip olduğunu varsaymışlardı, çünkü sorgulanmamıştı bile. Hatta daha sonraki uçuşun kendileri adına ayarlanmasına bile minnettar olmuşlardı. Aaron hiç tereddüt etmeden kendi kredi kartından bir uçuş rezervasyonu yaptırmıştı.

Görev tamamlandığında ve odağı artık başka yöne kaymadığında Aaron'ın kafası yeniden yanmaya başlamıştı. Filizlenmeye çalışan her düşüncenin dumana karışırken çıkardığı çatırtı ve yanık sesleri de bundan kaynaklanıyor olmalıydı. Sadece Grace'i görebiliyordu. Gözlerindeki yaşları, burnundaki kızarıklığı. Ayaklarına kırmızı sarmaşık gibi tırmanan soğuğu. Bir pala alıp onu parçalara ayırmadan önce ona duyduğu güveni. Siktir. *Lanet olsun.* Aaron kendini uyuşturmak ya da kafatasını saran alevleri söndürmek umuduyla arabanın camını indirdi, dondurucu havanın içeriye girmesine izin verdi, cildini buzlandırırdı, kan akışını yavaşlattı.

Meğer üşümek daha kötüymüş. Çok daha kötüymüş. Ona çok fazla açıklık veriyordu. Ne yapmıştı? *Ne mi yapmıştı?* Onu orada yıkılmış bir halde bıraktı. Arabayla uzaklaşırken ağlıyordu. Tanrım, dün gece haklıydı. Ölecekti. Göğüs kafesinin içinde meydana gelen yırtılma bir insanın hayatta kalabileceği bir şey değildi. Çok kötü niyetliydi ama yine de bunu memnuniyetle karşıladı. *Öldür beni. Bitir beni.*

Bu kadar bağışlayıcı birine darbe indirdikten sonra kim yaşamaya devam edebilirdi ki? Son bir darbe, böylece ikisine de bir iyilik yapacak ve nihayet, *nihayet*, onun akıl oyunları yapan ahlaken yozlaşmış bir hıyardan başka bir şey olabileceğine inanmayı bırakacaktı. Annesinin günlüğü ona umut vermiş olabilirdi ama yine de Miriam oğlunun ne kadar alçalabileceğini bilmiyordu.

O mu? Grace öğrenmişti ama. Neden ona sırtını dönmemişti ki? Kaliforniya'dan kovulmak için yaptıklarının ortaya çıkması belli ki inancını zedelemeye yetmemişti ama Aaron'a inancını yanlış yere koymuş olabileceğini hatırlatmıştı. Ve Aaron onu bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ona kolay av diyerek ilişkilerini aşağılamıştı. Ve görünüşe göre etkili bir şekilde *yalan söyleme* yeteneğini bile kaybetmişti, çünkü kız onun saçmalıklarını anlamıştı. Hâlâ içindeki iyiliğe inanıyordu. *Tanrım.*

Ayrılması bu hatanın icabına bakacaktı. Kampa varır varmaz New York'a uçuşu yeniden planlanacaktı. İşine geri dönecek ve eskisinden daha da acımasız olacaktı. Tutunduğu her türlü insanlığı Grace'in ayaklarının dibinde, karda bırakmıştı. Dünya onun yapabileceklerinin yarısını bile görmemişti.

Aaron'un solunda, annesinin düşünceleriyle dolu kırmızı defter gözüne çarptı ve alay etti. Yanlışlar. Yalanlar. *Düşündüğün kadar zeki değilmişsin anne.* Annesine yönelttiği bu sessiz hakaret bir an için utanç duymasına neden olsa da onu tersledi ve yoluna devam etti. Daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Ya da *hissetmeye.* Son zamanlarda bunu çok fazla yapmıştı ve bakın ona ne kazandırmıştı. Zihinsel cehenneme bir bilet. *Düşünme. Düşünme. Hissetme.*

Aaron, daha dün Grace'in zevkten kızarmasına neden olduğunu gördüğü YouthAspire'in yeni dikilmiş girişini görebiliyordu ve ağzından bir kükreme döküldü, uyluklarından ayak parmaklarına kadar titreşti. Düşünceleri dışarıda tutmanın bir yolu yoktu. Bunu yapmanın bir yolu yok.

Sallanan ahşap çıkıntının hemen içinde sert bir fren yaptı, planlanan gönüllülerin henüz gelmediğini fark etti -çok erken- ve sürücü tarafından dizlerinin üzerine düştü. Ayağa kalkarken çakıllar Aaron'ın ellerinin topuklarına battı, kemikleri ağrıyor, başı şiddetle yarılıyordu. Mide bulantısı yüzünden midesi bulandı ama dışarı atacak bir şey kalmamıştı, bu da kuru bir kusmaya neden oldu.

"Aaron?" Kız kardeşinin sesi sanki bir mil öteden geliyordu. "Aaron? Tanrım!"

"Bel nerede?" Konuşan o muydu? Sesi dengesiz geliyordu. Parmaklarıyla dudaklarını yoklayarak ağzından boğuk bir haykırış çıktığını doğruladı. "Nerede benim lanet kardeşim, ha? *Nerede o?*"

"İşte." Aaron arkasını döndüğünde Belmont'u kiralık minibüse yaslanmış, ayaklarının dibinde bavullar yığılmış halde buldu. Kollarını kavuşturmuş, mavi gözleri yarıklara kadar kısılmıştı.

"Bir şey mi lazım?"

"Evet." Aaron yumruğunu sıkarak göğsüne vurdu, Grace'in görüntüleri hiç bitmeyen bir işkence ve neşe, işkence ve neşe makarası gibi gözünün önünden geçti. "Vur bana. Bayılt beni."

Belmont kıpırdamadan durdu. "Hayır."

"*Yap şunu,*" diye bağırdı Aaron, boğazında yarattığı rahatsızlığın tadını çıkararak. "Senden hayatım boyunca hiçbir şey istemedim. İstedim mi? Başka bir şey de istemeyeceğim. Sadece onu düşünmemi engelle. Uyanıkken bunu yapamam. Bitir şunu, lütfen, sadece bitir şunu." Aaron ileri atılarak kardeşinin göğsüne iki eliyle bir yumruk indirdi. Belmont'un kolları çözüldü, minibüsten sekerken yüz ifadesini kızgınlık renklendirdi, ama Aaron'a umutsuzca ihtiyaç duyduğu nakavtı vermedi.

Belmont, "Uyandığında hâlâ orada olacak," dedi.

Gerçek, kara tahtadan aşağı kayan çiviler gibiydi. "O zaman hallederim. Ama şimdi değil." Bir başka acımasız itiş, bu sefer daha sert. Bir tane daha. "Yap hadi. Beni bayılt. *Yalvarıyorum.* İstedğin bu mu-"

Belmont o kadar hızlı hareket etti ki, Aaron kardeşinin kolları onu kırılmaz bir çelik tutuşla sarmadan önce hazırlanacak zaman bulamadı. Aaron'un uzuvları ve ağzı anında işe yaramaz hale geldi, ikisi de şoktan felç olmuştu. Kardeşi ona sarılıyor muydu? Neden sarılıyordu? Aaron dayanışma duygusunu hissetmek için kendine izin verdi. Ya da destek. Ya da hoş bir şey. Ve iyi. Ta ki kendine duyduğu öfke ve tiksintinin zihninde sustuğunu fark edene kadar ve bu kötüydü, bu kötüydü. Grace bir kez daha yükseldi, bir peri gibi puslu zeminden dönerek çıktı, gülümsemesi ay ışığında göz kamaştırıyordu. *Şışt*, dedi bir parmağını dudaklarına götürerek.

Aaron burnundan uzun ve derin bir nefes aldı, bir kolunu kardeşinin omuzlarına koymadan önce bir süre tereddüt etti. Tam o sırada başka bir figür sırtına çarptı -Peggy- eğer o boğuk, kadınsı çığlığı doğru tanıdıysa. Ve doğru hissettirdiği için, geri uzandı ve serbest kolunu kullanarak kardeşini kendine yaklaştırdı, yanağının sırtına sokulduğunu hissetti.

Aaron'ın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama her iki taraftan gelen baskı onu tutkal gibi bir arada tutuyordu ve başka türlü hayatta kalabileceğinden emin değildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye homurdandı. "Ben her zaman ne yapacağımı bilirim."

Belmont homurdandı. "Ne istiyorsun?"

Bu sorunun cevabı için hiç düşünmeye gerek yoktu. "O."

"Seni kim durduruyor?" Peggy mırıldandı.

"Ben," diye cevap verdi Aaron, dili ağırlaşmıştı, uyuşuktu. "Onun gibi iyi olamayacak kadar çok boktan şey gördüm ve yaptım. *Aferin* ona."

"Belki de bir daha asla yapmak istemeyeceğini bilecek kadar boktan şeyler gördün ve yaptın," dedi Peggy, tutuşu sıkılaşıyorak.

Aaron Belmont'un başını salladığını hissetti, göğsündeki gümbürtü uzaktaki gök gürültüsü gibi patlıyordu, yakındayken alışılmadıktı. "Geçmişten gelen şeyler... gelecekte onu bunlara karşı koruyacak en iyi kişi olmanı sağlıyorlar."

Grace'in takım elbiseli bir çemberin içinde bornozunu boynuna dolaması onu neredeyse çökertiyordu. Eğer o geri dönmeseydi, bu durumla tek başına yüzleşecekti. *Düzelتيyorum*, tek başına yüzleşiyordu. Şu anda. Süreci durdurmuş olabilirdi ama senatör kararlı bir adamdı. Yarın başka bir gün, başka bir taktik olacaktı. Aaron bu oyunu herkesten iyi biliyordu. Birini bir ağaç gibi devrilene kadar on farklı açıdan nasıl keseceğini. Grace'in bunu yaşayacağı düşüncesi, kardeş sandviçinin ona sağladığı göreceli sükûneti tehdit ediyordu.

"Yapamam-"

Sage Aaron'ın sözünü keserek grup kucaklaşmasına katıldı ve hafif bir mırıltıyla onun yan tarafını emdi. "Yapamayacağını söylemeyi bırak, Aaron."

İç çekişi ağırdı ama ağrıyan göğsüne umut damladığını hissedince şok oldu. Henüz değil. Henüz umut edemezdi. Onu soğukta ağlarken bıraktıktan sonra olmazdı. *Hay sikeyim*. "Onu New York'a getiremem. Bu işle olmaz." Zihni bir çözüm bulmak için koşuşturdu ama bir kez olsun boş çıktı. "Tek seçeneğim istifa etmek ve o zaman elimde ne kalır? Ona ne teklif edebilirim?"

"Ona sor," dedi Peggy. "Ona sormalısın."

"Onu terk ettim." Bacakları bükülmeye çalıştı ama grup onu ayakta tuttu. "Onu *iki* kez terk ettim. Tanrım."

Aaron bir figürün bacaklarının arasından geçtiğini hissetti, ıslak bir burun pantolonundan kayarak ayak bileğini kokluyordu. Arkasına yaslandığında Yaşlı Adam'ın onu yerden izlediğini gördü, başı eğikti ama hareketsizdi. Sonra hayvan döndü, tırısyla Suburban'a doğru ilerledi ve her zamanki can sıkıntısı hali bozulmadan sürücü tarafındaki kapının yanında bekledi.

Sage ve Peggy'nin kıkırdamaları sanki tek bir bedeni paylaşıyorlarmış gibi grubu sarstı. "Sanırım az önce sana eküri olmayı teklif etti," dedi Peggy.

Belki saçmaydı ama sonunda köpeğin inancına sahip olmak Aaron'ın boğazını sıkımişti. O anla ilgili her şey öyleydi. Yıllarca bir pislik gibi davranmasına rağmen hâlâ ailesine ve onların güvenoyuna sahipti. Onun

Annesininki de oradaydı, Iowa semalarından parlıyor ve boynunu ısıtıyordu.

Grace'in inancı da oradaydı. Tanıdığı en iyi insan, en iyisinin henüz gelmediğinden emindi. Ona inanmak istedi. O kadar çok istiyordu ki ciğerleri yanıyordu. Yaptığı kötülükler bu sabah gölgelerden çıkmıştı ama Grace her ikisi için de şeytanları uzaklaştırmıştı. Ona katılabilir miydi? Onun için sonsuza dek daha iyi olabilir miydi? Tanrım, evet, olabilirdi. Grace için daha iyi bir adam olmalıydı.

-Ruhunun her zerresiyle.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye homurdandı Aaron, bu ifadedeki her şeyden nefret ediyordu. "Ona kız kardeşinin arabasını almasını ve gitmesini söyledim - takip edilmeden gittiğinden emin olmak için - ama nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, biliyorsun," diye karşı çıktı Belmont. "Biliyorsun."

Düşünmek, son bir saatin zihninde yarattığı enkazı toparlamak için biraz alana ihtiyaç duyan Aaron, dört yönlü kucaklaşmadan kurtuldu, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve beklenmedik desteğin ani kaybına karşı kendini çelikleştirdi. "Tanrım, Bel." Kardeşler birbirlerinden başka her yere baktılar. "Beni bayıltamaz mıydın?"

"Bir dahaki sefere."

Peggy ve Sage Aaron'ın omuzlarını ittiler ama bu hareketin ardında hiçbir sıcaklık yoktu. Hayır, kalpleri gözlerindeydi, o kadar konsantre olmuşlardı ki bunu kaldıramazdı. Bu kadar çok şey tehlikedeysen olmazdı. "Onu *tanıyorum*. Ben sadece..." Suburban'a doğru ilerleyen Aaron dirseklerini kaputa dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Sadece düşünmem gerekiyor."

Bu kolay değildi, çünkü bu Grace'in bitmek bilmeyen görüntülerinin içeri dolmasına izin vermek anlamına geliyordu, kampa giderken yapmaya çalıştığı şeyin tam tersi. Onu içeri almak acı vericiydi. Verdiği hasarın tamir edilip edilemeyeceğinden emin değilken o sevgili görüntüleri görmek... canını fena halde yakıyordu.

Orospu çocuğu gibi. Grace'in bir gece önce ona söylediği o sözler, bir özlem tufanının içinde kayarak geldi. Aaron onun bacaklarının beline dolandığını hissedebiliyor, sesindeki tınıyı duyabiliyordu, bu da onu fiziksel olarak nasıl etkilediğini anlatıyordu. Birbirlerini nasıl etkilediklerini. Aaron başparmaklarını göz çukurlarına bastırdı, Grace'in çadırına doğru sallandığını gördü, şarap içmekten ve macera yaşamaktan gözleri parlıyordu. Çok canlı, çok olgun. Yani Grace. Uyku tulumunun içinde onu ısıtırken çıplak sırtından bir ışık şeridi geçti... ve işte o zaman dövmeyi hatırladı.

Koordinatlar.

Grace, *onlar beni giyemesin diye ben onları giyiyorum*, demişti.

Aman Tanrım. Onu çok seviyorum. Hiç kimse bu kadar çok sevmemişti. Ve o benim, onu istiyorum. Ona imreniyorum. Gitmesine asla izin vermek istemiyorum. Grace'in gitmesine bir daha asla izin vermeyeceğim.

Aaron dönüp kampın güney ucuna bakarken elleri titriyordu. "Nerede olduğunu biliyorum."

* * *

Grace ormanın içinde ilerledi, bir ağaç kütüğünün üzerine tırmanarak etrafına baktı ve bulunduğu yeri değerlendirdi. Yanan kulübenin olduğu yere bir süredir gitmemiştir ve aradan geçen onca zamandan sonra, sanki hiç olmamış gibi orayı örten büyüme devam ediyordu. Yürüyüş, arama, zihnini meşgul etmeye yarıyordu ama berbat bir iş çıkarıyorlardı. Burnunun ucu acıyordu ve göz kapakları ağırlaşmıştı ama ağlamak bir seçenek değildi. Gözyaşlarının başlamasına izin verirse, oturabilir ve tıpkı bir zamanlar kulübenin bulunduğu küller kaplı toprak gibi dallar ve kökler tarafından ele geçirilebilirdi. Arkadaşlarının yok olduğu yerde.

Aşk böyle hissettirmemeliydi. Zihninde tekrarlayıp durduğu aptalca bir şeydi ama sağlamdı. Gökyüzüne bağlamak istemeden, ağaçlardaki kuşları ürkütmeden söyleyebileceği bir şeydi. Aaron'ın her şeyi açıklığa kavuşturmasını beklerken içinden geçirebileceği kelimelerdi.

Çünkü diğer seçeneği düşünmesine izin verirse - gerçekten de temelli gitmişti - orman zeminine uzanmak karşı konulamayacak kadar cazip olurdu. Hayvanlar saçlarına yuva yapabilir, yürüyüşçüler bedenini bir işaret ya da bank olarak kullanabilirdi. En azından dinlenirken işe yarayabilirdi. Şu anda hiç de öyle hissetmiyordu.

Babasının niyeti kendine hizmet etmek olsa da, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Pendleton makinesinin iyi işleyen bir dişlisi olmak için eline geçen tek şansı değerlendirmek yerine çekip gitmişti. Artık geri dönmek yok. Ya da geri dönerse, babasına faydalı olma seçeneği muhtemelen bir daha asla karşısına çıkmayacaktı. Üstelik bunu istemiyordu da. Sekiz yıl önce o ormanda yaşananların kendisiyle birlikte istismar edilmesine izin veremezdi. Özellikle de kalbi zaten bu kadar açıktayken, Aaron'un reddinden bu kadar tazeyken.

Hayır, ret değil. Sadece bir gecikme. Gitmeyecekti. Bir yolunu bulacaktı.

Grace'in ağzından korkunç bir hıçkırık koptu ve tepeden tırnağa hareket ederek ona kar ve yaprak karışımının içine düşmekten başka seçenek bırakmadı. Avuç içleri dizlerinin üzerine, yüzü yukarı bakacak şekilde indi ve üzerlerine düşen beyaz pulların yere değer değmez eriyip gitmesini şaşkınlıkla izledi.

"Şimdi gittin ve yaptın," diye fısıldadı. "Artık asla ayağa kalkamayacaksınız."

Grace bunları söylerken bile ayakta durmaya çalıştı, karın daha da kötüleşebileceğini ve misafirhaneden ayrılmak için aceleyle giydiği ince tozluktan başka bir şey giymeden ormanda mahsur kalamayacağını biliyordu. Bir ağaçtan ve çizmelerinin sırtından yardım alarak ayağa kalktı, düşüş onu on yıl yaşlandırmış gibi hissediyordu. Uykuya ihtiyacı vardı. Neye ihtiyacı vardı? Şu anda sadece trajedinin yaşandığı yere ulaşmaya odaklanabilirdi. Bu sabah yaşanan korkunç olayı siyasi çıkarlar için kullanma önerisinden sonra, saygılarını sunmak hayati önemde görünüyordu.

Bir sonraki yükselişin ardındaki noktayı bulacağından emin olan Grace omuzlarını dikleştirdi ve bir kütüğün üzerinden tırmanarak taşan patikada ilerlemeye devam etti.

"Grace!"

Öfori damarlarında öylesine heyecan verici bir yoğunlukla çatırdadı ki Grace göğsünün ortasını tutarak öne doğru sıçradı. "Aaron." Sesi bir vıraklama olarak çıktı. Onu duymasına imkân yoktu. Tekrar denedi ama sadece bir fısıltı çıktı.

Yine de fark etmedi. Önemi yoktu, çünkü bir an sonra ağaçların arasından fırladı, cehennemden kaçmış gibi görünüyordu. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, gömleğinin düğmeleri çözülmüştü, ellerini ona doğru uzatmıştı. Kaç gün önce tanıştığı o soğukkanlı, kayıtsız adamdan çok farklıydı. En az bir yıl olmamış mıydı? İçinde çalkalanan ve pompalanan duygular gibi duyguların gelişmesi için bin yıl geçmesi gerekmez miydi?

Aaron'ın bakışları onun üzerinde gezinirken, boğuk bir ses aralarındaki havayı noktaladı. "Oh...Tanrım. Bebeğim. Üşümenden nefret ediyorum. Burada ne yapıyorsun?"

Grace yutkundu, Aaron'ın ceketini -evde ona verdiği ceket- vücuduna daha sıkı sardı ve kokusu yukarı yayılırken iç çekti. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Ona koşmak, sıcaklığına kapılmak istiyordu ama henüz değil. Onun bir daha gitmeyeceğini bilene kadar olmazdı. Onun kafasının sonunda aşık olduğu kalbe yettiğini anlayana kadar. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Bir adım öne eğildi, ellerini iki yanında kavuşturup bükte. "Boynundaki numaralar... koordinatlar."

"Ah." Grace'in göğüs kemiğinin altındaki bir burkulma ciğerlerindeki nefesi çaldı. "Onları hatırladın mı? Onları sadece bir kez gördükten sonra mı?"

Mizahtan yoksun kahkahası havaya bir beyaz bulut yayarak yüzünü gizledi. "Vücudundaki her izi hatırlıyorum," diye yanıtladı Aaron huysuzca, yaklaşıp. "Bana söylediğin her şeyi. Söylerken dudaklarının nasıl oynadığını. Seninle ilgili her şey taşta yazılmış-" Sözüünü kesti, göğsü kabarmıştı. "Var olduğunu düşünmediğim bir yerde taşta yazılmış. İçimde. Üzerimde. Her yerime. Kendini oraya yazmışsın."

Grace sevinçten ve onu takip etmeye çalışan rahatlamadan sersemlemişti ama onları beklemeye zorladı. *Bekle.* Aaron'la aralarında bir bağ olduğunu biliyordu ama bu onun bunu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Onu kabul edeceği. Sonsuza kadar. Çünkü daha azını kabul etmeyecekti.

Aaron'un gözlerinde panik parladığında Grace, konuşmasından sonra çok uzun süre sessiz kaldığını biliyordu ama taşına yazdıklarını henüz söyleyemiyordu. Arabayla uzaklaşmasının üzerinden bu kadar kısa süre geçmişken risk çok açıktı.

Aaron hızlıca başını salladı, gözleri Grace'den hiç ayrılmıyordu, yavaşça öne doğru geldi ve elini uzatarak sözsüz bir şekilde Grace'in elini istedi. "Beni takip edecek kadar güveniyor musun? Lütfen evet de."

Tepkisi anında ve dürüstçe oldu. Ellerini birleştirdi ve dirseğine elektrik geldiğinde soğuk havayı bir yudumda içine çekti. "Evet."

"Tamam," diye nefes aldı. "En azından bu da bir şeydir."

Grace onlar yürürken Aaron'ın profilini izledi, her bakışında karnında bir ateş yanıyordu, yüz ifadesi endişeliydi. Grace'in tek duyabildiği, kulaklarında bir şelale gibi çağlayan kendi nefes alış verişiydi. Ağır çekimde ilerliyorlardı -ya da öyle görünüyordu- yukarıdan süzülen taneler ayaklarının dibine düşüyordu. O kadar dikkati dağılmıştı ki, farkına bile varmadan kulübenin bulunduğu yerde durdular. En azından hemen değil. Ama Aaron'un önlerinde uzanan şeye doğru başını hafifçe eğmesi Grace'in dikkatini dışarıya yöneltmesine neden oldu.

Dünya etraflarında kristalleşiyor gibiydi, hava Grace'le birlikte manzarayı seyretmek için durdu. Sonra nabızı hız treninin baş aşağı bir döngüye girmesi gibi hızlandı. Yere çakılmış beş adet zımparalanmış kereste parçası vardı. Yerden yükseliyorlardı ve yaklaşık iki metre yüksekliğinde duruyorlardı. Grace beyninden gelen bilinçli bir komut olmadan Aaron'ın elini bıraktı ve daha yakına sürüklendi. Bu bir... güneş miydi? Evet, beş pürüzsüz kereste parçası bir güneş şeklinde dizilmişti. Bir

Parça yuvarlaktı, tam ortada sıkışmıştı ve güneş ışınları gibi dışarıya doğru uzanan dört uzun, daha ince şerit vardı. Her ışının yüzeyine bir isim kazınmıştı ve Grace bu isimlerin arkadaşlarına ait olduğunu fark ettiğinde görüşü bulanıklaştı. O kadar bulanıktı ki, tam ortadaki parçanın üzerine kazınmış olan kendi adını zar zor okuyabildi.

"Biliyorum, sana seçme şansı verilseydi, adının merkezde olmasını istemezdin," dedi Aaron arkasından, sesi alçak ve hırçındı. "Ama istesen de istemesen de merkezde sen varsın. Sen benim merkezimsin. Her şeyin merkezi Grace."

Aaron'un dün akşamki yokluğunu hatırladığında gözyaşları yanaklarındaki kar tanelerine karıştı. "Bunu benim için yaptın."

"Yardım aldım. Meğer... meğer yardım istemek o kadar da zor değilmiş." Adamın ayaklarının orman zeminine sürtündüğünü duydu. "Sadece yarısı bitti. Çizdiğim planlarda bir hendek vardı."

"Bir hendek mi?" Grace o anda, eğer yeterince isterlerse bir insanın uçup uçamayacağını merak etti. Ya da iki insan birbirinin elini sıkıca tutup bu imkânsız birlikte başarabilir miydi? Döndüğünde Aaron'ı birkaç santim ötede, fırtına gibi bakışlarını ona dikmiş halde buldu. "Bu... ihtiyacım olan tek şey bu. Sadece bu sessiz, mükemmel şey."

"Kötü yerine iyi," diye fısıldadı Aaron.

Grace'in kahkahası sulu bir sesle çıktı. "Gerçekten dinliyormuşsun." Burnunu çekti ve yanaklarını temizledi. "Aaron, bunu yapabilecek bir adamın dünyayı alabora edebilecek bir kalbe sahip olmadığını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Sadece seninle dolu olduğu için." Hiddetle başını salladı. "Hepsi bu, Grace. Artık tek bildiğim bu. Oradasın ve asla çıkmayacaksın. Ve benim bir planım yok, bebeğim. *Grace* dışında bir plan yok." Daha da yaklaştı, yüzünün yanlarını kavradı, başparmaklarını elmacık kemiklerinin üzerinde kaydırды. "O yüzden burada yalvarıyorum. Planının bir parçası olmama izin vermen için sana yalvarıyorum. Bunu yapabilir misin? Yardıma ihtiyaç duyulan yere gitmek ve benim dünyamı aydınlattığın gibi tüm dünyayı aydınlatmak ister misin? Ben de geliyorum." Nefesi hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu. "Eğer izin verirsen, yanında durup parlayışını izleyeceğim. İzin verir misin? İzin verir misin?"

"Evet. Evet. Aman Tanrım, evet." Aaron'ın kollarına atladı, adını tekrar tekrar söylediğinde daha sıkı tutundu, ağzı saçlarında çılgınca dolaşıyordu.

"Seni seviyorum." Yere çöktü, Grace'i kucağına aldı ve onları ileri geri salladı. "Seni seviyorum Grace. Özür dilerim. Seni seviyorum. Özür dilerim."

Mutluluğunu haykırma dürtüsüyle savaşmak Grace'in boğazını o kadar çok acıtiyordu ki, savaşmaktan vazgeçti ve gökyüzüne kanat çırpan bir şahin gönderdi. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Suburban beşinci kez kabin kapısının önünde motorunu çalıştırdığında Aaron, Grace'in boynuna doğru hırladı. Sorumluluk duygusu onu doğru olanı yapmaya, Grace'in cömert, siren gibi bedeninden inmeye ve dağdan indiklerinden beri Grace'le saatlerce yalnız kalmalarına izin veren kardeşlerine veda etmeye zorluyordu. Aaron, Belmont, Peggy ve Sage'e başını bile sallamadan Grace'i kapıya kadar taşımış, kapıyı çarpmış, cılız ikiz yatağın üzerine yatırmış ve eliyle ağzını kapatarak onu fena halde becermişti.

En azından ilk seferinde. Kalan panik ve sevinç vücudundan hayatının aşkına doğru savrulduktan sonra yavaşladılar. Ya da her seferinde yavaşlamaya *çalışmışlar ama* pek başarılı olamamışlardı. Grace'in bacakları şimdi olduğu gibi kalçalarının etrafına sarıldığında, tadını çıkarma yeteneği hızla azaldı.

"Zamanı gelecek," diye inledi şimdi, hafif bedenini onun altında döndürerek bunu istiyordu. Her zaman sertçe istiyordu. "Çok zamanımız var. Hem de her zaman."

Kadının haklı olduğunu bilen -Tanrı'ya şükürler olsun ki- ama girişinin sıkı darbelerini reddetmekten fiziksel olarak aciz olan Aaron, demir yatak başı parmaklıklarını kavradı ve birkaç sert pompanın tadını çıkardı. "Korkarım bencil bir adamla anlaşma imzaladın Grace. Senin için çok bencilim," diye homurdandı, kadının duvarlarının kasıtlı olarak daraltılmasından zevk alıyordu. "Şimdiden seni etkilemeye başladım, değil mi?"

Kadının terleyen bedeninden bir ürperti geçtiğini hissetti, istemli olmadığını bildiği bir kıvranişla yuvarlanışını izledi. Bu kadın inanılmazdı. *Onun* kadını. "Evet... sürtünüyorsun..."

Aaron'un içindeki bir şey -aşka ek olarak, aynı anda hem hafif hem de ağır olan bir şey- gevşeyerek gülmesine izin verdi. Grace'in şişmiş dudaklarına karşı güldü, ama Suburban dışarıda korna çaldığında bir pişmanlık sesine dönüştü. "Pekâlâ, dışarı çıkıp vedalaşalım." O

Alnını kadının göğüs dekoltesinin arasına doğru sürükledi ve hassas deriyi ısırdı. "Ve sonra daha fazlası için geri geleceğiz."

Aaron pişmanlık dolu bir lanetle Grace'in üzerinden yuvarlandığında, Grace dönüp çarşaflara sarıldı ve yeşil gözleriyle onun giyinmesini izlerken gülümsedi. Ama gülümsemesi birkaç derece soldu. "Aaron, onları özleyeceksin. Bizim de gelmemizi istemediğine emin misin?"

Biz. Şimdi ve her zaman onlardan tek bir varlık olarak bahsedeceğini bilen Aaron, ortasından serin bir rahatlık geçtiğini hissetti. "Onları Yeni Yıl Günü New York'ta göreceğiz. Ama önce buranın sonunu göreceğiz. Bu çok önemli." Eğildi ve onun küçük sırtını öptü. "*Bizim* için."

Son birkaç saat içinde, zamanın çoğunu doldurmuş olsa da, sevişmeden daha fazlası *gerçekleşmişti*. Pendleton Aaron'ı aramıştı, belli ki Grace'in onunla birlikte olacağını biliyordu. Her ikisini de şaşırtarak -ve Aaron'ı inanılmaz derecede rahatlatarak- kampanyasını güçlendirmek için onu olası bir medya sirkinin içine ittiği için kızından özür diledi. Ayrıca kızının kiminle çıkacağına karar verme yeteneğini kabul etmiş ve o sabah bir hata yapmasını engellediği için Aaron'a teşekkür etmişti. Bundan sonra Aaron'dan personel olarak kalması istendi. Aaron bir an tereddüt etti, çünkü Grace'in gözlerinde baba-kızın barışmasından duyduğu memnuniyeti daha da arttırmıştı, ama sonunda istifasını verdi.

Aaron, Grace'i mutlu etmek için elinden geleni ardına koymazken... o ikisi için de istifa etmişti. Artık gerçekten de saçmalıklarla uğraşmak istemiyordu. Bunu ne kadar etkili bir şekilde yapabildiği ya da yöntemlerinin zafere ulaşp ulaşmadığı önemli değildi; bu zaferlerin uzun zamandır içi boştu. Özü olan bir zaferin peşindeydi. Grace'e duyduğu aşk, işte *bu* özdü. Ve artık tatminin tanımını bildiğine göre, onu yanlış yerlerde aramakla uğraşmayacaktı.

Kulübenin etrafına ve tüm yeniliklerine bakan Aaron neyin mümkün olduğunu fark etti. O ve Grace birlikte bir iz bırakabilirlerdi. Ve başlamak için sabırsızlanıyordu. YouthAspire'ı çalışır hale getirdiklerinde, arkasına yaslanıp Grace'in dünyayı aydınlatmak istediği yere karar vermesine izin verecek ve onları oraya götürmek için kışını yırtacaktı. *Onları*. Her zaman, sonsuza dek, onlar.

Grace gömleğinin düğmelerini iliklerken duraklayarak onun gözüne takıldı. "Orada yine bir sonraki görevimiz için fikirler mi üretiyorsun?"

Tanrım, sesi uyukulu ve memnun geliyordu. Hayal edilebilecek en iyi ses. "Daha sonra seni nasıl köpürteceğimi içermediği sürece hayır."

"Oh." Yanakları kızardı. "Devam et."

Aaron gülerek inledi, eğildi, bir kolunu Grace'in bacaklarının arkasına doladı ve onu omzuna aldı. Onları avluya götürdüğünde Aaron karın gönüllülerin işe gelmesini engellemiş olmasına şükretti çünkü Sage'in skandal dolu bakışları ve Peggy'nin homurdanmasına bakılırsa kulübenin ikiz yatağında ne yaptıklarına dair hiçbir şüphe yoktu. Belmont ise Suburban'ın yan tarafına yaslanmış, onaylama ve merak karışımı bir duyguyla yaklaşmalarını izliyordu. Bu Aaron'u kafeteryada yaptıkları konuşmaya geri götürdü -kardeşinin küçük düğün planlayıcısı konusundaki huzursuzluğu- ve eğer Aaron yolculuğun ikinci yarısını kaçırdığı için bir pişmanlık duyuyorsa, o da Belmont ve Sage arasında yaşanacakları kaçırmaktı.

Aaron Grace'i yere bıraktı ama yanından ayırmadı. "Siz pislikler, en verimli rotaların haritasını çıkarmak için ben yanınızda olmadan New York'u bulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Sage abartılı bir iç çekişle yanaklarından öpmek için öne doğru süzüldü. "Hallederiz," dedi ve sesini sadece onların duyacağı şekilde alçalttı. "Seni tokatladığım için hâlâ kendimi suçlu hissederken gitmen gerçekten haksızlık."

"Bunu hak ettim," dedi Aaron, Sage'i üçlü bir kucaklaşma için kendine çekerek. "Bunu daha önce yapmadığın için kendini suçlu hisset."

Sage ıslak gözlerle geri adım atarak Suburban'a bindi ve giderken bir elini Belmont'un boynuna koyarak gerginliğini gözle görülür bir şekilde azalttı.

Grace, Aaron'ın kolunun altından sıyrılarak kardeşlerinin her birine sınırsızca sarıldı ve fısıltıyla birkaç kelime söyleyerek New York'ta görüşmek üzere söz verdi. Sonra Aaron'a göz kırptı. Kulübeye doğru dans etmeden önce, "Gidin," diye mırıldandı. Aaron onun eşikte duraklayışını izlerken güçlkle nefes alabildi. Belki de hiç alamayacaktı. Bunu bilmiyordu. Ve bu sorun değildi.

Gözlerindeki mutlak memnuniyeti gizleme zahmetine girmeyen Aaron, Peggy'nin ayaklarını yerden keserek ona sarıldı ve kaburgalarını gıdıkladı. "Cehenneme göndermen gereken bir adam olduğunu duydum." Grace birlikte geçirdikleri saatler boyunca ağzındaki baklayı çıkarmıştı, çünkü çoğunlukla

Aaron'ın Cincinnati'deki kız kardeşi için orada. "Ona neyin çarptığını anlamayacak."

"Evet, öyle. O zaman ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim." Peggy omuzlarını kaldırdı ve Aaron'ı yüzünün yanlarından tutmadan önce düşmelerine izin verdi. "İyi iş çıkardın, kardeşim. Gerçekten iyiydin. Senin adına o kadar mutluyum ki tükürebilirim."

Kahretsin. Bir günde ne kadarını kaldırabilirdi ki? Yukarıdan biri bardağına doldurdukça dolduruyor, taşıyor ve etraftaki her şeyi boğuyordu. "Teşekkürler Peggy." Kız kardeşi ve erkek kardeşini kararlı bir bakışla sardı. "Dinle, ben... senin burada kalmana gerek yoktu. Beni bırakıp yola devam edebilir, New York'ta buluşabilirdik." Yutkundu. "Bunu yapmadığına gerçekten çok memnunum, tamam mı? İkiniz de olmasaydınız bu işi çözemezdim."

Belmont onun omzuna bir el koydu. "Evet. Yapardın."

Aaron cevap veremedi, bunu yapacak gücü yoktu, bu yüzden sadece başını salladı ve kardeşinin kolunu olabildiğince sıkı kavradı.

"Keşke Rita da burada olup tüm bunları görebilseydi. Kampı. Grace'le tanışmak için." Peggy'nin burnunun ucu pembeleşti. "Keşke annem de burada olabilseydi."

Aaron konuşmadan önce hepsi bir an sessiz kaldı. "Rita New York'ta olacak." Sırıttı. "Eğer Jasper onu uçmaya ikna edebilirse."

Kahkahaları dindiğinde Belmont döndü ve inleyen sürücü kapısını açtı. Ama içeri girmeden önce durdu, hareketsizliği hem Peggy'nin hem de Aaron'un dikkatini çekiyordu. "Sanırım annem de New York'ta olacak." Anahtarları kalçasına vurdu. Sadece bir kez. "Belki de bunca zamandır buradaydı."

Bir dakika sonra araç asılı ahşap tabelanın altından geçip kampın dışına çıktığında Aaron hâlâ Suburban'ın ardından bakıyordu. Ama Grace'e doğru olan çekim o kadar büyüktü ki, araç küçüldükçe, kardeşleri bir sonraki maceralarına doğru yol aldıkça -ki Tanrı öyle olacağını biliyordu- Aaron sadece gülümseyebildi. Ne de olsa onlar Clarkson'dı.

Sage de öyle. Sadece henüz bilmiyordu.

Aaron döndüğünde Grace onu bekliyordu. Grace kollarını açtı ve Aaron da kollarının arasına, bir daha evim diyebileceği tek yere girdi.

Tessa Bailey'nin Romancing the Clarksons serisinin bir sonraki kitabını
bekleyin,
Too Hard to Forget, Nisan 2017'de satışa sunulacak.

Bir önizleme aşağıda.

OceanofPDF.com

Elliott antrenmanı bitirmek için düdüğü henüz çalmıştı ki Peggy'nin arkasından yaklaştığını hissetti. Daha doğrusu, oyuncularının onun görmediğini düşündüklerinde birbirlerini itip kakmaya, çenelerini ona doğru fırlatmaya başladılar. Bu adamların içine hâlâ Tanrı korkusu yerleştirememiş miydi? Yarınki antrenman cehennem gibi olacaktı.

Ancak şu anki cehennem onu daha çok endişelendiriyordu. Birkaç saniye içinde tekrar onun huzurunda olacaktı. Onun. Ve Peggy muhtemelen bir podyum mankeni gibi salınırken ekibinin ve koç arkadaşlarının ağızları açık bakmaları için iyi bir neden vardı. Sadece her an patlamaya hazır bir bomba gibi görünmekle kalmıyor, kimse ona yaklaşmıyordu. Biri ona el sallama ya da tribünlerden adını haykırma cesaretini gösterse bile bu nadiren olurdu. Sanki stadyumun dışına onuruna dikilmiş bir heykelmiş gibi ona bakıyorlardı.

Görünüşe göre Peggy'nin böyle bir sorunu yoktu. Aslında Elliott daha arkasını dönmeden, onun umursamamaktan zevk aldığını hissetmiş ve panik bir deniz canavarı gibi kanına işlemişti. Daha da cesurlaşmıştı. Yolunu tekrar değiştirecek kadar cesur mu?

Hayır. Onu inşa etmek için yaptığı onca işten sonra olmaz.

Son sınıfta geçirdiği o çılgın aylar boyunca, geceleri ona gelirdi. Ya da tam tersi. Etrafta kimse yokken. Daha kapının sesi duyulmadan birbirlerine sarılırlardı. Tanrım, Peggy'yi kafasında bir yuva kurmadan önce kendisine asla izin vermediği bir şekilde kabul etmişti. Kısıtlama olmadan. Sınır tanımadan. Sıfır sabır.

Tüm hayatı kurallardan ibaret olan bir adam için çok büyük bir tehlike. Sağa ya da sola bakmasını engelleyen kurallar. Sadece düz ileri.

"Duşlara gidin," diye gürledi Elliott, herkes aynı anda, tereddüt etmeden, onları şartlandığı gibi hareket edince memnun oldu. "Yarın sabah erkenden burada olacağız. B takımına karşı antrenman yapacağız."

"Evet, Koç."

"Evet, Koç," diye arkasından eğlenen kadınsı bir yankı geldi. Peggy'nin gelişinden bu yana geçen bir saatin ona hazırlanmak için zaman kazandırdığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Arkasını döndüğünde midesi yumruk gibi oldu. Lanet olsun. Hâlâ

hayatında gördüğü en güzel kadındı. Gerçi bu onun sarışın güzelliğinden daha fazlasıydı, değil mi? Her zaman öyleydi. O koyu altın rengi gözlerde bir erkeğin kaybolmasına yetecek kadar keskin bir zekâ vardı. Bir keresinde neredeyse yaptığı gibi.

"Peggy," dedi Elliott, el sıkışabilmeleri için elindeki panoyu kolunun kıvrımına koyarak. Refleksif bir hareketti. Bu onun çalışma şekliydi. Tokalaşmak. Sarılmak ve yanaklardan öpmek gününün bir parçası değildi. Ama kas hafızası bile bunu doğal hissettiremiyordu. Onunlayken değil.

Peggy'nin kaşlarından biri adamın uzattığı ele doğru kalktı ama kendini toparlayarak parmaklarını yavaşça birbirine geçirdi. Parazit sesiyle ağzının kenarı sanki bir sırrı paylaşmışlar gibi sıçradı ve Tanrı yardımcısı olsun, adamın siki kot pantolonunun içinde kalınlaştı. "Elliott," diye mırıldandı. "Tamamen aynı görünüyorsun."

Elini zorunluluktan geri çekti. "Üç yıl o kadar da uzun bir süre değil."

"Hayır. Sanırım d e ğ i l . " Bir an için onun çapkın gülümsemesinin Zorla döndü, ama öyle bir parıltıyla geri geldi ki, bunun hayal gücü olduğunu anladı. "Girişe senin dev bir heykelini koymalarına yetecek kadar uzun bir süreydi." Dişleri alt dudağına gömüldü ve onu biraz delirtecek kadar uzun süre öylece kaldı. "Eminim bundan nefret ediyorsundur, değil mi?"

"Evet." Lanet olsun. Karşı karşıya durduklarından beri bu kadar zaman geçmiş olması mümkün görünmüyordu. Hele de onun saçmalıklarını bir mil öteden, başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde anlayabiliyorken. "Ben ölene ya da emekli olana kadar bekleyebilirlerdi."

"Konu sen olunca, bunların birbirini dışlayan şeyler olduğunu düşünmüyorum." Boğazında bir şeyler mırıldandı, bakışları adamın göğsünde geziniyordu. "Her neyse, zaten senin Tanrı olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden ölümsüzlüğün makul bir varsayım." Kadın bir adım daha yaklaştığında, adam neredeyse panoyu bırakacaktı. Onu uzak tutmayı mı yoksa daha yakına çekmeyi mi tercih ediyordu? Hiçbir fikri yoktu. Ama kadın sadece bir parmağını kaldırdı ve pürüzsüz pedini dudaklarının kenarında gezdirdi. "Yine de heykeltıraş ağzını doğru yapamamış. Çok daha cömert, değil mi?" Elliott onun bileğini yakaladı ve gözleri meydan okumayla parladı. "Ya da belki heykeltıraş benim gibi deneyimlememiştir."

Şehvet ve öfke kanında güçlerini birleştirmiş, onu kaynatıyordu. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun Peggy?"

İfadesindeki baştan çıkarıcılık kayboldu. "Bu bana söylediğin ilk şey." Gözle görülür bir şekilde titreyerek elini adamın elinden çekti.

"Mezunlar haftası için buradayım. Belli ki."

Hâlâ daha önce söylediği söze takılıp kalmış olan adamın toparlanması biraz zaman aldı. "Daha önce hiç gelmedin."

Kadının ağzından çıkan üç nefesi saydı. "Fark ettin, değil mi?"

Mola. Bir oyunun ortasında olsalardı ve her iki taraf da çok ateşli ateş etseydi, momentumun öngörülemeyen sarmaşıklarında sallansalardı bir tane çağırırdı. Bu karşılaşma birçok açıdan bir oyun gibiydi. Birbirlerinin güçlerini test ediyorlardı. Onun sahasında duruyorlardı. Ve onun sahasında, sürprizlerle ve bilinmeyenlerle iyi başa çıkamazdı. Boğazında asitin yükseldiğini hissetse de her şeyi açıkça ortaya koymanın zamanı gelmişti. "Kocanızla mı geldiniz?"

O kadar uzun süre donup kaldı ki, adam ona cevap verip vermeyeceğini merak etti. "Hayır, o Kaliforniya'ya döndü." Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Emin değildim... Düğün davetiyesini alıp almadığınızı bilmiyordum. Ben Cincinnati'den ayrıldığımda siz ev taşıyordunuz ve-"

"Mektuplarım yönlendirilmiş," dedi Elliot, sesi alçaktı. "Ben aldım."

Peggy düzensiz bir baş hareketiyle geri çekildi. Aralarındaki akıntılar birdenbire değişmişti ama bunun nedenine bir türlü karar veremiyordu. Aralarına gerekli bir duvar örmek için kocasından bahsettiğini kabul ediyordu ama-

Elliott'ın telefonu çaldı.

Sövdü, arka cebinden cihazı çıkardı ve ekranda yanıp sönen kızının adına kaşlarını çatarak baktı. "Alice," dedi Peggy'ye düşünmeden. "Tiyatro provasında olması gerekiyordu."

Peggy hâlâ ondan uzaklaşırken, "Cevap vermelisin," dedi. Hem de çok hızlı bir şekilde. "Belki sonra görüşürüz-"

"Bekle." Onu bırakmalıydı. Tanrı biliyordu ki bırakmalıydı. Ama Elliott bir karşılaşmadan skor belli olmadan ayrılamazdı. Ve maçın ortasında bir yerde stadyum ışıklarının kısa devre yaptığına yemin edebilirdi. "Orada kal."

Başını öne eğdi. "Ben senin oyuncularından biri değilim." "Lütfen," diye hırladı.

Peggy omuz silkip olduğu yerde kalınca, Elliott telefonu açtı, ergenlik öfkesi tam bir stereo halinde kulağına geliyordu. "Baba, okulumu değiştirmek zorundayım. Lanet olası hayatım bitti. Anlamıyorsun-"

"Konuşmana dikkat et. Ve bana anlama şansı vermedin."

Ağız kapalı bir ıgık hattı tırmaladı. Çok iyi tanıdığı bir ıgıktı. "Kim Steinberg bu hafta sonu kayak yaparken bacağını kırdı ve ben onun *The Music Man*'deki karakterinin yedeğiyim ve replikleri ezberlemedim. Sahte bir şekilde geçtim, çünkü o bir gün bile okula gitmedi. Hem de hiç. Böyle görünürken neden evde kalmak istesin ki? Oh Tanrım, oh Tanrım. Lanet gösteri beş gün sonra ve ben bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum. Hayatım umurunda bile değil."

Elliott Peggy'nin yüz ifadesinin yumuşak bir sempatiye dönüşmesini izledi, kendisi için mi yoksa Alice için mi, bilmiyordu ama bu ona sırrını açtığı zamanları hatırlatıyordu. En hafif deyiimiyle bu onun için nadir görülen bir şeydi ve kaçırmaya hakkı yoktu. "Replikleri ezberlemek için üç gün fazlasıyla yeterli görünüyor." Elinin topuğunu göz çukuruna bastırdı. "Burada maç filmi izlemek için birkaç saatim daha var, ama eve döndüğümde-"

"Senden hiçbir şey istemiyorum baba." Son kelimedede nefesi kesildi. "Sadece bu konuda yardıma ihtiyacım var. Lütfen yardım et. Anlamıyorsun."

Suçluluk duygusu, ne pahasına olursa olsun kazanmaya yönelik bitmek bilmeyen baskıya karşı savaştı. "Alice," dedi sıkıca. "Cumartesi günü Temple'la oynuyoruz-"

Peggy onun koluna bir toprak attı. "Ben gidebilirim," diye fısıldadı, bu teklifi yaptığı için kendine biraz şaşırmış görünüyordu. Böylece iki kişi olmuşlardı.

"Bir saniye bekle, Alice." Elliott eliyle telefonu kapattı. Belli etmemeye çalışarak Peggy'nin kokusunu içine çekti. İkinci yaklaşmasında kokuyu öne doğru savurmuştu ve bu, başını yastığa yasladığı, ağızıyla boynuna güldüğü anları gözünün önüne getirdi. "Buna hiç gerek yok."

"Kulağa oldukça gerekli geliyor." Dokunuşunu geri aldı, parmakları avucunun içinde kıvrıldı. "Belki de ona sadece okuldan olduğumu söyleyin... öğretim üyesi arkadaşınız olduğumu."

Elliott şüpheciliğini gizleyemedi. "Hâlâ daha çok bir öğrenciye benziyorsun."

Ağır çekimde dudaklarını ıslattı. "Fark ettin, değil mi?" Alçak, baştan çıkarıcı kahkahası boxer külotunu iki beden küçük hissettirdi. "Hadi ama, yarın sabaha kadar atanmış mezunlar komitemle buluşmayacağım. Akşamım boş." Artık onun gözlerine bakmadan omuz silkti. "Ve hazır olmadan anneni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden Alice ile ortak bir noktamız var. Muhtemelen kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunun farkında bile değildir."

"Özür dilerim. Annenden haberim yoktu." Elini uzatıp başparmağını elmacık kemiğinin kıvrımında gezdirmek istedi. "Teklifin için minnettarım ama sanırım ikimiz de birbirimizle her türlü ilişkinin kötü bir fikir olduğunu biliyoruz."

"*Dahil olmak* oldukça güçlü bir kelime." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözlerine ulaşmadı. "Boşuna endişeleniyorsun."

"Seninle asla bir şey olmaz."

Arkasını dönmeden önce uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bana adresini mesaj at, Elliott. Numaram değişmedi."

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Tessa Bailey aslen Carlsbad, Kaliforniya'dan. Lise mezuniyetinin ertesi günü yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını toplayıp dört günden kısa bir sürede New York'a gitti. En değerli yaşam deneyimlerini, amcasının sahibi olduğu Manhattan'daki K- Dees adlı barda garsonluk yaparken edindi. Bu dört duvar arasında kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı ve klasik rock'ın büyüsunü keşfetti, aynı zamanda Kingsborough Community College ve Pace Üniversitesi'nde İngilizce programına devam etmeyi başardı. Gazeteci olarak iş gücüne katılma girişimleri birkaç kez sekteye uğradı, ancak romantizm yazarlığı dikkatini çekmeye devam etti.

Şu anda kocası ve kızıyla birlikte Long Island, New York'ta yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşamaktan inanılmaz derecede mutlu.

Daha fazla bilgi

edinebilirsiniz:

TessaBailey.com

Twitter @mstessabailey

Facebook.com

OceanofPDF.com

Ayrıca yazar: Tessa Bailey

Romancing the Clarksons Serisi

Başta Çıkılamayacak Kadar Sıcak

Görev Hattı Serisi

Ona Ait Olanı Korumak

Onlara Ait Olanı Korumak

Görevliyi

Sınırların Dışına

Çıkarma Riski,

İddiasını Ortaya

Koyarken Sorun

Çıkmasını İstiyor

Daha Riskli İşler

Serve Serisi

Kader

Tarafından

Sahiplenildi Kader

Tarafından Açığa

Çıkarıldı Kader

Tarafından

Sürüklendi

Broke & Beautiful Serisi

Kovalala

Beni

İhtiyacım

Var Yap

Beni

Çizgiyi Aşmak Serisi

Her Şeyi

Riske Atmak
Kaynama
Noktası
Ham Kefaret

Made in Jersey Serisi

*Çökmüş Kaba
Ritim Aşağı
Atılmış*

Bağımsız Başlıklar
*Düzeltilemeyen Baş Nedime'yi
Yemlemek
Off Base*

OceanofPDF.com

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>Kapak</u>	
<u>Başlık Sayfası Hoş</u>	
<u>Geldiniz İthafı</u>	
<u>Teşekkür Önsöz</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm</u>	
<u>Onbirinci Bölüm</u>	
<u>Oniki Bölüm</u>	
<u>Onüçüncü Bölüm</u>	
<u>Ondördüncü</u>	
<u>Bölüm Onbeşinci</u>	
<u>Bölüm Onaltı</u>	
<u>Bölüm Onyedinci</u>	
<u>Bölüm Onsekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Ondokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dördüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Beşinci Bölüm Sonsöz</u>	
<u>Unutmak Çok Zor'un Önizlemesi</u>	

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Tessa Bailey](#) .
[Newsletters](#)
tarafından
[İçindekiler Telif Hakkı](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Tessa Bailey

Unutması Çok Zor'dan alıntıdır telif hakkı © 2016 Tessa Bailey'e aittir

Kapak tasarımı Elizabeth Turner'a, kapak illüstrasyonu Kris Keller'a aittir. Kapak telif hakkı © 2016 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

İlk Baskı Eylül 2016

İlk Toplu Market Baskısı: Ocak 2017

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN'ler: 978-1-4555-9414-6 (e-kitap), 978-1-4555-9415-3 (mass

market) E3-20160809-DA-NF

OceanofPDF.com